اسلامي نهضت

د
نادري
کورنۍ
له
راوستو
د
روسانو
تر
ایستو

حکمتیار

د کتاب له متنه

په نړۍ واله سطحه هم په دريو جبهو کی شديد تنافس او رقابت روان وو، له يوې خوا د غرب او کمونيزم ترمنځ، له بلي خوا د کمونيزم او اسلام ترمنځ او په دريیمی جبهې کي د غرب او اسلام ترمنځ د سرې جګړې سنګرونه تاوده وو، کمونيزم د ځوانۍ مرحلې ته رسېدلی وو، د نړۍ په دوو سترو هېوادونو، شوروي اتحاد او چين باندي مسلط او د نړۍ ترټولو ستر نظامي ځواك ترې جوړ شوی وو، هجومي حالت ئې درلود، غرب په دفاعي حالت کي وو، ورځ په ورځ شاته روان وو، يو په بل پسي ئې د شوروي اتحاد په ګټه خپلي اډې له لاسه ورکولې، د وسلو د خرڅلاو بازارونه، او د مصنوعاتو تجارتي مارکيټونه ئې کمونستي بلاك ته تخليه کول. کمونيزم نه يوازي په آسيا، شرقي اروپا او افريقا کي په ډېره چټکتيا مخکي روان وو او د غربي حريف سنګرونه ئې فتح کول، بلکي په لاتيني امريکا کي هم د غربي ځواك د مشرتابه د غوړ تر څنګ ئې د خطر زنګونه اوچت وو، ټوله شرقي اروپا، شمالي کوريا، ويتنام، کمبوديا، يمن، سوريه، عراق، مصر، سودان، کيوبا، چلي، او ګڼ شمير د بري په حال کي سياسي احزاب، د وارسا پکت سره تړلي او له مسکو نه خړوبېدل، پېښي د کمونيزم په ګټه او د غرب د مزيد کمزورتيا په لور رواني وي، غرب د پېښو له مهار ولو عاجز وو، په ويتنام کي د امريکا شرموونکې ماتې د غرب روحيه په کلکه ځپلې وه، او د کمونيزم د مقابلې او په دې مقابلې کي د بري طمع ئې ترې سلب کړې وه.. د اسلامي نړۍ په سترو سترو مهمو هېوادونو د کمونيزم سلطه او په مصر، سوريې او عراق کي د اسلامي ډلو ځپل، کمونيزم ته له اسلام سره په منازعې کي هم د برلاسۍ احساس وربښلی وو.

د افغانستان سياسي جريانات لدغه نړيوال بهير نه په کلکه متأثره کېدل، شاهي کورنۍ چي د بريتانيا له زواله وروسته ئې خپل حامي له لاسه ورکړی وو، د مسکو لوري ته مخه کړه،

فهرست

صفحه عنوان

د ناشر وینا --أ
سریزه-- ۱
نادري کورنۍ څنګه قدرت ته ورسېده؟ ---------------------------------- ۷
د نادر خان پاچايي -- ۲۱
د ظاهر خان واکمني -- ۴۱
شاهي نظام او د یموکراسی --- ۶۷
اساسي قانون او سیاسي احزاب------------------------------------- ۸۲
د کمونستانو په وړاندې عکس العمل ------------------------------۱۰۴
د مبارزې پرېکړه---۱۰۸
نشرات--۱۲۲
د پوهنتون سیاسي فضاء ---۱۲۸
د تودو مناقشو بحثونه ---۱۴۲
د قرآن بې حرمتی --۱۷۷
د محصلینو اتحادیه ---۱۸۱
له موږ او نورو سره د دولت چلند ------------------------------۱۹۴
د اسلامي نهضت قیادت --۱۹۶
کمونستانو د نښتو لار غوره کړه-----------------------------------۲۰۳
د توقیف شپې ورځي ---۲۱۵
د سردار داؤد کودتا --۲۲۵
لومړۍ تصفیه ---۲۳۶

دوهمه تصفیه --۲۴۳
د مات وزرو خیل کي---۲۵۲
بی رحمه گاونډی --۲۲۱

بسم الله الرحمن الرحيم

د ناشر وينا

د افغانستان د اسلامي نهضت د ځلانده تاريخ د مينه والو لپاره مو دا ځل د ورور حکمتيار هغه مهم اثر غوره کړی چي د "ميثاق ايثار" درنې نشريې قسط وار نشر کړی او اوس ئې د يوه بېل کتاب په بڼه کي خپروي. پدې ارزښتناك اثر کي د هېواد د اسلامي نهضت ځلانده تاريخ د پېښو په لوړو ژورو کي څېړل شوی او د هېواد د لرغوني تاريخ هغه برخه احتوا کوي چي د انگريزانو په لاس د نادري کورنۍ له راوستو نه د روسي فوځونو تر ايستو پوري ئې دوام کړی.

ورور حکمتيار غوښتل چي لومړی همدا" ستاسو مخي ته پرته" برخه وليکي او بيا د روسي فوځونو له وتلو نه وروسته برخه تکميل کړي، خو له هېواد نه د روسي فوځونو له وتلو نه وروسته چي د روسانو او امريکائيانو د گډ سازش په نتيجه کي کوم کړکېچن حالات راولاړ شول، د دې کړکېچن او حساس پړاو غوښتنه دا وه چي ورور حکمتيار لومړی د دغي مرحلې پېښي وڅېړي او افغان ولس له هغو خطرناکو توطئو خبر کړي چي د اسلام دښمنانو د اسلام په ضد او په

افغانستان کي د مجاهدينو په لاس د يوه اسلامي حکومت له جوړېدو نه د مخنيوي په خاطر پيل کړې وې، هغه دې ته اړ شو چي د "پټي توطئې، بربنډې ښکاري" تر نامه لاندې هغه کتاب وليکي چي همدا مرحله او د روسانو له وتو نه د طالبانو په لاس د کابل تر پرېوتو پوري د هېواد مهمي پېښې پکي ښکاره شوې. بيا ئې لومړنۍ برخه پيل کړه خو متأسفانه دا لومړنۍ برخه لا نه وه تکميل شوې چي زموږ جنګ ځپلی هېواد له يوه بل ناورين سره مخامخ شو، امريکائيانو په افغانستان تېری وکړ او په خپل ناروا او وحشيانه تېري سره ئې افغانان له يوې بلي لويي ستونزي او يوه بل ستر الهي آزمېښت سره مخامخ کړل. ورور حکمتيار له حالاتو سره د مقابلې لپاره هېواد ته ستون شو او دا مهم کتاب ئې تکميل نکړی شو، موږ دا غوره وګڼله چي همدا برخه هم د يوه کتاب په بڼه کي خپره کړو. د هېواد د لرغوني تاريخ له مينه والو سره وعده کوو چي انشاءالله پاتې برخه به هم د دوی مخي ته ږدو.

د دې کتاب په پای کي به د ورور حکمتيار هغه دوه ادبي ټوټې هم ستاسو مخي ته کيږدو چي د هېواد د اسلامي نهضت تاريخ او له افغانانو سره د دوی د بدو ګاونډيو بد سلوك پکي انځور شوی.

هدف مو دا دی چي خپل ولس له حقايقو خبر کړو، د دښمن توطئو ته ئې متوجه کړو، د دښمنانو د سپکو او ذليلو ملګرو کرغېړني ښکاري افشاء کړو او د افغان ولس راتلونکي نسل ته د مجاهدينو هغه ارزښتناکي تجربې انتقال کړو چي هره يوه ئې په ډېره ګرانه بيه او د زرهاوو سرتېرو د وينو په بيه ترلاسه شوې. پدې اميد چي ارحم الراحمين خدای مو د خپلي لاري د مجاهدينو په ډله کي قبول کړي.

اللهم ارنا الحق حقاً وارزقنا اتباعه

و ارنا الباطل باطلاً وارزقنا اجتنابه

بسم الله الرحمن الرحيم

سريزه

د افغانستان د لرغوني تاريخ څلور وروستۍ لسيزې، له تاريخي او سترو پېښو نه ډكې او له ډېرو حساسو شېبو او لوړو ژورو نه ډك كلونه وو. دا لړۍ د ظاهرخان د څلويښت كلني استبدادي واكمنې په وروستۍ لسيزې كې له ۱۳۴۰ هجري شمسي كال نه پيل شوه او تر نن پوري دوام لري.

شاهي نظام د هېواد د حالاتو له سمبالولو نه عاجز شوی وو، دې نظام نه د ملك د ادارې استعداد درلود، نه د منطقې د حالاتو سره جوړېدی شو او نه ئې د بين المللي سريع تحولاتو او نويو غوښتنو سره اړخ لگولی شو. د شاه د انحطاطي او استبدادي دور په لسو وروستيوكلونوكې پنځه صدراعظمان يو په بل پسې راوړاندې شول، خو هريو له لنډې مودې وروسته له كار نه گوښه او استعفا ته اړ شو او خپل ځای ئې د سلطنتي خاندان د خوښې بلې څېرې ته پرېښود. خو پدې سره شاه ونشو كړی چې حالات سمبال او وضعيت مهار كړي او د هغو پټو او څرگندو خوځښتونو مقابله وكړي چې د شاهي نظام د نسكورېدو او د يوه اجتماعي بدلون لپاره پيل شوي وو. سياسي احزاب صحنې ته راووتل، له بين

المللي جرياناتو نه متأثر ځوانان، منورين او د دنيا له وضعيت نه مطلع افراد چي د خپل هېواد له پرېشان سياسي، اجتماعي او اقتصادي حالت نه سخت ناراضه او د نورو هېوادونو په پرتله ئې ځان ډېر وروسته پاتې ليدو، شاهي منحط نظام ئې د دې انحطاط، اختناق، فقر، لوږي، جهل او بې سوادۍ عامل ګڼلو او دا ورته د پېغور خبره معلومېده چي د نورو هېوادو ولسونه دي د خپلي خوښي منتخب حکومتونه ولري خو په افغانانو دي د پرديو د خوښي يوه منحطه کورنۍ حکومت وکړي، داسي کورنۍ چي انګريزانو زموږ په هېواد مسلطه کړه. دا پداسي حال کي چي د بريتانيا امپراطوري ختمه شوې او ټوله منطقه د دوی له سلطې آزاده شوې، له موږ نه وروسته آزاد شوي ملکونه نن د خپل برخليك خاوندان دي او د خپلي خوښي حکومتونه لري، د خپل برخليك ټاکلو لپاره هر څو کاله وروسته د ټاکنو صندقونو په وړاندي ودرېږي، خپل زعيم ټاکي، باصلاحيته پارلمان جوړوي، خو په موږ لاتراوسه د رټل شوي زړې بريتانيا لاس پوڅې کورنۍ حکومت کوي، نورو ولسونو دا حق ترلاسه کړي چي د چارواکو کړه وړه وڅېړي، يو په بل تعويض کړي، نااهله واکداران لري او د خپلي خوښي باکفايته مشران راوړاندي کړي، خو زموږ په ولس يو داسي بې سواده پاچا او د ده کورنۍ حکومت کوي چي په کال کي يو دوه ځله د ده غږ له راډيو نه اوري ، هغه هم د څو دقيقو لپاره، ګوري چي د کاغذ له مخي هغه وينا په ډېر زحمت او په وار وار غلطېدو سره لولي چي درباري مشاورينو ورته جوړه کړې او ليکونکو د دې خيال هم ساتلی چي همدا بې محتوی او تکراري وينا په پاچا باندي ګرانه تمامه نشي او د ويلو په دوران کي ئې ستومانه نکړي!! ګورئ چي په غولوونکي سياسي قانون کي د همدې پاچا په هکله ليکل شوي: "پاچا غير مسئول او واجب الاحترام دی" که پاچا وفات شو، نو د ده زوی، د زوی د نشتوالي په صورت کي ښځه، د ښځي د نشتوالي په حالت کي د ده لور د پاچا ځای نيسي!! يعنی پاچايي د همدې کورنۍ موروثي حق دی، نه د پاچا په انتخاب کي ولس څه حق لري او نه د پاچا لپاره اهليت او کفايت ضروري دی !!! درباري ملايانو او پيرانو د همدې اساسي

قانون په پای کي گوتي لگولې، په منبر د همدي پاچا د تخت او تاج د بقا او د دوام لپاره دعا کوي، طبیعي ده چي د نړۍ پدې نوې فضاء کي روزل شوی نسل دا وضعیت ونه زغمي، له نورو ولسونو سره د سیالۍ هڅه وکړي او په خپل هېواد کي د بدلون لپاره ملا وتړي، نه نظام د ځوان نسل د قانع کولو جوگه وو او نه ئې حامیان او پلویان پدې توانېدل چي روانه وضع توجیه کړي، خلك دې ته چمتو کړي چي د سابق په شان روان حالت ومني، له مخالفت نه ډډه وکړي، سکوت غوره وگڼي او د مجهول مستقبل لپاره انتظار وکړي.

په نړۍ واله سطحه هم په دریو جبهو کي شدید تنافس او رقابت روان وو، له یوې خوا د غرب او کمونیزم ترمنځ، له بلي خوا د کمونیزم او اسلام ترمنځ او په دریېمي جبهې کي د غرب او اسلام ترمنځ د مبارزې سنگرونه تاوده وو، کمونیزم د ځوانۍ مرحلې ته رسېدلی وو، د نړۍ په دوو سترو هېوادونو، شوروي اتحاد او چین باندي مسلط او د نړۍ ترټولو ستر نظامي ځواك ترې جوړ شوی وو، هجومي حالت ئې درلود، غرب په دفاعی حالت کي وو، ورځ په ورځ شاته روان وو، یو په بل پسې ئې د شوروي اتحاد په گټه خپلي اډې له لاسه ورکولې، د وسلو د خرڅلاو بازارونه او د مصنوعاتو تجارتي مارکیتونه ئې کمونستي بلاك ته تخلیه کول. کمونیزم نه یوازې په آسیا، شرقي اروپا او افریقا کي په ډېره چټکتیا مخکي روان وو او د غربی حریف سنگرونه ئې فتح کول، بلکي د خطر زنگونه ئې په لاتیني امریکا کي هم د غربی ځواك د مشرتابه د غوږ تر څنگ اوچت وو، ټوله شرقي اروپا، شمالي کوریا، ویتنام، کمبودیا، یمن، سوریه، عراق، مصر، سودان، کیوبا، چلي او گڼ شمېر د بري په حال کي سیاسي احزاب، د وارسا پکت سره تړلي او له مسکو نه خړوبېدل، پښبني د کمونیزم په گټه او د غرب د مزید کمزورتیا په لور رواني وې، غرب د پښبنو له مهارولو نه عاجز وو، په ویتنام کي د امریکا شرموونکې ماتې د غرب روحیه په کلکه ځپلې وه او د کمونیزم د مقابلې او پدې مقابلې کي د بري طمع ئې ترې سلب کړې وه. د اسلامي نړۍ په سترو سترو مهمو هېوادونو د کمونیزم سلطه او په مصر، سوریې او عراق کي د

اسلامي ډلو ځپل، کمونیزم ته له اسلام سره په منازعې کي هم د برلاسی احساس وربښلی وو.

د افغانستان سیاسي جریانات لدغه نړیوال بهیر نه په کلکه متأثره کېدل، شاهي کورنۍ چي د بریتانیا له زوال نه وروسته ئې خپل حامي له لاسه ورکړي وو، د مسکو لوري ته مخه کړه، ترڅو له مسکو نه د خپلي واکمنۍ د ادامې تضمین ترلاسه کړي، مسکو خاص شرایط درلودل، افغاني چارواکو د دغو شرایطو منلو ته ځان اړ ګڼلو، لدې نه پرته ئې بله چاره نه لیدله چي په سیاسي، نظامي او اقتصادي برخو کي روسانو ته د دوی د خوښي امتیازات و مني، د اردو د روزني او تجهیز کار ئې روسانو ته وسپارو، د هېواد په شمال، شرق او غرب کي ټولي پروژې لکه د تیلو او ګاز تفحصات، د معادنو استخراج، بند او انهار او د لارو جوړول د روسانو په واك کي ورکړی شوې، د تجارت لویه برخه مخصوصاً زراعتي او نساجي ماشین آلاتو، ترانسپورتي وسایلو او حربي تجهیزاتو اخیستل او د ګاز او پنبې پیرودل، د روسیې کمپنیو لاس ته ورغلل، خو روسانو دا امتیازات کافی نه ګڼل، افغاني چارواکي ئې تر فشار لاندې نیولي وو چي مزید امتیازات ورکړي، مخصوصاً د کمونستي افکارو خورېدو ته لاره آواره کړي او پرېږدي چي افغاني کمونستان سیاسي حزب جوړ کړي، آزاد فعالیت وکړي، آزاد نشرات ولري، په انتخاباتو کي د برخي اخیستلو حق ورکړی شي، له پارلمان نه د دوی د استازو غړ اوچت شي، شاهي منفوره کورنۍ چي له خپل ولس نه وېرېده او په اقتدار کي د پاتې کېدو لپاره ئې له بهرنۍ حمایې پرته بله هیڅ چاره نه لیدله، مجبوره وه د مسکو شرایطو ته غاړه کیږدي، د کمونستي ډلي د جوړېدو شرایط برابر او د ودي لار ئې آواره کړي او لازم امکانات او تسهیلات په اختیار کي ورکړي. پاچا غوښتل چي په هېواد کي داسي دوه حزبي سیستم رایج کړي چي دولتي حزب د شاهي نظام حامي وي او مخالف حزب د کمونستانو تر واکمنۍ لاندې وي خو د شاهي نظام درناوی وکړي. د "خلق دیموکراتیك ګوند" په همدې فضاء کي او له همدې روحیې سره جوړ شو، د خپلي ورځپاڼي په لومړۍ ګڼه کي

ئې د مشروطه شاهي نظام ملاتړ اعلان کړ، د دولت د حمايې تر سیوری لاندې د دوی رسمي او څرګند فعالیت پیل شو، په کمه موده کي د کابل په پوهنتون مسلط شول، ورو ورو ئې لمن نورو علمي مؤسساتو ته خوره شوه او د یوه داسي سیاسي حزب په څېر راڅرګند شو چي هرچا د هېواد راتلونکې د دوی په لاس کي ګڼله او هیچا د دوی د مقابلې جرأت نشو کولی. شاه پرستان ونه توانېدل چي د "وحدت ملي" ترنامه لاندې دولتي حزب جوړ کړي، د دوی هلې ځلې ناکامي پاتې شوې.

په همدې داخلي او خارجي کړکېچنو شرایطو کي د هېواد اسلامي پاڅون، د څو با ایمانه زلمیانو په لاس پیل شو، نه ئې داخلي حامي درلود او نه بهرنی مرستندوی، نه ئې وسایل او امکانات په اختیار کي وو او نه شرایط او حالات د دوی لپاره چمتو وو، نه چا دا انتظار درلود چي پداسي کړکېچنو ظروفو او شرایطو کي دي یو خپلواك اسلامي تحریك پیل شي او نه چا دا ګمان کولو چي دا د ګوتو په شمېر زلمیان به پدې وتوانېږي چي د ځواکمنو سیاسي جریاناتو مقابله وکړي، د داخلي او خارجي فشارونو په وړاندې خپل شته والی وساتي، مخکي لاړ شي، وده وکړي او یوه ورځ په یوه داسي ستر ځواك بدل شي چي د هېواد په روانو سیاسي او اجتماعي جریاناتو کلکه اغیزه وکړي، د پېښو مسیر بدل کړي، ستر ستر سیاسي احزاب د هغه په وړاندې ماتې وخوري، د ده په لاس د کمونیزم ټغر ټول شي او د شوروي اتحاد ستره او وېروونکې امپراطوري په زوال محکومه شي.

راشئ وګورو چي دا کاروانه څنګه ترسره شول؟ د هېواد اسلامي پاڅون څنګه پیل شو؟ د چا په لاس پیل شو؟ څنګه ئې وده وکړه؟ څنګه د سترو سترو تاریخي افتخاراتو د ترلاسه کولو جوګه شو؟ د تحریك له پیل نه وروسته تر نن پوري د افغانستان په لویو لویو پېښو کي د دې تحریك ونډه څومره وه؟ شاهي نظام څنګه نسکور شو؟ د سردار داؤد کودتا څنګه ترسره شوه؟ بیا ولې د

کمونستانو په لاس په قتل ورسېد؟ د ثور د کودتا لاملونه څه وو؟ اسلامي انقلاب څنګه او د چا په لاس پیل شو؟ روسانو ولې زموږ په هېواد تېری وکړ؟ ولې پدې ونتوانېدل چې مقاومت وټکوي، په اوضاع مسلط شي او افغانستان د مرکزي آسیا د نورو هېوادونو په څېر د تل لپاره اشغال کړي؟ ولې له افغانستانه وتلوته اړ شول؟ او څنګه د شوروي اتحاد دا وېروونکې امپراطوري په زوال محکومه شوه؟ د دې ځواکمني امپراطورۍ په زوال کې دافغانستان د اسلامي تحریك ونډه څومره وه؟

دا کتاب د همدې پوښتنو ځوابونو ته مختص شوی، په سر کې به د نادري کورنۍ د استبدادي واکمنۍ د مسلط کېدو په څرنګوالي او کوم نظام چې دې کورنۍ زموږ په هېواد مسلط کړی وو په اختصار سره بحث کوو او لدینه وروسته به د هېواد هغه سیاسي او اجتماعي پېښې څېړو چې د شاهي کورنۍ له نسکورېدو نه بیا د روسي فوځونو ترو تلو پورې زموږ په هېواد کې ترسره شوې.

هیله مې دا ده چې پدې لیکنې سره د افغانستان د لرغوني تاریخ د یوې ډېرې حساسې مرحلې هغه مهمې پېښې په صادقانه او منصفانه طور وڅېړلی شي چې د هېواد روان حالت د هغوی زېږنده ده او د افغان ولس په راتلونکې برخلیك باندې پرېکنده اثر لري.

و ما توفیقی الابالله علیه توکلت و الیه انیب.

نادري کورنۍ څنګه قدرت ته ورسېده؟

افغانانو د خپل لرغوني تاريخ په اوږدو کې يو ازې هلته ښه ورځ ليدلې او له يرغلونو خوندي پاتې شوي چې ګاونډيان ئې ضعيف او له داخلي ستونزو سره مخامخ وو او پدوی ئې د يرغل او د جګړو د تپلو توان او فرصت نه درلود. خو هر کله چې د دوی ګاونډي هېوادونه ځواکمن شوي او يا د لويو استعماری ځواکونو په اډو بدل شوي، افغانان ئې له ستونزو او ګواښونو سره مخامخ کړي، کله ئې جګړې ورباندي تحميل کړې، کله ئې لاس پوڅي حکومتونه ورباندي مسلط کړي او کله ئې د دوی هېواد اشغال کړی.

افغانستان په وروستيو پيړيو کې داسې حساس ستراتژيك موقعيت درلود چې د نړۍ سترو سترو فاتحانو هغه ته د مهمې اډې او حساس معبر په سترګه کتل، د افغانستان په لوړو تسلط ئې په ټولې منطقې د خپل تسلط لپاره مقدمه ګڼله او د دې هېواد له اشغال نه پرته په ټولې منطقې د خپل تسلط له ادامې نه نشو مطمئن کېدی.

ګورو چې له يوې خوا په ايران کې نادر افشار سر رااوچت کړ، په ټول ايران

مسلط شو، فرانسوی توپونه په لاس ورغلل، دا توپونه پدې منطقې کې د لومړي ځل لپاره د ده له لوري استعمال شول، په هیڅ کې د هغوی مخې ته د مقاومت توان نه وو، دغو وسایلو او د شا او خوا سیمو د ولسونو ضعف او ناتواني، دی دې ته وهڅاوو چې د خپلې واکمنۍ لمن خوره کړي، د افغانستان په لوري ئې مخه کړه، هرات او کندهار ئې له خاورو سره برابر کړل، هلته ئې د افغانانو له ککرو نه منارونه جوړ کړل، کندهار ئې خپله نظامي اډه وګرځولو، له هغه ځایه د شرق په لوري وخوځېدو، کابل، پېښور، لاهور او ډهلي ئې تصرف کړل.

همدا راز په اروپا کې انګریز ته باروت په لاس ورغلل، د جهازونو، ټانکونو او توپونو خاوند شو، په ټوله نړۍ کې ئې د ځان سیال نه لیدو، غوښتل ئې له همدې وسایلو نه په استفادې سره په ټولې نړۍ حکومت وکړي، د نړۍ ګڼ شمېر هېوادونه ئې تصرف کړل، د شرق په لوري وخوځېد، د هند په نیمې وچې مسلط شو، لویه بریتانیا ئې جوړه کړه، خو په هند باندې د خپل تسلط د دوام لپاره ئې د افغانستان نیول ضروري ګڼل، دې لوري ته ئې مخه کړه، له افغانانو سره درې ځله مخامخ وجنګېدل، هر ځل په زرګونو افغانان د دوی په لاس په قتل ورسېدل، خو پدې ونتوانېدل چې د افغانانو ټاټوبی د تل لپاره اشغال کړي، پس له لنډې مودې بېرته وتلو ته اړ شول، خو داسې وتل چې په ظاهر کې د دوی مسلح قطعاتو او فوځونو افغانستان پرې ایښی، خو خپل افغاني ګوډاګیان ئې تر شا پرې ایښي، په ظاهرکې افغانانو خپلواکي ترلاسه کړي او اشغالګر ځواکونه ئې د هېواد له پولو ایستلي، خو حقیقی خپلواکي ئې ندہ ترلاسه کړي، د خپلې خوښې حکومت او نظام ئې ندی جوړ کړی، که څه هم په ظاهر کې کندهار یا کابل د هېواد پایتخت ګڼل کېدو، خو په حقیقت کې دهلي او لندن د افغانستان پلازمینې وې، حکمرانه ډله بدلېده را بدلېده، خو د انګریزانو په خوښه، دا دوی وو چې یوه واکمنه کورنۍ ئې په بلې بدلوله، په ټولې هغې مودې کې چې انګریزانو د هند په نیمې وچې حکومت کولو، د افغانستان د سیاسي پېښو تر شا د انګریزانو لاس وو، د چارواکو د تعویض او یو په بل د بدلولو پرېکړه په دهلي او لندن کې کېده، نه په

کندهار او کابل کې، اصلي واکمن به میکناټن وو او شاه شجاع به یو غولوونکی سمبول.

له نیمي وچي نه د بریتانیایي فوځونو له وتلونه بعد، چي کله شوروي اتحاد د یوه سترځواك په څېر راڅرګند شو او د افغانستان تر شمالي پولو راورسېدو، لدې نه وروسته د افغانستان د سیاسي جریاناتو لوري بدل شو او افغانستان د یوه داسي خطرناك سره سیلاب مخي ته پرېووت چي تم کول ئې هرچا ته محال برېښېدو. د بریتانیا د زاړه ښکیلاکګر ځواك د ختمېدو او د شوروي اتحاد د زبرځواك راوړاندي کېدو نه وروسته د افغانستان واکمنه کورنۍ چي د انګریزانو په لاس په افغانانو مسلط شوې وه، مسکو ته مخه کړه او دکرملین له واکدارانو نه ئې په واکمنۍ کي د پاتې کېدو د تضمین ترلاسه کولو هڅه پیل کړه. لدې نه وروسته د افغانستان ټولي خونړۍ پېښې، د واکدارانو په سیاستونو تغییر او یو په بل د دوی بدلول، د مسکو په لاس او د کرملین د واکدارانو په پرېکړه ترسره شوي.

له ډېرو افغانانو سره به دا پوښتني وې چي نادري کورنۍ څرنګه قدرت ته ورسېده؟ پداسي حال کي چي دا کورنۍ د انګریزانو په لاس په افغان ولس مسلط شوه څنګه د بریتانیا له زوال نه وروسته او د هند له نیمي وچي نه د انګریزی فوځونو له وتلو نه پس نسکوره نشوه؟ ولې په هند او پاکستان کي له انګریزانو نه د خپلواکۍ ترلاسه کولو نه وروسته منتخب حکومتونه رامنځته شول، خو په افغانستان یو منحط شاهي نظام او د یوې مستبدي کورنۍ واکمني په خپل حال پاتې شوه؟ اقتدار ته د دې کورنۍ د رسېدو او د اوږدې مودې لپاره د پاتې کېدو اصلي کیسه څنګه وه؟

نادري کورنۍ، د انګریزانو تر سلطې لاندې هند کي د اوږدې مودې تبعیدي ژوند تېرولو نه وروسته د امیر عبدالرحمن خان د واکمنۍ په وروستیو کلونو کي د انګریزانو په وینا کابل ته راستنه شوې وه، په هند کي د اقامت په دوران کي د

دوی مصارف انګریزانو ورکول، په کابل کې له اقامت نه وروسته د انګریزانو په وساطت د پاچا او نادري کورنۍ ترمنځ اړیکي ټینګې شوې، په دربارکې د دې کورنۍ د منل کېدو دوه مهم وجوهات وو: د انګریزانو وساطت او د نادرخان له خور سره په ۱۹۰۲ کال د حبیب الله خان نکاح، حبیب الله خان د انګریزی تاریخ لیکونکو د وینا له مخې ترسلو نه زیاتي نکاح شوې ښځي درلودې چې هر مازدیګر به ټولي د ده مخې ته لیکه کېدې او ده به د ټولو له منځ نه یوه د راتلونکې شپې لپاره انتخابوله. غلام محمد غبار افغان تاریخ لیکونکی پدې هکله لیکي: حبیب الله ته درباري ملایانو دا فتوی ورکړې وه چې پاچا کولی شي له څلورو نه زیاتي ښځي په نکاح کړي، مخصوصاً د نورستان له خلکو نه چې ګواکې په جنګ سره د دوی سیمه نیول شوې، د اسیرانو حیثیت لري او ښځي ئې وینځې ګڼل کېږي.

دغه سیاسي ازدواج دې کورنۍ ته موقع ورکړه چې لومړی په پاچایي دربارکې د پښو ځای پیداکړي او بیا اقتدار ته د رسېدو لپاره ځانته لار آواره کړي.

غبار د حبیب الله خان په دربارکې د دې کورنۍ د غړو د نفوذ په هکله لیکي:

امیر حبیب الله خان ورو ورو دې کورنۍ ته ارتقاء ورکړه، نه یوازې په دربارکې، بلکې د افغانستان په فوځ کې هم، محمد آصف خان او محمد یوسف خان د "مصاحبین خاص" تر نامه لاندې د پاچا ندیمان شول. محمدنادر خان او ورور ئې محمد علي خان د شاه د محافظې قطعې جنرال او غونډ مشر شول، د نادرخان دوه نور وروڼه، محمد عزیزخان او شاه ولي خان یو د "شاه آغاسی خارجه او رکاب باشي" ترنامه لاندې د خارجه چارو مسئول او بل ئې د شاهي کورنۍ د شاهزادګانو لپاره د آسونو د قطعې آمر (سرخان سپور) وټاکل شو.

همدا راز د نادر خان دوه ترونه، محمد سلیمان خان او احمد شاه خان، د نظامي شاه آغاسی او (سرمیرسپور) د امیر زادګانو د سورلۍ د قطعې آمران

وټاکل شول، وروسته بیا احمد علي خان د دې کورنۍ بل غړی، په دربارکي وگمارل شو او محمد هاشم خان د نادر خان ورور هم د "سر، سراوسی" ترنامه لاندې د پاچا د حضور د خاصي ډلي آمر وټاکل شو. پدې ترتیب د حبیب الله دربار ورو ورو د دې کورنۍ لاس ته ورغی، خو دې نفوذ او درباري مقام، نه په ملت کې جرړې درلودې او نه څه وزن؛ خو یوه خاصه پېښه د دې باعث شوه چې د نادرخان شخصي وجاهت د دربار او کابل له محدودې نه د یوه زړه ور او باتور ولایت ترسطحی خور شو او هغه دا چې په ۱۹۱۳ ـ ۱۹۱۲ کې د پکتیا خلکو د دولتي فوځ د ظلم په خلاف پاڅون وکړ، د دولت ځواکونه ئې وځپل، شاه لالهانده شو، نادرخان د شاه د خوشحالولو لپاره د دې ملي پاڅون د ځپلو دندي ته داوطلب شو، په پکتیا ئې یرغل وکړ او د مقاومت په ټکولو بریالی شو او پاچا ورته د نایب سالاري رتبه ورکړه.

د دې ترڅنگ د حبیب الله خان د پاچایي په وروستۍ برخي کې د نادر خان ورور محمد هاشم خان ته د نظامي نائب سالاري رتبه ورکړی شوه او د دې ترڅنگ د هرات د فوځ قوماندان وټاکل شو او محمد سلیمان خان د نادر خان د تره زوی د هرات په شان د یوه لوی ولایت د والي په حیث توظیف شو او پدې سره د هېواد د غربی سیمو اوسېدونکو سره د دې کورنۍ اړیکي ټینگي شوې.

غبار د حبیب الله خان د استبدادي او مفسدي واکمنۍ د نسکورېدو په هکله لیکي: د مرکزي مطلق العنان دولت له ورځ په ورځ زیاتېدونکي فشار نه ولس ستومانه شو، دولت په خارجي سیاست کې د انگریزانو تر سلطې لاندې وو، ولس له بهرنۍ سلطې نه خپلواکي غوښتله او د مرکزي دولت له استبدادي سیاست نه متنفر وو، شاه چې د یوه مطلق العنانه واکمن په څېر د هېواد د اداري واگی په اختیارکي درلودې، عملاً ئې د هېواد چاري بې مسئولیته او مفسدو درباریانو ته پرې ایښې وې او پخپله د عیاشۍ او اخلاقي فساد په ډنډ کې ترستوني غرق وو، تر سلو نه زیاتي ښځې ئې په خپل حرمسرای کې راغونډې کړې وې او په لسهاوو

غیر قانوني زامن ئې درلودل. مولوی عبدالرب کندهاری د کابل د معارف مدیر مکلف وو چې د شاه د حرم هري ښځي ته عربي القاب راپیدا کړي او د ده نامحدودو کوژدو ته شرعي فتوی ولټوي، دغو درباري ملایانو به شرعي حیلې جوړولې او ویل به ئې: له دارالحرب نه د هر شمېر ښځو ترلاسه کول او په خپل حرمسرای کي ساتل، شرعي مانع نلري. د پاچا پلار امیر عبدالرحمن خان د نورستان سیمه د یوه جهاد په ترڅ کي فتح کړې او د سیمي اوسېدونکي ئې مسلمان کړي، دا سیمه د دارالحرب حیثیت لري او د ده زوی امیر حبیب الله خان کولی شي لدې سیمي نه د خپلي خوښي په شمېر ښځیولري!!

د پاچا سلوك له عام ولس سره خو څه کوې حتی له نږدې درباریانو سره داسي وو لکه د یوه آقا او بادار معامله له خپل ذلیل او سپك مریی سره.

دربار ته معزز کسان به ئې په معمولي خبره سپکول، وهل او د سیالانو مخي ته رټل، پدې سره ئې غوښتل چې ټول تر رعب لاندې وساتي او هیڅوك د ده په وړاندي د عزت النفس احساس ونکړي. یو ځل په استالف کي خپل مېله ځای ته تللی وو، نادرخان له خپل معین وخت نه لږ وروسته وروړسېدو، پاچا خپلو عسکرو ته امر وکړ چي هغه ته کرتۍ چپه ورواغوندي، په یابو ئې سپور کړي او د سورو عسکرو سره یوځای ئې د کابل په لوري وخوځوی، ترڅو ټول خلق دا منظره وګوري او د ده لپاره د عبرت سبب شي.

حبیب الله خان په ۱۹۱۹ کي د لغمان د کله ګوش په ښکارځي کي د شپې لخوا په خپلي خیمې کي په قتل ورسېدو، پهره کوونکي عسکر پداسي حال کي شجاع الدوله ونیو چي د شاه له خیمې نه راوتو، خو د قتل ځای ته د نادرخان په رارسېدو سره هغه پرېښودی شو، ویل کېږي چي د ده په قتل کي د شاهي کورنۍ غړو او د نادرخان په شمول ځینو درباریانو لاس درلود. د شاه له قتل نه وروسته سردار نصر الله خان په لغمان کي او امان الله خان په کابل کي د پاچایي د عوا وکړه، په جلال آباد کي مېشت دولتي قطعاتو لومړی د سردار نصرالله خان د

پاچايي ملاتړ وکړ خو درې ورځې وروسته ئې د پاچا د زوی امان الله خان ملاتړ وکړ او عنايت الله خان معين السلطنة او نصرالله خان نائب السطنه ئې د نادرخان په شمول ونيول او لاس تړلي ئې د کابل په لوري وخوځول.

همدا کار د هرات د فوځي قطعاتو له خوا له محمد هاشم خان او محمد سليمان خان سره وشو، دواړه ئې لاس تړلي او په يابو سپاره کابل ته ولېږل، دا کار د خلکو د هغې ژوري کرکې ښودنه کوي چې د دې کورنۍ د غړو په نسبت ئې پدې خاطر درلوده چې له انګريزانو سره ئې ژوري اړيکي وې.

امان الله خان، نايب السطنه نصرالله خان ترهغه په بند کې وساتو چې مړ شو، نادرخان ئې سره له کورنۍ لومړی د ارګ په محبس کې واچاوو او وروسته ئې خوشې کړ او د خپل فوځ سپه سالار ئې کړ او د ده ورونه هر يو شاه ولي خان او شاه محمود خان ئې په فوځ کې د جنرالانو په حيث وټاکل او خپلې دوې خويندې ئې هم دوی ته په نکاح ورکړې.

له انګريزانو سره د درېيمې جګړې په دوران کې نادرخان د ټل او شاه وليخان د وزيرستان د محاذونو قومندانان ټاکل شوي وو، د وزيرستان مجاهدين په شاه ولي خان شکمن شول او د محاذ له قومندانۍ نه ئې عزل کړ او لاس تړلی ئې له سيمې وايست او د نادرخان خواته ئې ولېږو .نادر خان د ټل به محاذ کې غوښتل چې جنګيالي په شا کړي، پدې نامه چې ده ته اطلاع رسېدلې چې د انګريزانو زيات شمېر تازه قطعات د جنګ ميدان ته رالېږل شوي، خو نورو ورسره دا خبره ونه منله، جګړه پيل شوه، په لومړی سر کې د ټل فوځي قلعه د افغاني جنګياليو لاس ته ورغله، خو وروسته د ده د متزلزل قيادت په وجه بېرته انګريزانو ونيوله، نادرخان د تېښتې په حالت کې وو چې له کابله ورته د افغانانو او انګريزانو ترمنځ د متارکې اطلاع ورکړی شوه.

له انګريزانو سره په ۱۹۲۱ کې د روغې جوړې معاهده امضاء شوه او امان الله ته موقع په لاس ورغله چې په داخل کې د خپلې سلطې ټينګولو ته توجه

وکړي.

د هېواد شمالي او غربی ولایاتو ته ئې هیئتونه ولېږل، فیصله ئې وکړه چې د قطغن، مزار، هرات او کندهار لپاره د وزیرانو په سطحه چارواکي وټاکي، نادرخان ئې قطغن ته ولېږو، خو نادر خان هلته له لنډې مودې پاتېکېدو نه وروسته د ۱۹۲۲ کال په وروستیو کې کابل ته راستون شو. لدې نه وروسته شاه په هغه بې اعتماده شو، امان الله غوښتل چیله روسانو سره خپلې اړیکې ټینګې کړې، نادرخان چې له انګریزانو سره په پټو دوستانه اړیکو متهم وو د شاه په نوی سیاست کې مفیده پرزه نه بریښېده، باید له صحنې لرې کړی شوی وی، لومړی د ده وروڼه او ورپسې دی له خپلو ټولو مهمو دندو کناره کړی شوو او بالآخره ئې په کال ۱۹۲۴ کې پاریس ته د وزیرمختار په حیث ولېږو او محمد هاشم خان ئې په مسکو کې سفیر وټاکو، خو په ۱۹۲۴ کې لدې دندو هم منفك کړی شول.

امان الله په داخلي اوضاع له مسلط کېدو او د ده پاچایي ته د ګواښ کوونکو څېرو له تصفیه کولو نه وروسته له نړی والو سره د اړیکو ټینګولو لپاره د اروپا دوره وکړه، ځوان، بې تجربه او د دنیا له حالاتونه بې خبره شهزاده د افغانستان په شان له یوه وروسته پاتې هېواد نه د اروپا په دوره وتلی، د مسکو، لندن او پاریس په شان د لویو لویو ښارونو د لیدلو موقع په لاس ورغلې، د دې هېوادونو له ظاهري وضعي نه هومره متأثره شوی چې د اروپا هر څه ورته مقدس او غوره او د خپل ولس هر څه ورته سپك او حقیر په نظر ورغلي، همالته ئې د خپل ملت له هر څه نه د مقاطعې او په هر څه کې د اروپا د تقلید فیصله وکړه. هېواد ته له راستنېدو نه وروسته هغه پخوانی امان الله نه وو، غوښتل ئې د اروپائیانو په پل ګام کیږدي، خو دی نه پوهېدو چې اروپائیان څنګه دې مرحلې ته رسېدلی، د دوی د ترقي لاملونه څه وو، د دوی هېوادونه څنګه سمسور شوي، د سمسورتیا لپاره ئې څومره مظلوم ملتونه له خاورو سره برابر شوي، د دوی د سوکالي او خوشحالي لپاره څومره ملتونه قرباني شوي. د استبداد، اختناق او

جهل له دور نه څنګه ژغورل شوي، خپلواکي، ديموکراسي او ترقي ته د رسېدو لپاره د هر هېواد ولس څومره قرباني ورکړې، څومره ويني توی شوې، څومره خولې تويې شوې، افغاني نازولی شهزاده پدې خبرو نه پوهېدو، هغه په اروپا کي لوڅ سرونه، بربنډې پونډۍ، نيکټايي، شپو، دريشي، د ښځو او نارينه وو اختلاط ليدلی وو، ګمان ئې کاوو چي که په خپل هېواد کي همدا شيان رايج کړي نو د اروپائيانو په شان به شي، د تمدن په کاروان کي به شامل شي، غوښتل ئې هرو مرو د اروپائيانو تقليد وکړي، که په بل څه کي تقليد نشي کولی کم له کمه په لباس کي خو بايد د دوی په شان شي، هېواد ته له راستنېدو سره سم، په يوې درباري غونډې کي د ده ميرمني ملکه ثريا د محمود طرزي لور خپل پړونی له سر نه لري کړ او آخواته ئې وغورځاوو او د ښځو او نارينه وو په ګډې غونډې کي لوڅ سر او چاك ګريوان څرګنده شوه، د درباريانو له ښځو نه هم وغوښتل شوو چي همدا کار وکړي، د ده د پلار بې شمېره ښځو لا د مخه په حرمسرای کي د اروپايي لباس مشق کاوو، مأمورينو ته ئې امر وکړ چي لدې نه وروسته بايد دريشي واغوندي، شپو په سر کړي او نيکټايي واچوي، د جمعې د ورځي په ځای يکشنبه د رخصتي ورځ اعلان شوه او د هلکانو او نجونو ګډ درس پيل شو، د ښځو پښتني او اسلامي حجاب او د نارينه وو ملي جامه په اروپايي لباس بدله شوه.

اکثر تاريخ ليکونکي محققان، د امان الله خان په خلاف د ملي پاڅون لويه وجه د ده همدا ماشومانه اقدامات ګڼي، چي ولس ئې راوپاراوو او د ده مخالفينو ته ئې موقع په لاس ورکړه، خو د ده د اقتدار په نسکورېدو کي د انګريزانو ونډې ته خاصه پاملرنه نکوي. پدې کي هيڅ شك نشته چي افغان ولس د ديني جذباتو په حکم او له ملي عنعناتو نه د دفاع په خاطر د امان الله خان په خلاف راولاړ شو، خو پدې ملي پاڅون کي د هغو کسانو فعاله ونډه، چي تل د انګريزانو په اشاره کله د يوه واکمن او کله د بل واکمن په څنګ کي ودرېدلي او د انګريزانو د لاس پوڅو واکمنانو ملګرتيا ئې کړې، دا خبره ثابتوی چي انګريزانو پدې خاطر د امان الله

خان د نسکورولو د هڅو ملاتړ کړی چې دوی په افغانستان د سابق په څېر داسي واکمن غوښت چي يوازې له لندن نه هدايت اخلي او له بل لوري مخصوصاً د انگريزانو له رقيبانو سره د دوستی شوق او هڅه نکوي. انگريزانو دا نشو منلی چي امان الله دي مسکو ته نږدې شي. هغه درباري روحانيون چي د امان الله خان د پلار په دربارکي ټول اخلاقي فساد، عياشي د دين او پښتني دود دستور خلاف ټول کرغېړن کړه وړه ئې زغملي شو او په خپلو سترگو ئې د پاچا هغه اعمال ليدل چي د شريعت خلاف وو خو لدې سره سره ئې د پاچا د تخت او تاج د بقا لپاره دعا کوله، څنگه ومنو چي نن هغوی د اسلام په خاطر امان الله کافر گڼي او د ملي پاڅون ملگرتيا کوي. امير حبيب الله د امان الله پلار تر ده نه ډېر غير اسلامي کارونه کول، خو درباري مفتيانو هغه ته "ظل الله" ويل!! متأسفانه د کومو کارونو له مخي چي ځينو چپي عناصرو امان الله ته د مترقي پاچا نوم ورکړي، نورو بيا فقط د همدې کارونو له مخي هغه مرتد گڼلی، شهزاده امان الله خان له ځينو شکلي کارونو نه پرته هيڅ ندي کړي، نه ئې ملت ته کوم خدمت کړی، نه ئې هېواد د ترقي په لار روان کړی، نه ئې په سياسي او اجتماعي نظام کي دولس په گټه څه تبديلي راوستی او نه ئې ولس ته د خپل برخليك د ټاکلو او د خپل مشر د انتخاب حق ورکړي، د يوه مفسد ديکتاتور پلار نه ئې تخت او تاج په ميراث وړی وو، د اقتدار لپاره ئې د خپل پلار په شمول د نږدې خپلوانو له ترور، وژلو او بندي کولو نه هم ډډه ونکړه، هر پاچا يو غاصب انسان دی چي د خپل ولس يو ستر او بنيادي حق ئې سلب کړی او په زور يا د بهرني سازش له لاري په ولس مسلط شوی، هر شاهي نظام د انساني حقوقو منافي نظام دی، د بې عدالتۍ مظهر دی، په حق تلفی، فردي او خانداني استبداد ولاړ دی، هيڅ پاچا ته نه عادل ويلی شو نه مترقي، مگر کوم غله ته عادل ويلی شو؟ مگر کومي باغی ډلي ته چي په کومي سيمي مسلطه شوې په دې خاطر چي له ښکول شوی کاروان سره ئې په ورين تندي معامله کړې او د کاروانيانو له وژلو، وهلو او ټکولو نه ئې ډډه کړې، يوازې د دوی شته ئې تالان کړي، د ښو غاصبانو او باغيانو خطاب کولی شو؟! څوك چي

امان الله پدې خاطر مترقي پاچا ګڼي چې د افغانانو ملي جامه ئې بدله کړه، شپږ او دریشي ئې رایج کړه، د ښځو پړوني ئې لري کړل، د جمعې ورځې رخصتي ئې د یکشنبی په رخصتي بدله کړه، دا کسان باید د انګریزانو ملکه تر ثریا نه هم زیاته مترقي وګڼي، ځکه هغې او کورنۍ ئې تر امان لله نه ډېر د مخه دا کارونه کړي وو!!

حقیقت دا دی چې افغاني چپي عناصر یوازې پدې خاطر د یوه دیکتاتور پاچا ملاتړ کوي او هغه ته مترقي پاچا وايي چې د دوی له آقایانو (د کرملین له واکدارانو) سره د ښو اړیکو غوښتونکی وو. افغاني درباري مفتیانو هم پدې خاطر امان الله مرتد ګڼلو چې له لندن نه ئې خپله قبله د مسکو په لوري اړولې وه، نه پدې خاطر چې ده د اسلام په خلاف ګامونه اخیستی وو!!

د امان الله خان په خلاف لومړی د شنوارو زړه ور قوم قیام وکړ، شاه خپل خارجه وزیر غلام صدیق خان دې قبیلې ته ورولېږو، هغه د شنوارو له مشرانو محمد علم خان او محمد افضل خان سره ولیدل، دوی د خپلو نورو غوښتنو په ترځ کې د ملکه ثریا طلاق او د دې د پلار محمود طرزي د حبس مطالبه وکړه. پاچا دا شرایط ونه منل خو د ۱۳۰۷ کال د جدي په میاشت کې ئې په یوه ۱۸ فقره ایز فرمان کې اکثرهغه بدلونونه لغو کړل چې یا د ده د لس کلني پاچايي په دوران کې ترسره شوي وو یا ئې پرېکړه کړې وه خو نه وو ترسره شوي، په ملت کې د شاه په ضد احساسات هومره راپارېدلي وو او د هېواد ګوټ ګوټ ته رسېدلي وو چې پدې فرمانو سره د هغه مخه نیول او د ولس کرکه او نفرت راکمول ممکن نه وو.

د پروان دیندار ولس چې په حساس موقعیت کې او کابل ته ترټولو نږدې وو، د رژیم په ضد پاڅون وکړ، متأسفانه د پاڅون قیادت د داسې کسانو لاس ته ورغی چې د یوه ملي پاڅون د لارښوونې لپاره ئې لازمه وړتیا نه درلوده، نه ئې سواد درلود، نه تجربه، نه دیني معلومات، نه سیاسي پوهه او نه د افغانانو ملي جوړښت داسې وو چې دا ډله د ولس د اکثریت تائید ترلاسه کړي، د دې قیام مشري د حبیب الله خان کلکاني لاس ته ورغله، متأسفانه هغه صالح ملګری او

مشاورین نه لرل، که نه نو دا لومړی ځل وو چې د ولس له متن نه راولاړ شوی یو زعیم، د بهرنۍ مرستې او ملاتړ نه پرته، د یوه مستبد او مطلق العنان شاهي رژیم په خلاف د ملي پاڅون قیادت کوي، قیام کوونکي د کابل په لور وخوځېدل، د څه مقاومت نه پرته د کابل شمالي دروازې ته ورسېدل، کابل د دوی په لاس کې پرېووت او پاچا د کندهار په لوري وتښتېدو چې هلته د لنډ تم کېدو او څه ناکامو هلو ځلو نه وروسته، د رټل شوو پاچایانو وروستۍ اډې "روم" ته ئې پناه یووړه.

روسانو غوښتل چې د امان الله خان مرسته وکړي، له غلام نبي خان چرخي سره ئې د روسي فوځ یوه اته سوه کسیزه قطعه د کولونل (کی، ام. پریماکوف) تر قومندې لاندې ملګرې کړه، د څو جازونو ترحمایې لاندې ئې د ده مختلط لښکر له آمو نه را تېر کړ چې مزار شریف ببرته د حبیب الله خان کلکاني له پلویانو نه ونیسي. دوی مزار تصرف کړ او د سمنګان په لوري وخوځېدل، حبیب الله خان تازه نفس فوځ د سیدحسین ترمشرۍ لاندې سیمې ته ولېږو، خو پداسې حال کې چې د غلام نبي خان لښکر مخ په وړاندې روان وو، ناڅاپي خبر شو چې د روسانو قطعه په شا شوې او له آمو نه ببرته د شوروي لوري ته اوښتی، له بلیخوا اطلاع ورکړی شوه چې امان الله خان هم له کندهار نه د روم په لوري خوځېدلی، مجبور شو له خپل لښکرسره د شوروي اتحاد خاوري ته په شا شي.

حبیب الله خان کلکاني ته چې کومو درباري مفتیانو د خادم دین رسول الله لقب ورکړی وو همدغو کسانو د نادرخان له سلطې نه وروسته هغه د یوه غله په نامه معرفي کړ او د شاهي کورنۍ په خدمت کې مزدور تاریخ لیکونکو همدا فتوی په خپلو تاریخي لیکنوکي رانقل کړه او د همدغو تورلمنو مفتیانو په متابعت کې ئې د ده د اقتدار دوره یوه توره تاریخي دوره معرفي کړه، حال دا چې د مخکنیو او وروستیو دورو په انډول دې دورې ډېر غوره اړخونه لرل، که وطن پالونکو او صالح شخصیتونو د دې بدلون ملاتړکړی وی، پدې سره د بهرنیو

سلطه پای ته رسېده، د شاهي نظامونو ټغر د تل لپاره ټولېدو او د یوه ملي مقتدر حکومت لپاره لار آوارېده، خو انګریزان په کمین کي وو، یو ځل بیا ئي په کابل د خپلي خوښي لاس پوڅي ډلي د تپلو لپاره پټي او بربنډي هڅي پیل کړې، بیا ئې هغه کورنۍ چي دوی له هند نه افغانستان ته رالېږلې وې، ځینو ته ئې مذهبي او روحاني وجاهت وربخښلی وو او ځینو ته سیاسي، اجتماعي او ملي وجاهت. دا کورنۍ وګمارل شوې چي د حبیب الله خان کلکاني په خلاف ملا وتړي او په ټول ملت، مخصوصاً د پښتنو په سیموکي د کابل د حکمراني ډلي په خلاف خلك راوپاروي، ځیني د امان الله خان د پلوي په پلمه او ځیني د ژبني تعصب په اساس او پښتنو ته د واکمنۍ د بیا انتقال په پلمه، انګریزانو نادرخان او د ده ورونه شاه ولي خان او محمد هاشم خان له فرانسې نه بمبئ ته او له هغه ځایه د لاهور او پېښور په لار افغانستان ته ولېږل، ترڅو د حبیب الله خان کلکاني په خلاف د قومي پاڅون مهار په لاس کي واخلي، محمد هاشم خان ننګرهار ته او نادر خان پکتیا ته داخل شو، دوی پښتنو ته داسي ښودله چي غواړي اقتدار بېرته د پښتنو په لاس کي پرېوزی، د امان الله خان پلویانو ته ئې هغه خط ورښودو چي د ده په نامه ئې له کندهار نه پاریس ته ورلېږلی وو او ورته لیکلي ئې وو چي د شوروي له لاري افغانستان ته داخل شي او د شمال له لوري د حبیب الله خان کلکاني په خلاف کار وکړي، د امان الله خان پلویان ئې پدې لیك غولول او ورته ویل ئې چي غواړي د امان الله خان واکمني بېرته اعاده کړي.

حبیب الله خان کلکاني ته ګرانه وه چي له بهرني ملاتړ نه پرته د داسي یوه حرکت په وړاندي مقاومت وکړي چي نه یوازې د ملت غالب اکثریت په هغه کي فعاله ونډه ولري، بلکي د انګریزانو ملاتړ هم ورسره وي.

نادر خان له پکتیا نه خپل عملیات پیل کړل، خو له مقاومت سره مخامخ شو، د حبیب الله کلکاني پلویانو د محمد صدیق خان او سورجرنیل ترمشرۍ لاندې د ده ټول یرغلونه په شا وتمبول، مجبور شو له انګریزانو نه مرسته وغواړي

تر څو د سرحد آخوا قبایل لده سره ملګرى کړي، د وزيرو مشرانو د ده ملګرتيا وکړه، د ځاځيو او وزيرو ګډ لښکر د دوبندي له لارې په لوګر بريد وکړ، د لوګر له نيولو وروسته د تنګى واغجان له لارې د کابل په لوري وخوځېدل، د محمدګل خان ترمشرۍ لاندې د ننګرهار لښکر هم لدوى سره يوځاى شو، د کلکاني ځواکونو ته ئې په محمدآغه او تنګى واغجان کې ماتې ورکړه، د چهار آسياب له لارې کابل ته ننوتل او د شيردروازې د غره لوري ئې تصرف کړ، حبيب الله خان کلکاني غوښتل چې په ارګ کې ترهغه مقاومت وکړي چې د هېواد له نورو ولاياتو نه د ده پلوي فوځونه کابل ته راورسېږي خو له بدې خوا د ارګ سلاح کوټ منفجر شو، له بلې خوا د ده پياوړى قومندان پردل خان پداسې حال کې په قتل ورسېدو چې غوښتل ئې د ده د مرستې لپاره ارګ ته داخل شي، مجبور شو له کابل نه ووځي او چاريکار ته ولاړ شي، د نادر خان لښکرى کابل ته ننوتې او سملاسى ئې د درباري ملايانو يو ټولګى د امضا شوى قرآن سره حبيب الله کلکاني ته ورولېږو او د متارکې بلنه ئې ورکړه او هغه ته ئې ډاډينه ورکړه چې د جګړې د توقف په صورت کې ده او د ده ملګرو ته عفوه کوي، (دا قرآن د سيدحسين لمسى سيدمنصور د بغلان د ولايت د جهاد امير په ۱۳۶۲ کال کې ماته وسپارو) حبيب الله خان کلکاني زړه نازړه وو، خو سيدحسين هغه تشويق کړ چې په امضاء شوي قرآن او د روحانيونو پدې هيئت اعتماد وکړي، ده هم باور وکړ او د سيد حسين، شيرجان او خپلو ورونو په شمول د ده ۱۷ کسيز هيئت کابل ته وخوځېد او نادرخان ته تسليم شو، خو نادر خان خپلې ژمنې تر پښو لاندې کړې او دوى ئې له ټولو ملګرو سره د ۱۹۲۹ کال د نومبر د مياشتې په لومړۍ نيټه په قتل ورسول او د مړو اجساد ئې څو ورځې د حضوري چمن په انګړ کې په دار ځوړند پرېښودل ترڅو د نورو لپاره د عبرت وسيله شي.

د نادر خان پاچايي

د افغانستان په تاريخ کي دا يوه ډېره سپيره او بد مرغه ورځ وه چي کابل د نادرخان په لاس کي پرېووت او دی د پاچايي په گدی کښېناست او پدې سره په افغانستان يوه داسي مفسده او د پرديو لاس پوڅي کورنۍ مسلطه شوه چي نيمه پيړۍ ئې په افغانستان مطلق العنانه واکمني وکړه، نوميالي غازيان، ملي څېرې او لوی لوی شخصيتونه ئې يا اعدام کړل، يا ئې ترورکړل، يا ئې په زندانونوکي تر تعذيب لاندې ووژل، يا ئې له هېواده تبعيد او فرار ته مجبورکړل، افغانستان ئې بېرته د انگريزانو په يوې مستعمرې بدل کړ، اختناق، انحطاط، فقر، لوږه، جهل، د ترقي له کاروانه وروسته پاتې کېدل، د گاونډيو له سيالۍ نه لوېدل او د نړۍ تر ټولو وروسته پاتې، محتاج او ناتوانه هېواد باندي بدلېدل، د همدې کورنۍ د کرغېړني واکمنۍ نتائج وو.

نادرخان د ۱۳۰۸ کال د ميزان په ۲۳ کابل ته ننووت او مخامخ د سلام خانې ماڼۍ ته ولاړ، په سلام خانې کي د پکتيا او وزيرو د مشرانو ترڅنگ د کابل ځيني سپين ږيري او د سابقه دولت ځيني ارکان را بلل شوي وو، دا غونډه د دې لپاره جوړه شوې وه چي نادرخان به په هغې کي وينا کوي، هلته به د هېواد لپاره د

زعیم د ټاکلو پرېکړه کېږي، لومړی به نادر خان وینا کوي او د وینا په ترځ کي به د غونډي له برخه والو نه غواړي چي د لويي جرګې له جوړېدو او له هغي لیاری د هېواد د مشر له ټاکلو سره موافقه وکړي، خو د غونډي له منځ نه به ځیني کسان دا غږ اوچتوی چي همدا غونډه لویه جرګه ده، تاته د پاچا په حیث رأی درکوي، تا هېواد وژغورلو، ته تر بل هرچا د دې کار لپاره مناسب، وړ او مستحق ئی!! همداسي وشول، ده په خپلي لنډي وینا کي وویل: هېواد ته له راستنېدو نه زما یوازنی مقصد دا وو چي له غلو نه هغه وژغورم، دا مقصد ترسره شو اوس غواړم چي لویه جرګه دایره شي او د هېواد لپاره پاچا انتخاب کړي، د ده له همدې وینا سره سم مؤظفو کسانو د غونډي له منځ نه غږ وکړ چي د لويي جرګې رابللو ضرورت نشته، ته په خپله پاچا یې او موږ ټول تا د پاچا په توګه منو!! فیض محمد خان د اماني حکومت د معارف وزیر وویل: د امان الله خان د لويي جرګې اکثر غړي دلته موجود دي، ټول پدې ټینګار کوي چي باید تاسو دا دنده قبوله کړئ، موږ هم د جنوبي د مشرانو په څنګ کي تا د پاچا په حیث منو!! نادرخان له لنډ ځنډ نه وروسته وویل: ستاسو د ټینګار په خاطر دا دروند پیټی قبلوم!!

د لويي جرګې تر نامه لاندې د دغه خندوونکې ډرامې په ترځ کي هغه د پاچایي په ګدۍ کېنښاست او پدې سره د افغان ولس هغه حرکت متوقف شو چي د سلطنتي رژیمونو نه د آزادی په لوري ئې پیل کړی وو او د نیمي پیړۍ لپاره نور هم د یوې بلي خانداني دیکتاتورۍ په منګولو کي اسیر پاتې شو.

کومه لویه جرګه چي نن ئې په غرب پوري تړلې ډلګۍ او د سلطنتي رژیم پلویان غواړي هماغه لویه جرګه ده چي د ظاهرخان پلار د کابل له نیولو وروسته دایرکړه او دی ئې د پاچا په حیث وټاکو، دوی غواړي چي د همداسي یوې خندوونکې ډرامې په ترځ کي یو ځل بیا دغه کورنۍ په افغانانو مسلطه کړي، خو دوی دې خبري ته متوجه ندي چي نادرخان د کابل له نیولو نه وروسته او پداسي حال کي د خپلو پلویانو غونډي ته د لويي جرګې نوم ورکړي چي د ده مسلح

پلویانو کابل فتح کړی وو، د کابل د هر کور مخي ته مسلح کسان ولاړ وو، د غونډي غړو د ده د اسیرانو حیثیت درلودو، خو دوی په روم کي له وطنه بهر او پداسي حال کي چي په ټول هېواد کي د پل ایښودو ځای نلري، لویه جرگه غواړي!! پدې نه پوهېږي چي نن نه د افغانستان حالت هماغه د پرون ورځي حالت دی، نه افغانان هماغه پروني افغانان دي او نه نړیوال وضعیت هماغه زوړ حالت دی، پدې نه پوهېږي چي د دوی د بیا مسلطولو لپاره د بریتانیا په شان یوه داسي بهرني حامي ځواك ته ضرورت دی چي په گاونډیو هېوادونو مسلط وي، کابل د دوی لپاره فتحه کړي، دوی کابل ته ورسوی او هالته ورته لویه جرگه جوړه کړي، دوی پدې نه پوهېږي چي شاهي نظامونه یا په ډېرو ناپوه او جاهلو قومونو حکومت کولی شي، یا په ډېرو ضعیفو او ذلیلو قومونو، چېري چي ولس ویښ شي، ځان وپېژني، پدې پوه شي چي خلك برابر پیدا شوي، هیڅوك له مور پلار نه پاچا ندی پیدا شوی، واکداران باید د دوی خادمان وي نه باداران، هیڅوك حق نلري پدوی حکومت وکړي مگر هغه چي په خپله دوی انتخاب کړي وي، هیڅ واکدار دا حق نلري چي خلك خپل غلامان وگڼي، لدوی سره د اسیرانو سلوك وکړي، ملي شتمني داسي وگڼي لکه "دغنیمت مال" او د هر راز تصرف حق ځانته ورکړي، یوه خاصه کورنۍ او ټبر په ټول ولس مسلط کړي، واکمني د خپل ټبر موروثي حق وگڼي او مریېتوب، غلامي او په پټو سترگو اطاعت د خلکو دایمي او لازمي دنده. دا ډله نه پوهېږي چي دا توره شپه تېره شوې، بېرته ئې راگرځول گران او محال دی.

پدې ترتیب نادرخان د تخت او تاج خاوند شو، ده د خپلي کورنۍ د مطلقه واکمنۍ د تحکیم لپاره څو کارونه وکړل:

لومړی ئې داسي کابینه جوړه کړه چي د ده یو ورورمحمد هاشم خان ئې صدراعظم او بل ورور شاه محمود خان ئې د حرب وزیر وو او د امان الله خان له وزراوو څخه فیض محمد خان او علیمحمد خان چي په هغې غونډي کي ئې د ده

په پاچا کېدو ټينگار کړی وو، د خارجه چارو او معارف وزيران، فضل عمر مجددي ئې د عدليې وزير او محمد گل خان مهمند ئې داخله وزير وو، کابينه داسي جوړه شوې وه چي اصلي واك د ده د کورنۍ په لاس کي وي او نور د دوی مأمورين وي. د ده حکومت په اصل کي د ده او د ده د څلورو ورونو محمد عزيز خان، محمدهاشم خان، شاولي خان، شاه محمود خان او د دوی د اولادې حکومت وو، افغانستان ئې داسي گڼلو لکه يوه مفتوحه سيمه او افغانان ئې داسي شمېرل لکه اسيران، پدې نظام کي د ده د ټبر هر محمدزايي ته سردار ويل کېدل، په مهمو دندو به له سردارانو نه پرته بل څوك په هغه صورت کي ټاکل کېدو چي په سردارانوکي به د دې دندي لپاره وړکس په نظر نه ورتلو او يا به هغه دومره د دې کورنۍ په وړاندي سپك او ذليل وو چي د هر يوه په مقابل کي به لاس په سينه ولاړ وو. پير، وزير، جنرال او د ده د حکومت هر مأمور به د دې کورنۍ د هر غړي لاس ښکلاوو، درباري پيرانو به د سردارانو لاسونه ښکلول او بيا به دربار دې ته شرايط برابرول چي عام ولس او ساده زړي افغانان د دغو درباري پيرانو لاسونه ښکل کړي.

غلام محمد غبار پدې هکله چي د نادرخان د دولت ټولي داخلي او خارجي مهمي ادارې د ده د کورنۍ او د ټبر د غړو په لاس کي وې داسي ليکي:

"دغه حکومت د دولتي دندو په سپارلو کي لاندې مراتب په نظر کي نيول: د لومړی درجی دندي بايد د شاهي کورنۍ د غړو په اختيار کي وي، بيا د دې کورنۍ د وړوکي محمدزايي قبيلې په لاس کي، وروسته هغه هندوستانيان چي د شاه د ملاتړ لپاره افغانستان ته لېږل شوي وو، وروسته د زياتو ځمکو او شتمنيو خاوندان او په پای کي هغه روحانيون چي د دربار په خدمت کي وو، پاتې برخي بايد په نورو مأمورينو ډکي شي. د مثال په توگه: د هېواد صدرعظم د پاچا يو ورور، د حرب وزير شاه محمود خان د پاچا بل ورور چي وروسته د مخکني صدراعظم محمدهاشم خان په ځای وټاکل شو، د سلطنت د وکالت مقام د ده

دربیم ورور شاه ولي خان په لاس کې، چي وروسته په لندن او پاریس کي د افغانستان سفیر شو، د دربار وزیر د ده د تره زوی احمد شاه خان، د ده اخښی محمد اکبرخان د طب د مستقل ریاست رئیس چي یو بې سواده کس وو او وروسته په روم کي دافغانستان وزیر مختار وټاکل شو، د شاه بل ورور محمد عزیز خان په مسکو کي سفیر او بیا په برلین کي وزیرمختار، احمد علي خان او علي شاه خان د پاچا دوه د تره زامن یو په پاریس او لندن کي سفیر او بیا د دربار وزیر او بل د حربي ښوونځي قومندان او بیا د کندهار والي او وروسته د پکتیا افسر، د شاه خوریی اسدالله خان په ۱۹ کلنۍ کي لومړی د شاهي گارد قومندان او بیا د وزیر او سفیر په حیث توظیف شو. د پاچا دوه نور د تره زامن نعیم خان او داؤد خان یو په اتلس کلنۍ کي د خارجه چارو د وزارت د سیاسي مدیریت عمومي مدیر او بیا مختار وزیر په ایتالیا کي چه د نړۍ د دیپلوماسی په تاریخ کي ترټولو کم عمره سفیر وو، وروسته د معارف وزیر، د فواید عامې وزیر او د صدارت د لومړی معاون په حیث، داؤد خان د ده ورور لومړی د ننگرهار د فوځ قومندان، بیا د کندهار او فراه والي او نظامي قومندان او وروسته د پلازمیني د قول اردو قومندان او د حربیی وزیر، داخله وزیر او په پای کي صدراعظم. دا خبره مو باید په پام کي وي چي دا مهمي دندي، د تل لپاره شاهي کورنۍ ته مختص شوې وې، فقط د مرگ یا ډېر زړښت په صورت کي دا تل والی ختمېدو، لکه چي هاشم خان تقریباً ۱۷ کاله د هېواد صدراعظم وو، شاه محمود خان ۲۳ کاله د حربي چارو وزیر او صدراعظم وو، داؤد خان ۳۴ کاله نظامي قومندان، وزیر او صدراعظم وو.

همدا راز د ده، د ورونو واکمني یوه کلکه او بې رحمه نظامي واکمني وه، چي په ډېر قساوت او بي رحمۍ سره په ولس تطبیقېده، تقریباً د یوې مکملې پیړۍ تر دربیمي برخي پوري د نوموړي کورنۍ دې امتیازاتو او مطلقه واکمنۍ دوام وکړ او په پای کي د میراث په څېر د دې کورنۍ نارینه اولاد ته انتقال شوه"

همدا راز غبار د هغو محمد زائیانو چې مهم مهم دولتي دندي ورکړې شوې یادونه داسي کوي:

"د محمد زائیانو له شجرې نه چې مجموعی شمېریې له اوه زره کسانو نه تجاوز نکوي او د افغانستان د پنځلس ملیونه نفوس په نسبت د یو په دوه زره نسبت دی، لاندې کسان د دولتي اداراتو په سر کي ګمارل شوي:

غلام فاروق خان عثمان د ننګرهار اعلی حاکم، د هرات والي، د کندهار والي او په پای کي داخله وزیر، فیض محمد زکریا خارجه وزیر، په ترکیه کي سفیر او وروسته د معارف وزیر. محمد عمر خان د کابلستان والي، محمد هاشم خان د ننګرهار والي او په روم کي سفیر. محمد عتیق خان د زراعت وزیر، نجیب الله خان د معارف وزیر او بیا لوی سفیر په هند او شمالي امریکا کې، عبدالرزاق خان د میمنې او فراه اعلی حاکم او په پای کي د شاه خاص مصاحب او ندیم، سردار عبدالحسین عزیز د روم سفیر، د مسکو سفیر، د معارف وزیر او د فواید عامه وزیر، سلطان احمد خان په ترکیه او مسکو کي سفیر او بالآخره خارجه وزیر، غلام احمد اعتمادي او شیراحمد خان په تهران کي سفیران، عبدالرسول خان په دهلي کي جنرل کنسل، محمد صدیق خان په مشهد کي جنرال کنسل، یارمحمد په تاشکند کي جنرال کنسل، محمد یحیی خان، محمد عثمان خان او حبیب الله خان په ترتیب سره لومړی، دوهم او دریم معینان په خارجه وزارت کي چي وروسته سفیران شول، البته د هغو محمدزائیانو ذکر دلته لازم نه ګڼل کېږي چي په دوهمه درجه دولتي وظایفو ګمارل شوي او وروسته لوړو مراتبو ته رسېدلي، فقط غواړم دا څرګنده شي چي دې کورنۍ نه یوازې په افغانستان کي ډېر ثروت او شتمني ترلاسه کړې، بلکي داسي امتیازات ورپه برخه شوي چي فقط انګریزانو په خپلي هندي مستعمرې کي ترلاسه کړي، لدې نه وروسته اکثریت محمد زائیان له اقتصادي او سیاسي پلوه د ټولني ممتازه او پورتنۍ طبقه ګڼل کېده."

متأسفانه ځيني بې خبره تاريخ ليکونکي د دې کورنۍ واکمني د پښتنو واکمني ګڼي، وايي چي په افغانستان کي ملي ستم حاکم وو، پښتنو په نورو مليتونو حکومت کاوو، سلطه د پښتنو په لاس کي وه، حال دا چي د نادري کورنۍ د واکمنۍ په دوران کي زموږ هېواد د يوه خانداني ـ طبقاتی نظام شاهد وو، سياسي قدرت د يوه ټبر په لاس کي وو او نظام د ټولني د شتمنو او فيوډالانو حامي وو، د ځمکو لويه برخه د دوی په لاس کي وه، د ولس اکثريت د همدې طبقې په خدمت کي وو، د پښتنو نور قومونه، د پکتيا، ننګرهار، کنړ، وردك او په ټول جنوب کي مېشت د پښتنو عام ولس د هزاره جات او بدخشان له عام ولس نه په هيڅ څه کي فرق نه درلود، دوی همدومره له لوږي او فقر سره مخامخ وو لکه د شمال خلك، دوی هم د دې کورنۍ د استبداد، اختناق، طبقاتی نظام، تبعيض او نابرابرۍ قرباني وو.

دغو تاريخ ليکونکو دا زحمت ندی ايستلی چي تر پکتيا، ننګرهار، کنړ، غزني او وردك پوري تللي وی، په جنوب او غرب کي ئې د پښتنو پرېشانه او دردوونکی ژوند ليدلی وی او هغه ئې د هندوکش د غرونو له اوسېدونکو سره مقايسه کړي او بيا ئې د افغانستان د ټولنيز جوړښت او د هېواد د طبقاتی نظام په هکله د څه ليکلو جرأت کړی وی، متأسفانه دوی د بهرنيو منابعو مخصوصاً له روسي منابعو نه استفاده کړې او په پټو سترګو ئې تقليد کړی.

د ده دوهم کار دا وو چي په ولس کي ټول هغه با احساسه، پوه، مخور او با شخصيته کسان له خپلي مخي لري کړي چي يا ئې د حبيب الله خان کلکاني ملاتړ کړی، يا د امان الله خان په پلوي متهم وو، يا ئې د پرديو له سلطې نه د خپل هېواد په آزادولو کي فعاله او مؤثره ونډه درلوده او د خپلواکۍ په لوی جنګ کي ئې وجاهت ترلاسه کړی وو، مستقل او سرلوړی افغانستان ئې غوښت او د يوې کورنۍ له مطلقه واکمنۍ سره مخالف وو، د دوی لپاره مقتلونه جوړ شول، د محبسونو دروازې پرانستل شوې، په بالاحصار کي خاص توپونه د دې لپاره

نصب شول چي د دولت همدا مخالفین د دغو توپونو خولې ته ورکړي، په سلګونو کسان په توپونو والوزول شول، ډېر له اعدام نه وروسته په دار ځوړند شول، ډېر نور په هېواد کي د ننه او بهر تبعید شول، مال او ځمکي ئې ضبط شول.

نادرخان کابل ته له ننوتلو سره سم لاندې کسان له محاکمې نه پرته اعدام او د دوی سینې ئې په ګولیو سوری کړې:

جنرال پینن بیك خان، میرزا محمد اکبر خان، امرالدین خان، عبداللطیف خان کوهاتی، محمد نعیم خان کوهاتی، عیسی‌خان د قلعه سفید، تازه ګل خان لوګري، سلطان محمد خان مرادخاني، محمد حکیم خان چهاردهی وال، احمد شاه خان کندك مشر، دوست محمد خان غونډ مشر د پغمان او سید محمد خان کنډك مشر د کندهار او سپدونکی.

او په هماغو لومړیو ورځو کي ئې لاندې مخور کسان یا محبسونو ته ولېږل او یا ئې تبعید کړل:

سید احمد خان آغا، میر احمد خان، احمد جان خان او زوی ئې، نیك محمد خان، عبدالرحیم خان د محمد آغی، شیردل خان او نوردل خان لوګری، عبدالرحیم خان پیاروخیل او محمد ولي خان د امان الله خان په دربارکي د شاه وکیل.

محمدولي خان ئې وروسته له لاندې کسانو سره یوځای په دهمزنګ کي په دارکړل: جنرال غلام جیلاني خان چرخي، جنرال شیرمحمد خان چرخي، فقیرمحمد خان او میرزا محمد مهدي خان.

نادرشاه د یوه کم ظرفه او ذلیل فاتح په څېر د ټولو هغوکسانو د ځپلو فیصله کړې وه چي د تېرو حکومتونو پلوي ئې کړې، یا د ده له یرغلګر لښکر سره جنګېدلي او یا ئې لدوی نه وېره درلوده او د دوی په وړاندي ئې د حقارت احساس کاوو. د حبیب الله کلکاني د نږدې ملګرو په اعدام او وژلو ئې اکتفاء ونکړه، بلکي د شمالي له ټول ولس نه د غچ په فکرکي وو، مناسب فرصت ته ئې انتظار

کاوو او د مناسبي بهانې په لټه کې وو، دا بهانه د کلکان د مظلوم ولس هغه پاڅون په لاس ورکړه چې د محلي حکومت د نه زغمېدونکي ظلم او تېري په خلاف ئې پيل کړ، دوی د ۱۳۰۹ کال په دوبی کې د کوهدامن په محلي حکومت حمله وکړه، له کابل نه سيدعبدالله شاه جی او عبدالوکيل خان نايب سالار د يوې عسکري قطعې په سر کې دې سيمي ته ورغلل، خو دوی په جګړې کې ماتې وخوړله، نائب سالار په قتل ورسېد او هندوستاني شاه جی په تېښتېدو موفق شو، وروسته جنرال محمد غوث خان له تازه نفس فوځ سره د خلکو د ځپلو لپاره سيمي ته ولېږلی شو، ده د لارې په اوږدو کې کلاګانو ته اور واچاوو، اسيران ئې له جګو برجونو نه لاس تړلي لاندې واچول، پدې وخت کې محمد ګل خان مومند د شمالي د انتظاميه رئيس په توګه سيمي ته ورسېدو او ورپسې له پکتيانه د قومي لښکر ټولګي يو په بل پسې راورسېدل، دا جنګي ټولګي د شاه جي له خوا تنظيم او د سيمي په ولس د بريد لپاره لېږل شوي وو. د اصلاح ورځپاڼی د اسد مياشتي په ګڼوکي وليکل چې د دې قومي لښکر شمېر پنځه ويشت زره مسلح کسانو ته رسېدو چې د احمد زيو، کړوخيلو،ځاځيو، منګلو، طوطی خيلو، وزيرو، وردك، ميدان او تګاب له سرتېرو نه جوړ شوی وو، دا د هغه دولتي منظم فوځ په قطعاتو سربېره وو چې د جګړې لپاره سيمي ته سوق شوي وو. دا عمليات هومره وحشيانه وو چې د کورنيو جګړو په تاريخ کې ئې سابقه نه درلوده، کورونه تالان شول، باغونه او کلاګاني وسوزېدلې، د ښځو له لاس، غاړې نه ګاڼې وايستل شوې، بې رحمانه مرګ ژوبله وشوه، د اصلاح ورځپاڼی د دلوی د مياشتي په **۵۸** ګڼي کې وليکل: محمد ګل خان د کاپيسا او پروان له خلکو نه ۲۳۷۸ توپکونه، ۱۷۰ تفنګچې، **۳۹۳۸۴** د سرو زرو سکې، ۱۴۹۲۰۲ د سپينو زرو سکې ترلاسه او کابل ته را انتقال کړل "حتماً دا غير له هغه څه وو چې د قومي لښکر جنګياليو غارت کړي وو" ده پنځلس کسان په خپل شخصي حکم همالته اعدام کړل، ۲۱۷ کسه ئې لاس تړلي کابل ته ولېږل، ۳۲۰۰ کسان ئې په شاقه کارونو وګمارل، د ولايت سرکونه او د پنجشير ترخاواك پورې اوږده لار ئې پدوی جوړه کړه، د دوی

زیات شمېر زلمیان ئې اسیر ونیول او په ۷ کنډکونو کې ئې تنظیم او نورو سیمو ته ولېږل، عسکري تهاڼې ئې پدوی جوړې کړې، یوه فرقه فوځ ئې هلته ځای په ځای کړ، د کلکان څلور کلي ئې وسوزول، چا ته اجازه نه وه چې مړي دفن کړي، باید همداسي په ډاك پاتې وي، وراسته شي، بوی وکړي اوسپي او مارغان ئې وخوري.

همدا کار په قطغن کې د شاه محمود خان تر مشرۍ لاندې وشو، دی د ابراهیم بیك د پلویانو د ځپلو لپاره سیمي ته ولاړ، ابراهیم بیگ لقی د روسانو په خلاف د ترکمن مجاهدینو مشري کوله او د مشهور انور پاشاه له ملګرو څخه وو، د بخارا د امارت له زوال نه وروسته ئې افغانستان ته هجرت وکړ، د کابل چارواکو د ده په خلاف جګړه پیل کړه، زیات شمېر فوځ ئې له قومي لښکرو سره سیمي ته ولېږو، ځای ځای ئې د ده په ملګرو بریدونه پیل کړل، په میړانه ئې مقاومت وکړ، خو متوجه شو چې دلته د مقاومت دوام ورته ګران دی، مجبور شو له آمو سیند نه واوړي، روسان ورته په کمین کې وو، له بریدونو سره مخامخ شو، له کافی مقاومت نه وروسته د ده زیات شمېر ملګری په شهادت ورسېدل، دی اسیر شو او لاس تړلی تاشکند ته ولېږلی شو.

شاه محمود خان د دې غازی ډلي د ځپلو ورځ ولمانځله او په خان آباد کې ئې د فتحی جشن جوړ کړ.

د شمال په خلکو ئې له ابراهیم بیګ سره د ملګرتیا په پلمه داسي محشر جوړ کړ چې چا د هغه تصور نشو کولی، ګڼ شمېر مشران ئې د نیولو سره سم اعدام کړل، میرزا محمد یوسف خان د شاه محمود خان د قلم مخصوص مدیر چې د عملیاتو په دوران کې له شاه محمود سره وو، وایي چې په خان آباد کې د اعدام شوو کسانو شمېر له ۷۰۰ کسانو نه زیات وو.

شاه محمود خان د ترکمنانو زر کورنۍ د ښځو، ماشومانو او بوډاګانو په شمول د اسیرانو په څېر له خان آباد نه د یوې عسکري قطعې په نظارت کې بېلي

پښتې او پیاده د کابل په لوري وخوځولې او عسکرو ته ئې امر وکړ چې هره ورځ به درې منزله وهي، هوا ډېره توده وه، د اسیرانو کاروان په لومړۍ ورځ یوازې یو منزل پلې کړ، محافظ افسر د شوراب له لومړی منزل نه شاه محمود خان ته احوال ولېږو چې محبوسین هره ورځ له یوه منزل نه زیات نشي پلې کولی، شاه محمود خان په ځواب کې ورته وویل چې حتماً به دوه منزله وهی، که څوك نشو تلای همالته ئې ووژني، سباته دا امر ټولو اسیرانو ته ابلاغ شو او کاروان د کابل په لوري وخوځېد، د آق چشمې دوهم منزل ته لانه وو رسېدلي چې محافظینو خپل افسر ته اطلاع ورکړه چې درې کسه سپین ږیري او علیل اسیران شاته پاتې دي او نشي تلی، افسر د شاه محمود خان امر محافظینو ته تلگرام کړ او هغوی درې واړه علیل اسیران په گولیو وویشتل او د ژوند له زحمت نه ئې وژغورل.

دا د اسیرانو ډله په ډېر دردوونکي حالت کابل ته راورسول شوه او په بت خاك کې ځای په ځای کړی شوه او لدوی نه د شاه محمود خان او د نورو سردارانو د ځمکو کرلو لپاره د غلامانو په څېر استفاده کېده.

همداسې یوه وحشیانه معامله په پکتیا کې د ځدرانو د قوم له دریخیلو سره وشوه، ځدران ډېر باایمانه او په خدای مین قوم دی، دوی د نادري کورنۍ له مفسدي واکمنۍ نه په تنگ شول، غوښتل ئې د حکومت په خلاف څه وکړي، غلام نبي خان چرخي د دوی له مشرانو سره لیدنه کتنه وکړه، دوی ته ئې اطمینان ورکړ چې د حکومت په خلاف به په گډه کار کوي، دوی په خپلې سیمې کې پاڅون وکړ، حکومت خپل د حرب وزیر شاه محمود خان له منظم فوځ او ډېرو پیسو سره گردیز ته ولېږو، هغه د پکتیا نور قومونه د ځدرانو پر خلاف له حکومت سره ملگرتیا ته چمتو کړل، دغو مشرانو د پښتني دود خلاف له حکومت سره د خپلو قومونو او په دریخیلو باندې د یوه گډ برید د چمتو کولو لپاره ملا وتړله، د احمدزیو، منگلو، طوطا خیلو، زرمتیانو او په خپله د ځدرانو ځینو قومونو د دولت له ځواکونو سره یوځای له شپږو خواوو د دریخیلو په درې لوی برید پیل

کړ، ټول کلي ئې تر سخت بمبارد لاندې ونیول، که څه هم کلي کورونه لاد مخه تخلیه شوي وو خو د بمباری په ترڅ کي د دریخیلو ډېر کسان د ښځو، ماشومانو او زړو په شمول په قتل ورسېدل، کورونه او فصلونه ئې وران کړی شول، سل نفره د لیوني فقیر په شمول ونیول شول او لاس تړلي گردیز ته انتقال شول. که څه هم دولتي ځواکونو دا مقاومت وځپلو خو لا څو هفتی نوی تېري شوی چي دریخیلو د وزیرو په شمول د خوست په لوري نوی برید پیل کړ، دولت د دوی له تحرکاتو نه خبر وو، په خوست کي ئې پوره تیاری نیولی وو، له توپچی قواوو نه د زیاتي استفادې په وجه وتوانېدو چي برید په شا وتمبوی.

حکومت چي د پکتیاوالو په خلاف له کوم زور زیاتي نه کار واخیست، نه ئې د دوی سابقه خدماتو ته وکتل، نه دې ته چي نادر خان د دوی په مرسته کابل ته ورسېد، په کوهدامن او شمال کي د نظام د بقا لپاره وجنگېدل، دې کار پکتیاوال متوجه کړل چي د دې نظام بې مروته چارواکي د خپلي واکمنۍ د بقا لپاره هر څه کول جائز گڼي.

له غلزیو سره هم دې ته ورته معامله وشوه، دوی په ۱۳۰۹ کال کي د عبدالرحمن خان تره کي ترمشرۍ لاندې د حکومت له منلو نه سرغړونه وکړه، حکومت کافی شمېر فوځ او ملیشې د الله نواز هندوستاني ترقیادت لاندې د دوی د ځپلو لپاره سیمي ته ولېږل، عبدالرحمن تره کي مقاومت ونشو کړی، د سیمي پرېښودوته مجبور شو او له هېواد نه ووت.

نادري کورنۍ د مخالفینو په ځپلو کي خاص مهارت درلود، څو کاره ئې کول:

الف: د مخالفینو په ضد اقدام ته به ئې اسلامي رنگ ورکړ، د عدلیې وزارت پرېکړه او د درباري پیرانو او ملایانو فتوی به ئې ترلاسه او اعلان کړه، دوی به ئې عملاً له لښکر سره یوځای کړل او د عملیاتو سیمي ته به ئې ولېږل.

ب: د هر قومي پاڅون په خلاف ئې ژر اقدام کاوو، په خپل لومړي مورچل

کي به ئې د هغه د ځپلو بندوبست کاوو او موقع ئې نه ورکوله چي هغه وده وکړي، خپور شي او نورو سيموته سرايت وکړي.

ج: له مخالفينو سره ئې په ډېره بي رحمۍ او قساوت چلند کاوو. د دوی د کورونو ورانول، د شتمنيو تالان، د مؤثرو مشرانو وژل او په دار ځيژول، کليوته اور اچول، خپلوان ئې نيول او محبسونو ته لېږل او ترهغه دوی په زندان کي ساتل چي د بيا مخالفت ټول توان طاقت ئې وځپل شي، دا کار دوی له هر هغه چاسره کړی چي د دوی مخالفت ئې کړی که څه هم د دوی ملاتړی وو او قدرت ته د دې کورنۍ په رسولو کي ئې فعاله ونډه وه او دوی ئې د بې دريغه مرستو پوروړي وو.

د: د مخالفت کوونکو په خلاف د فوځي قطعاتو ترڅنګ د هغو قومونو له لښکرو نه استفاده کول چي د دوی مشران به ئې په پيسو واخيستل او د نورو په ضد به ئې جنګول، پدې سره به نه يوازې دوی روان پاڅون وځپلو بلکي په قومونو کي د دښمنۍ او عداوت راولاړولو له لاري به دوی د هرراز ملي قيام مخه نيوله او د دې امکان به ئې ختمولو چي قومونه يو بل ته لاس ورکړي او د دې کورنۍ ظالمانه واکمنۍ ته خاتمه ورکړي.

هـ: د مخالفينو په ضد په عملياتو کي برخه اخيستونکو قومي مشرانو ته به ئې ځمکي، پيسې او اعزازی رتبې ورکولې، پدې سره به ئې دوی له حکومت سره داسي وتړل او له نورو به ئې داسي را بېل کړل چي تل به د حکومت شا ته ولاړ او له هغه نه دفاع کولو ته اړ وو او نوری لاري ورباندي تړل شوې، دواکدارانو د جرم شريك.

حکومت ګڼ شمېر قيامونه داسي وځپل او د مختلفو سيمو د اوسېدونکو ترمنځ ئې د دښمنۍ او عداوت داسي فضاء را پيدا کړه چي د رژيم مخالفين له ملي پاڅون نه مأيوسه شي او لدې لاري د رژيم له پرځولو نه نا اميده شي او په نورو لارو فکر وکړي. په تشدد، زور زياتي او د مخالفينو په وژلو او تړلو هيڅ نظام خپله بقا نشي تضمينولی، دا د يوه نظام د نسکورېدو او زوال عوامل دی نه

د بقا او دوام، له کفر سره نظام دوام کولی شي خو له ظلم سره نه، د ظلم او تېري پای تور او تریخ دی که څه هم وځنډېږي. حسیب خدای مهلت ورکوي خو هیڅکله له ظالم نه غچ او انتقام نه هیروی، دا کېدی شي چي ظالم او بې رحمه واکداران یو څل، دوه ځله، لس ځله عدالت غوښتونکي وځپی او په ټولني کي داسي حالت راپیدا کړي چي د څه مودې لپاره هیڅوك د دوی پرخلاف د غږ اوچتولو جرأت ونکړي، په اوضاع داسي مسلط شي چي بادي الرأی او ساده لوح خلك گمان وکړي چي دا نظام نور د نسکورېدو ندی او په ټولني کي هیڅ داسي ځواك ندی پاتې شوی چي واکمن رژیم ته گواښ ثابت شي او د هغه اقتدار تهدید کړي، خو دا د الله سنت دی او د تاریخ په اوږدو کي په وار وار تکرار شوی چي د ظالمو واکدارانو اقتدار به خامخا د مظلومانو په لاس نسکورېږي او د دوی په لاس به له هغوی نه غچ اخیستل کېږي.

نادري کورنۍ پدې وتوانېده چي مؤقتاً د ملي قیامونو مخه ونیسي او په ټولني کي د وېرې او خوف فضاء راپیداکړي او د مخالفت هرغږ په سینه کي خفه کړي، خو د ټولني د عدالت غوښتني ځپاند او نه خفه کېدونکي احساس بله لار غوره کړه، مجاهدو شخصیتونو، منورینو، ځورول شوو کورنیو او عدالت غوښتونکو، سري او پټي مبارزې ته مخه کړه، د واکمني کورنۍ د مهمو غړو د ترور سلسله پیل شوه، گڼ شمېر هڅي وشوې خو یوازې په څو مواردو کي غشی په هدف لگېدلی:

د سردار محمد عزیز ترور

لومړی د نادرخان ورور سردار محمد عزیز د داؤد پلار چي په برلین کي د افغانستان له لوري مختار وزیر وو، دیوه افغان محصل په لاس په قتل ورسېد، د ده زړه ور قاتل چي د تحصیلاتو په پای کي د (ماکدی برگ) په فابریکه کي په کار مشغول شوي وو، له خپل یوه ملگري سره دا فیصله وکړه چي د انگریزانو له

سلطې نه د هېواد د آزادولو لپاره باید کوم مؤثر کار وکړي، دا ئې غوره وګڼله چي د انګریزانو د لاس پوڅي کورنۍ يومهم غړی سردار عزیز ترور کړي او بیا د جرمني پولیس ته ځان تسلیم کړي او اعلان وکړي چي دا کار مو د دې لپاره وکړ چي نړۍ والو ته د افغان ولس په استازیتوب دا خبره ورسوو چي افغانان د انګریزانو سلطه نه مني، له واکمني ډله نه کرکه لري، دا زموږ له خوا د انګریزانو په خلاف یو احتجاج وو، انګریزانو د دغي کورنۍ په لاس زموږ هېواد اشغال کړی او د افغانستان د تباهی باعث شوی، پدې کار سره دوی غوښتل ټوله نړۍ د افغانستان له وضعیت نه مطلع کړي او ټولو ته څرګنده کړي چي افغانان د انګریزانو له خوا تپل شوي حکومت نه مني.

د عملیاتو د څرنګوالي په سر او دا چي یوکس یا دواړه دا عملیات تر سره کړي، مناقشه وشوه، هر یوه غوښتل چي دا کار د ده په لاس تر سره شي، بالآخره د قرعی له لاري د دوی مناقشه حل شوه او دا افتخار د سید کمال په برخه شو، تفنګچه ئې راواخیسته، له ملګری سره ئې خدای پاماني وکړه او د سفارت په لوري وخوځېد، سفارت ته له رسېدو سره سم ئې زنګ وواهو، جرمني محافظ د کارت پوښتنه ترې وکړه، هغه خپل کارت ورکړ او له سفیر سره د لیدني غوښتنه ئې وکړه، د انتظار په حالت کي وو چي سفیر پداسي حالت کي له پورتني منزل نه راکوز شو چي سردارعتیق الله او انورعلي د ده ترشا وو، سیدکمال ورمخکي شو، خپله تفنګچه ئې راوایستله او په سردار محمد عزیز ئې دوه ډزي وکړې، چي ځای په ځای ولوېدو او مړ شو، سیدکمال خپل هدف ته رسېدلی وو، تفنګچه ئې آخوا واچوله او د پولیسانو راتلو ته منتظر شو، پولیسان راغلل، دی ئې ونیو او محبس ته ئې واستاوو، دوستانو ئې هڅه وکړه چي هغه پدې خبره قانع کړي چي د تحقیقاتو په دوران کي د اقدام وجه سیاسي نه بلکي شخصي وښيي ترڅو د ده په مجازات کي تخفیف راشي او له اعدام او دائمي حبس نه وژغورل شي، خو ده د محاکمې په ورځ په ډېر جرأت او زړه ورتیا او پوره صراحت سره وویل: د افغانستان شاهي رژیم چي سردار محمد عزیز ئې سفیر او د شاهي کورنۍ غړی

وو، د انگريزانو لاس پوڅي رژيم دی، هېواد ورانوي او د تباهي په لوري ئې خوځوي، زه يو افغان يم، دا کار مي د دې لپاره وکړ او هغه مي وواژو چي پدې سره د دې کورنۍ په خلاف د افغان ولس کرکه او نفرت نړيوالو ته څرگند کړم.

په کابل کي د انگريزانو مختار وزير، (فريزر تتلر) پدې هکله ليکي: د ۱۹۳۲ کال د جون په مياشت کي سيدکمال افغاني محصل، محمد عزيز وواژو او دا خبره ئې اعلام کړه چي: د ده دا عمل د انگريزانو د سلطې په خلاف يو پروتست او احتجاج وو.

نادري کورنۍ د دې په ځای چي دې ته ورته اقدامات د خپل وحشيانه سياست نتيجه وگڼي، له ظلم نه لاس واخلي، د بې گناه افغانانو تړل او وژل متوقف کړي، برعکس د خپلي وحشيانه تگلاري په دوام ټينگار کوي او د تشدد مضاعف کولو لار غوره کوي. د هغو کسانو شمېر چي په همدې مودې کي په قتل رسېدلي سلهاوو ته رسېږي چي ځيني ئې دا دي:

سيد احمد خان نايب سالار، اعظم خان کندك مشر، محمداکبر خان اکبر، محمد يوسف خان حقيقی، جنرال پينن بيك خان، دوست محمد خان غنډ مشر، احمد شاه خان کنډك مشر، سيداحمد خان د شاهي فرقې کنډك مشر، جنرال غلام جيلاني خان چرخي، جنرال شيرمحمد خان چرخي، امرالدين خان، عبداللطيف خان، محمد نعيم خان، عبدالرحمن خان لودي، فيض محمد خان باروت ساز، تاج محمد خان پغماني، جنرال شيرمحمد خان چرخي، محمد ولي خان، ميرزا محمد مهدي خان قزلباش، فقير احمد خان، علي اکبر خان غونډمشر، خواجه هدايت الله خان، مولاداد خان هزاره، محمدعظيم خان منشي زاده، دوران خان، زمان خان د نجات ښوونځي زده کوونکی، محمدايوب خان د نجات ښوونځي معاون، عبدالطيف خان چرخي، قربان خان هزاره، يو محمود خان، بل محمود خان پداسي حال کي چي زده کوونکی وو، محمد زمان د برېښنا د شرکت کاتب، ميرعزيز خان، ميرمسجدي خان، عبدالحکيم خان رستاقی، ميرزا محمد خان، امير محمد

خان، میرعبدالعزیز خان او ډېر نور.

او هغه کسان چي په محبس کي د اوږدي مودي تکلیفونو، ستونزو، لوږو، وهلو او ټکولو او د راز راز تعذیبونو په نتیجه کي مړه شوي دا دی:

محمد سعید خان د محمدولي خان خوریی، نایب سالار جانباز خان چرخي، محمد اسعمیل خان د محمد صفرخان زوی، محمد عزیز خان غوربندي د شجاع الدوله ورور، دین محمد خان د فرانسی فارغ التحصیل، سیدغلام حیدر خان د کنر، محمد بشیر خان منشي زاده، میرزا عبدالله خان منصوری. محمد ابراهیم خان قاری زاده، اعظم خواجه د بریښنا د شرکت رئیس، خواجه میرعلم خان، میرزا شیرین خان چرخي، یحیی خان چرخي (څوارلس کلن هلك)، محی‌الدین خان انیس، محمد امین خان د ولي خان خوریی، شیرمحمد خان، محمد کریم خان منشي زاده، عبدالفتاح خان تلگرافی، مسجدي خان هزاره اوگڼ شمېر نور. ټولي بندي خانې په سیاسي بندیانو ډکي وی، په کابل کي د دولت وحشتناك محبسونه د ارگ محبس، د سرای موتی محبس، دهمزنگ، د کوټوالۍ محبس، دا محبسونه ټول د نادري کورنۍ د اقتدار په دوران کي له سیاسي بندیانو نه تر خولې ډك وو.

د غلام نبي خان چرخي وژنه:

په وژل شوو کسانو کي د غلام نبي خان وژنه ډېره دردوونکې او له مروت نه لري وه: نادرخان هغه ته بلنه ورکړه چي د لېدو لپاره ئې قصر ته ورشي. غلام نبي خان له خپل ورور جنرال غلام جیلاني خان او د ترو زامنو، نایب سالار جانباز خان چي له نادرخان سره ئې په لوگر کي د حبیب الله کلکاني له فوځونو سره د جنگ په دوران کي مرسته کړې وه او دی ئې له مرگ نه ژغورلی وو او له جنرال شیرمحمد خان سره د دلکشا ماڼۍ په لور وخوځېدو. نادرخان په قصرکي د ده د وژلو لپاره

خاص تدابير نيولي وو او مسئولو کسانو ته ئې لازم هدايات ورکړي وو. له قصر نه بهر يوه عسکري منظمه قطعه درول شوې وه، نادرخان د دلکشا په ماڼۍ کي منتظر وو، غلام نبي خان له موټر نه راکوز شو او د گارد مخي ته په انتظار کي پاتې شو، نادرخان له څه ځنډ نه وروسته راڅرگند شو، د ده او غلام نبي خان چرخي ترمنځ موټر حايل وو، غلام نبي خان او ملگرو ئې احترام په ځای کړ، خو شاه له څه ځواب نه پرته هغه ته وويل:

غلام نبي خانه! له تا سره افغانستان څه بد کړي چي خيانت کوي؟

غلام نبي خان ورته وويل: افغانان پوهېږي چي څوك خيانت کوي؟!

د پاچا رنگ سور شو او په ډېر غصه ناك غږ ئې د گارد سپاهيانو ته وويل! وئي وهی! سپاهيان رامخکي شول او هغه ئې په ځمکه رانسکور او تر لنگتو، سوکانو او د کنداغونو تر بريد لاندې ونيو، نادرخان بيا ورباندي غږ کړ: داسي ئې ووهئ چي ومري، پدې سره سپاهيانو د کنداغونو په ځای د توپك د ميل په خولو سره په هغه مرگاني گوزارونه پيل کړل، هومره ووهل شو چي همالته ئې ساه وخته، د ده مړی ئې چي ټول هډوکي او اندامونه ئې مات وو، کورنۍ ته ورولېږو.

د انگريزانو په سفارت کي مسلحانه عمليات:

دوهم مهم عمليات په کابل کي د انگريزانو په سفارت کي ترسره شول، محمد عظيم خان منشي زاده د منشي محمد نذيرخان زوی چي ابتدائی تحصيلات ئې د حبيبيې په ليسه کي او لوړ تحصيلات ئې په جرمني کي تکميل کړی وو، با احساسه او هدفمند انسان وو، په انگريزی او جرمني ژبو ئې تسلط درلود، د هېواد د دردوونکې وضعي له ليدو نه سخت ځورېدو، د انگريزانو ناولې مداخلې او له شاهي کورنۍ نه د دوی حمايت ورته د زغملو نه وو، هوډ ئې وکړ چي د انگريزانو د سفير په وژلو سره نړۍ والو ته څرگنده کړي چي افغانان د

انگریزانو سلطه او د دوی د لاس پوخي کورنۍ واکمني نه مني.

د ۱۳۱۲ کال د سنبلې په پنځلسمه د پنجشنبې په ورځ د سفارت په خوا وخوځېد، تفنگچه ئې په لاسی بکس کې کېښوده، د سفارت وره ته ودرېدو، محافظ د ننوتلو اجازه ورنکړه، محمد عظیم خان د سفارت یوه مأمور ته وویل چې غواړي شخصاً له سفیر سره د یوې مهمې مسئلې په هکله خبري وکړي، د سفارت یوه مأمور د ستینجر په نامه ده ته خبر راووړ چې سفیر مشغول دی، ما ته خپله خبره وکړه چې سفیر ته ئې ورسوم، ده هم ورته وویل: سمه ده، صبر وکړه، زه خپل بکس خلاصوم، خپله تفنگچه ئې راوایسته، ستینجر په تېښته شو، خو محمد عظیم خان د تېښتې موقع ورنکړه او هغه ئې وویشت، ورپسې ئې دوه نفره د سفارت هندي او افغاني مأمورین هم وویشتل، بیا ئې تفنگچه لرې واچوله او د سفارت محافظینو ته ئې ځان تسلیم کړ. د ډزو د ختمېدو او د محمد عظیم له تسلیمېدو وروسته سفیر له خپلې خونې راووت او محمد عظیم ته ئې وویل: زه داسې گنم چې دا گولۍ زما په سینه لیگېدلې وې! هغه په ځواب کې ورته وویل: هو، دا کار مې د دې لپاره وکړ چې لندن پدې پوه شي چې موږ خپل اصلي دښمنان پېژنو.

د نادرخان انقلابي اعدام

د انگریزانو په سفارت کې د محمد عظیم منشي زاده له تاریخي او نه هیرېدونکي عملیاتو نه فقط یوه میاشت او یوه ورځ وروسته د ۱۳۱۲ کال د عقرب په ۱۶نیټه، د دلکشا د ماڼۍ په هغه چمن کې چې یوکال د مخه غلام نبي خان چرخي د نادرخان په امر او د ده د گارد د سپاهیانو د کنداغونو د مرگاني وارونو لاندې په ډېره بې رحمۍ په قتل ورسېد، پدې ورځ همدلته محصلینو ته د جوایزو د ورکولو لپاره خاص محفل جوړ شوي وو، جوایز د نادرخان په لاس وېشل کېدل، ډېرو لوړ رتبه نظامي او ملکي مأمورینو په غونډې کې شرکت کړی

وو، کله چي نادرخان د غونډي ځای ته راغی او درباریان د احترام لپاره ودرېدل او دی د استقبال کوونکو د لیکي مخي ته تېرېدو، ناڅاپی عبدالخالق نومي ځوان له دوهم صف نه راووت او په نادرخان ئې ډزی وکړي، دري ګولۍ د هغه په سینه ولګېدې او همالته په ځمکه راپرېوت او له هغه عاقبت سره مخامخ شو چي د ټولو مغرورو او ظالمو واکدارانو پای دی. عبدالخالق د غلام نبي خان چرخي په شمول د سلها وو مظلومو شهیدانو غچ له هغه نه واخیست.

د ظاهر خان واكمني

د نادر وژنه ستره حادثه وه، كه د حكومت په لاس د لويو شخصيتونو له وژلو او په شمال او جنوب كي د قومونو له ځپلو نه څه موده مخكي دا كار شوی وی نو له شك نه پرته به په وضعيت كي ژوره تبديلي راتله او په همدې ورځ به د نادرخان د مفسدي كورنۍ واكمني د تل لپاره پای ته رسېده، خو دې كورنۍ د نادرخان د واكمنۍ په لنډې مودې كي ملت داسي ځپلی وو چي د يوې غير مترقبه پېښي په نتيجه كي راپاځېدل او د رژيم نسكورول ورته ممكن نه وو.

د نادر خان ځواكمنو وروڼو فيصله وكړه چي د ده ۱۹ كلن زوی د پاچايي په گدۍ كښېنوي، په ظاهر كي ظاهرخان د تخت او تاج وارث وګڼل شي خو په حقيقت كي ټول واك د دوی په لاس كي وي. د نادرخان په وخت كي هاشم خان د رژيم دوهم ځواكمن كس وو، خو اوس اصلي واكمن دی وو او ظاهرخان فقط د يوه سمبول حيثيت درلود، سياسي چاري كاملاً د محمد هاشم خان په لاس كي وي او نظامي چاري د ده د ورور شاه محمود خان په لاس كې. څوكاله وروسته د ترونو

ځای د ده دوه تربرونو نعیم خان او داؤد خان ونیو، دوی ته هم په سیاسي او نظامي برخو کي واکمني په میراث ورسېده، په واکمنۍ کي د دوی ګډون د ظاهرخان ټولواك کېدل وځنډول، دې سلسلې د نړیوالي دوهمي جګړې تر پایه دوام وکړ، نولس کلن ماشوم پاچا ته یوازې نوم کافی وو، د واك په معنی او د هغه د استعمال په څرنګوالي نه پوهېدو، اصلي ټولواکان د ده ترونه او بیا تربورونه وو، ده ورو ورو دا احساس کاوو چي د ارګ په خونو کي د ده د پاچاهۍ حیثیت داسي دی لکه په طلائی قفس کي بندي مرغۍ، حتماً به ئې غوښتل چي لدې حالت نه ووځي او ټولواك شي، خو په ابتداء کي ئې نه د دې کار جرأت درلود او نه توان . باید د مناسب فرصت رارسېدو ته ئې انتظار کړی وی، دا انتظار ډېر اوږد شو، هومره ئې دوام وکړ چي دی په عمر پوخ او څلوېښت کلنۍ ته نږدې شو او ځواکمن ترونه ئې له مخي لري شول. ده غوښتل چي له تربرونو نه ده ته د واکمني انتقال د یوې لویې جرګې له لاري ترسره شي او دې کار ته قانوني بڼه ورکړی شي، دا زړه ورتیا ئې نه درلوده چي پخپله او د یوه شاهي فرمان له لاري سردار داؤد او سردار نعیم له قدرت نه ګوښه او ځان ټولواك اعلان کړي، خو د دې هدف د تر لاسه کولو لپاره ئې یو داسي اساسي قانون اعلان کړ چي پاچایي د ظاهرخان د کورنۍ او اولاد میراثی حق وګڼي، پاچا غیر مسئول او واجب الاحترام وشمېری او په دولتي چارو کي د پاچایي کورنۍ د غړوکارکول پای ته ورسوی. د اساسي قانون له اعلان نه د پاچا اصلي هدف دا وو چي پدې سره پاچا غوښتل ځواکمن تربورونه له مخي لري کړي. متأسفانه ځیني تاریخ لیکونکي داسي ګمان کوي چي د اساسي قانون د اعلان وجه یا دا وه چي د دوهمي نړۍ والي جګړې په پای کي اکثر استبدادي نظامونه رانسکور شول، د سلطنتي رژیمونو ځای دیموکراتیکو نظامونو او منتخبو حکومتونو ونیو، د رژیم اصلي بهرنی حامي په زوال محکوم شو او لدې نه وروسته د خپلو لاس پوڅو حکومتونو له حمایې نه عاجز وو، په انګریزانو پوري تړلي حکومت دې ته اړ شو چي د ولس د حمایت ترلاسه کولو لپاره څه وکړي،... دا تحلیل د ډېرو حکومتونو په هکله

صدق کوي، په ډېرو هغو هېوادونو کې چې د دوهمي لويي جګړې نه مخکې د هغه وخت د طاقتورو ځواکونو مستعمرې وې او د جګړې په نتیجه کې د دغو ځواکونو زوال پدې منتج شو چې د دوی د مستعمرو سیاسي جوړښت بدل شي او د زړو حکومتونو ځای نوی حکومتونه ونیسي، پدغو هېوادونو د استبداد او اختناق خورې توري ورېځې ورو ورو لري شي او د تنفس نوې آزاده فضاء رامنځته شي، پدې کې هم شك نشته چې د افغانستان سیاسي فضاء هم لدې عمومي نړۍ وال بهیر نه حتماً څه ناڅه متأثره شوې وه، خو زموږ په هېوادکې دغه غولوونکې اصلاحات لکه د ظاهرخان د کورنۍ واکمني ته قانوني بڼه ورکول او له دولتي چارو نه د شاهي کورنۍ د غړو ګوښه کول اساساً پدې خاطر ترسره شوي وو چې ماشوم پاچا ځوان شوی وو، د ټولواك کېدو شوق ئې راپارېدلی وو او غوښتل ئې ځواکمن تربورونه له خپلې مخې لرې کړي. د دې کار لپاره یو بل اساسي لامل هم په ګوته کولی شو او هغه دا چې:

د دوهمې نړیوالې جګړې په نتیجه کې د قواوو نړیوال مخکنی انډول متزلزل شو، جرمني مضمحل شو، د بریتانیا ځای امریکا ونیو او شوروي اتحاد د یوه نوی لوی ځواك په څېر سر رااوچت کړ، د اروپا لویه برخه د هغه ترسلطې لاندې راغله، د شرق په لوري د جاپان تر اوبو او په جنوب کې د افغانستان تر پولو ورسېد، د داسې یوه یرغلګر ځواك په وړاندې د افغانستان په شان وړوکي هېواد، له هغه منحط رژیم سره، نشو تم کېدای، واکداران له ولس نه وېرېدل، له خپلو خلکو سره ئې هغه څه کړي وو چې پدوی ئې اعتماد نشو کولی، د دې په ځای چې ولس ته رجوع وکړي، د نوی بهرني حامي په لټه کې شو، غوښتل ئې د مسکو حمایت ترلاسه کړي، مسکو خپل شرایط درلودل، مسکو اوس د داسې یوه استعماری ځواك پلازمینه وو چې د کمونیزم برلاسی ئې غوښتله او پدې باور وو چې کمونیزم باید په ټولې نړۍ حکومت وکړي او د غرب پانګوال نظام په ختمېدو دی، ناچار به خپل ځای کمونیزم ته پرېږدي، د دنیا له هیڅ ځواك نه ئې سترګه نه سوه. د کابل واکمني کورنۍ فیصله وکړه چې مسکو په هري بیې راضی کړي.

مسکو خپل شرایط درلودل، واکمني کورنۍ د دغو شرایطو منلو ته ځان اړګڼلو، مسکو تر دې نه په کم شي نه راضی کېدو چي په افغانستان کي باید د دوی پلوي عناصر سیاسي حزب ولري، آزاد فعالیت وکړای شي. دولت د همدې لپاره داسي اساسي قانون اعلان کړ چي د سیاسي احزابو جوړول ئې مجاز ګڼل، له همدې قانوني جواز نه په استفادې سره سیاسي احزاب میدان ته راووتل. په عمومي توګه دا ډلي په دوو برخو وېشلی شو:

یوه هغه چي د روسانو په پانګه او د روسیې د سفارت تر مستقیمي لارښودني او حمایې لاندې ئې خپل کار پیل کړ، کافی امکانات ئې درلودل، دولت هم حمایه کول، کم له کمه د هغوی مخه ئې نه نیوله او داسي څه ئې نه کول چي دا ډله روسانو ته د دولت له چلند نه شکایت وکړي.

بله ډله هغه وه چي د هېواد له رواني وضعي نه شاکي او د بدلون په لټه کي وو، خو نه ئې ځواکمن حامي درلود او نه خاصه مفکوره، ملي احساساتو راپارولي وو او د نړیوالو تحولاتو نه متأثر شوي وو. د دې ډلي پلویان په یوه او بله بهانه وځورول شول، بندیان شول، تبعید شول او له راز راز کړاوونو سره مخامخ شول، د یوې ټینګي اعتقادي زېرمي د نه درلودو په وجه ونتوانېدل د کړاوونو په وړاندې خپل شته والی وساتي او کار ته دوام ورکړي، د لارې په نیمایي کي متلاشي شول او له صحنې ووتل. خو کمونستان وتوانېدل چي ورو ورو وده وکړي او په یوه داسي ډلي بدل شي چي د هېواد په وروستیو پېښو کي قاطع ونډه ولري، د دې لپاره چي د هېواد د هغه وخت سیاسي او اجتماعي حالات په دقیقه توګه درک کړی شو د هغه مختلف اړخونه په تفصیل سره څېړو:

د شاهي کورنۍ وضعیت

د هاشم خان او شاه محمود خان له مرګ نه وروسته د دوی ځای داؤد خان او نعیم خان ونیو، داؤد د اقتدار لیوال وو، غوښتل ئې د روسانو په مرسته قدرت

ترلاسه کړي، له کمونستانو سره ئې نږدې اړیکي وې، کمونستانو هغه د افغانستان د مترقي نهضت مؤسس گڼلو، ظاهرخان له هغه نه وېره درلوده، په حکومت کي د داؤد د شته والي په صورت کي د ده د ټولواك کېدو هیله نه ترسره کېده، د اساسي قانون په پلمه ئې هغوی له قدرت نه لریکړل. پدې سره قدرت ټول د ظاهرخان په لاس کي پرېووت، ده ته دا موقع پداسي حالت کي لاس ته ورغله چي بې رحمه ترونو او تربورونو ئې افغان ولس داسي ځپلی وو او د وېرې داسي وحشتناکه فضاء ئې راپیدا کړې وه چي د رژیم په خلاف د عصیان او بغاوت جرأت ترکلونو کلونو په ولس کي ختم شوی وو، مخصوصاً د نادرخان له قتل نه وروسته، دوی په سلهاوو کسان پدې قتل کي د لاس درلودو په پلمه یا اعدام کړل، یا ئې د محبس تورو خونو ته ولېږل او په لاسونو پښو کي ئې ځینځیرونه ورواچول، یا ئې یوې خوا بلې خوا تبعید کړل، دا تصفیې او دا وحشیانه عملیات هومره شدید او غضبناك وو چي تر ډېرو کلونو په افغان ولس وېره او هیبت مسلط وو، مؤثر شخصیتونه ځپل شوي وو، د دې تصفیې په دوران کي هر هغه څوك قرباني شو چي ولس ورباندي راغونډېدی شو.

په شاهي کورنۍ کي له سردار داؤد نه پرته بل داسي څوك نه وو چي د ظاهرخان ټولواکي له گواښ سره مخامخ کړي.

روسانو نه غوښتل چي ظاهرخان له واکه لري کړي. روسانو هومره امتیازات ترلاسه کړي وو چي د ظاهرخان لریکول ئې بې فایدې گڼل، برعکس په قدرت کي د ده پاتې کېدل ورته مفید بریښېدو.

د ظاهرخان د پاچایي د اوږدېدو اصلي لاملونه همدا وو، که نه نو په ده کي نه د مشرتابه مواصفات وو، نه د هېواد د ادارې کفایت او نه د دولت د چارو د سمبالولو استعداد. د افغانستان په اوږده تاریخ کي شاید تر ده زیات نا اهله، بې کفایته، ناپوه او تنبل پاچا نه وي تېر شوی. د ده کار دا وو چي په کال کي به ئې درې، څلور ځله د اخترونو، جشن او د کال د لومړۍ ورځي په مناسبت د ولس په

نامه لنډه، بې محتوا او تکراري وينا کوله، هغه هم د کاغذ له مخې چې په هري جملې کې به بند پدو او د الفاظو له سمي افادې نه به عاجز وو، د کال ډېری ورځې به ئې په ښکار او مېلو تېرولې، ګڼ شمېر ښکارځايونه او د چړچو ځايونه ئې ځان ته جوړ کړي وو، هم په شرابو معتاد وو او هم په چرسو. په عياشۍ او اخلاقي فساد کې ترستوني غرق وو. نه ئې د دې پروا درلوده چې په ولس څه تېرېږي او نه ئې لدې شرم درلود چې نړۍ وال چېري رسېدلي او موږ چېري پاتې يو او افغانان څومره لدې کاروان نه وروسته پاتې شوي او له هيڅا سره د سيالۍ کولو ندي، لدوی سره د ولس غم نه وو، دا ورته مهمه نه وه چې ولس په فقر، لوږې، جهل، بيماری او احتياج کې ژوند کوي، نه د ولس پری پری جامې، ژېړ مخونه او بربنډې پښې او نه د هېواد غمناك او شرموونکی اقتصادي او اجتماعي وضعيت او نه دا چې نن افغانستان د نړۍ تر ټولو هېوادونو وروسته پاتې دی او په هرڅه کې نورو ته محتاج دی، دا مسائل هغوی ته مهم نه وو، د شاهي کورنۍ هرغړي ځانته د اروپا په سويه ژوند برابرکړی وو، د هېواد په هري سيمي او هر ولايت کې ښه ځمکه د دوی وه، سمسور باغونه د دوی وو، لوی لوی قصرونه د دوی وو، چې هرولايت ته به ولاړی او سمسور باغ او آباده ښېرازه ځمکه به په نظر درغله، يا لويه قلعه او ستر قصر به دې تر سترګو شو او پوښتنه به دې وکړه چې دا د چا دی؟ نو د شاهي کورنۍ د يوه غړي نوم به ئې درته واخيست، د کابل په شا و خوا سيمو، لکه چهارآسياب، موسهی، چهلستون، بګرامي، پغمان، کاريزمير، ارغندي، لوګر، سروبی، جلال آباد، نورستان ... کې هر يوه ځانته د ځمکو او باغونو تر څنګ د چړچو او مېلو ځايونه جوړ کړي وو.

د خارجه وزارت مهمي دندي سردارانو ته مختص شوې وې، سفيران به يوازې په هغه صورت کې له سردارانو نه پرته بل څوك ټاکل کېدو چې مناسب سردار به ئې ورته نه وو موندلی. د حقوقو پوهنځي د ډيپلوماسی شعبې کې يا د سردارانو زامن منل کېدل، يا د هغه اشرافو زامن چې د شاهي کورنۍ سره به ئې خاصي اړيکي وی. دا د اشرافو پوهنځی وو، لدې نه واکمنان او سياست مداران

را وتل، سیاست او واکمني د پاچايي کورنۍ حق وو، دوی له مورنه واکمنان پيدا شوي وو او "عوام الناس" دا حق نه درلود چي د دوی په موروثي حق کي تشبث وکړي!!! دوی خپله نيك بختی د ولس په بدبختی کي لټوله، هاشم خان به ويل: که ولس محتاج او وږی وو ستا په شا او خوا به راغونډېږي او که موړ وو د تا پروا نکوي. ده د فيل مرغانو فارم درلود، د کورنۍ غړي ئې يوه ورځ په داسي حالت کي فارم ته بوتلل چي فيل مرغان وږی ساتل شوي وو، د دوی په ليدو سره ټول په زغاسته د دوی مخي ته را غونډ شول، خو بله ورځ ئې دوی ته دانه ورکړې وه، چي د کورنۍ غړي ئې فارم ته راوستل گوري چي فيل مرغان د مخکي ځل په څېر د دوی خواته نه رازغلي، هاشم خان ورته وويل: ولس هم همداسي دی، که دي وږی وساتو ستا لاس ته به گوري او ستا په شا او خوا به راغونډېږي، خو که په گېډه موړ شو له تا نه بې نيازه کېږي. دا د شاهي کورنۍ فلسفه وه، د همدې منطق په حکم دوی عملاً خلك په لوږه او فقر کي ساتل.

د پاچا، ملکې او د شاهي کورنۍ د نورو غړو لاسونه ښکلول په درباريانو فرض وو، ممکن نه وو چي څوك د ی لوړو مقامونو ته د رسېدو شوق وکړي پرته لدې چي د شاهي کورنۍ په وړاندي سرټيټ کړي او لاسونه ئې په سترگو وموښي، عزت ته د رسېدو لار همدا وه چي د عزتمندو په وړاندي سپك او ذليل شي.

د هېواد اقتصادي وضعيت

لکه څنگه چي د هېواد سياسي قدرت د يوې کورنۍ او په هغې پوري د تړلو کسانو په لاس کي وو، همدا راز شتمني، ځمکي، شرکتونه او بانکونه هم د همدې ډلي په واك کي وو. سياسي نظام د داسي يوه اقتصادي نظام ساتونکی وو چي غريب مزيد غريب کړي او غني مزيد غني، د غريبانو په زبېښلو کي د اغنياوو لاس آزاد پرېښودل شوی وو، دوی د ناداره طبقې د استثمار لپاره هرڅه کولی

شوی، نه سود حرام وو، نه احتکار او نه د بې وزلو له مجبوریتونو نه ناروا استفاده، نه د ځمکه وال او بزګر ترمنځ، نه د تاجر او مشتری ترمنځ، نه د بډای او نادار ترمنځ او نه د فابریکې د خاوند او کارګر ترمنځ د تعامل په هکله نه کوم قانون وو او نه کومه ضابطه. استخدام کوونکي له استخدام شوو سره هرڅه کولی او د دوی له اړتیا او مجبوریت نه ئې هره استفاده کولی شوی.

د نادري کورنۍ د واکمنۍ په دوران کي افغنستان تل یو زراعتي هېواد پاتې شوی، ځمکه د تولید اصلي او اساسي وسیله وه، ځمکه د محدودو کورنیو په لاس کي وه، دا ځمکي یا له مسلط او حاکم نظام سره د ملګرتیا په وجه دوی ترلاسه کړې وی او یا د کمو ځمکو د خاوندانو له مجبوریتونو نه په استفادې سره ئې لدوی نه اخیستی او ورو ورو ئې خپلي ځمکي زیاتي کړې وی، د زراعتي ځمکو زیاته برخه د هغو کسانو په لاس کي وه چي تر ۱۰۰۰ جریبه ئې زیاته ځمکه درلوده، که څه هم د میراث د وېښ اسلامي قانون په یوه لاس کي د ځمکو د تراکم مخه نیوله او مسلسل ئې لویې ځمکي په وړو وېشلې خو په یوه غیر اسلامي ماحول کي یوازې لدې لاري د فیوډالي نظام او د هغه له خطرناکو عواقبو مخنیوی ممکن نه وو، بزګران یا په ځمکو پوري تړلې کورنۍ وې، چي هم د دوی دنده له پلار نه اولاد ته په میراث رسېده او هم په خپله دوی له ځمکه وال پلار نه د ده اولاد ته په میراث رسېدل او یا ئې ځمکه په اجاره کرله. دوی دې ته اړ وو چي د حاصلاتو تر اخیستلو پوري خپل ورځني مالي مشکلات د پور له لاري حل کړي، د ځمکو خاوندانو به یا د سود په مقابل کي دوی ته پور ورکولو او یا به ئې د ځمکي حاصلات مخکي له مخکي لدوی نه په کمه بیه واخیستل، بزګران تل د مالکینو پوروړي وو، دا پور به کال په کال زیاتېدو او خبره به دي حد ته ورسېده چي بزګران خپله کمه ځمکه، د یوې (قلبې) غوایي او هرڅه وپلوري ترڅو د پور فشار راکم کړي. د کمو ځمکو خاوندان ورو ورو له صحنې نه وتل او خپلي ځمکي ئې د زیاتو ځمکو د خاوندانو په نفع له لاسه ورکولې. د دوی خوراك اکثراً تریخ چای او وچه مړۍ د اوربشو، جوارو او کله د غنمو وه، یوازې هغه کورنۍ

چي وزه یا غوا ئې ساتلی شوی، پدې توانېدل چي کله کله د شيدو، مستو او تروو خوند وڅکي. اکثراً پدې نتوانېدل چي په کال کي څو ځله هم د غوښي کټوه باندي کړي.

د اکثرو کورنيو وضعيت داسي وو:

يوه له تيرو يا خټو نه جوړه شوې توره کوټه چي لوړوالی ئې د انسان ترقد نه ټيټ وو، پدې خوني کي به ټولي کورنۍ ژوندکاوو، پخلی به د خوني منځ کي کېدو، په ژمي کي به د خوني يوې خوا ته د دوی مواشي، يوه کنج کي غله، بلي خوا ته د سوند لرګي وو، دېوالونه، مخصوصاً د خوني چت به له دوده تك تور وو، د باران او واورو په ورځو کي به خوني څڅېدې، د څڅوبي توري اوبه به پدوی را پرېوتې.

د پښتنو په سيموکي ئې جامو ته کالي ويل او دا د دې لپاره چي په کال کي به يو ځل بدلېدل، جامه به هلته بدلېده چي ورسته به شوه، په وار وار ګنډلو او پيوندولو به نوره له استفادې لوېدلې وه، هغه خو بختور وو چي کالي ئې درلودل، په نورستان کي خلکو د وزو څرمني اغوستلې.

د مالدارۍ وضعيت هم همداسي وو، واړه مالداران ورو ورو له صحنې وتل او خپل هرڅه ئې د لويو مالدارانو په ګټه له لاسه ورکول، د هېواد سياسي نظام د اقتصاد هره برخه په خپل رنګ کي رنګولې وه، تل همداسي کېږي، د ټولني د اقتصادي نظام جوړښت د سياسي نظام په لاس ترسره کېږي.

افغانستان د اوبو د زېرمو له ناحيې ډېر غني دی، شايد د دنيا کم هېوادونه له هغه سره پدې هکله سيالي وکړي شي، خو زموږ د اوبو زياته برخه بهرته درومي، زموږ ټول نهرونه طبيعي دي، مفسدو حکومتونو د اوبو مهارولو او د نهرونو کيندلو او د دښتو خړوبولو په هکله هيڅ څه ندي کړي. د افغانستان هم ځمکه د نفوس په تناسب زياته ده او هم د اوبو زېرمي، که دولت يوازې اوبه مهار کړي او د برق د توليد يا د ببدياوو د خړوبولو په برخه کي ترې کار واخلي نه

یوازې د ټول افغان ولس لپاره کفایت کوي او د فقر او لوږي مخه نیول کېدی شي، بلکي موږ د سیمي له نورو هېوادونو سره پدې هکله مرسته کولی شو.

د ظاهرخان د واکمنۍ تر وروستیو شېبو له څو لویو ښارونو نه پرته چي د پخو سړکونو په ذریعه سره وصل شوي وو او هغه هم د بهرنیو هېوادونو د مرستو له لاري، د هېواد اکثر سړکونه خام او خاورین وو. د زراعت د ودي لپاره د نهرونو ترڅنګ لارو ته ضرورت دی چي یوه سیمه له بلي سره وصل کړي، له یوې نه بلي ته د زراعتي محصولاتو انتقال آسانه کړي، خو تر دي نیټې یوازې د ننګرهار، هرات، کندهار او مزار لوی ښارونه د پخو سړکونو په ذریعه له کابل سره وصل شوي وو، پاتې ولایات او د پخو سړکونو یوې خوا بلیخوا ته ټولي سیمي له پخو سړکونو او په ډېرو مواردوکي له خاورینو سړکونو نه هم محروم وو.

په همدې شلمي پیړۍ کي زموږ په مظلوم هېواد کي د انتقالاتو لپاره له اوښانو، آسونو او خرو استفاده کېده، په کابل کي له یوه ځایه بل ځای ته انتقالات د هغو کراچیو په ذریعه ترسره کېدل چي سړو به په زحمت کشولې.

د کابل په شمول له څو لویو ښارونو نه پرته چي څه ناڅه ئې اوسېدونکو برق درلود، د ټول افغانستان خلك د بریښنا له نعمت نه محروم ول، په ډېرو سیمو کي خلکو د رڼا لپاره له هغو څراغونو نه استفاده کوله چي له قرون وسطی نه په میراث پاتې وو، له پخی خټې نه جوړ شوو کودوړوکي د شرشمو تېل اچول او په هغه کي له پنبې نه په لاس اوبدل شوې فیلته کېښودل او د رڼا لپاره هغه بلول. پداسي حال کي چي که د افغانستان د اوبو له زېرمو نه د بریښنا د تولید په کار کي استفاده وشي نه یوازې د بریښنا له ناحیې د ټول هېواد مشکلات حل کولی شو بلکي خپلو ګاونډیو هېوادونو ته کافی مقدار بریښنا صادرولی شو، یوازې د کنړ له سیند نه کم له کمه ۱۰۰۰ میګاواټه برق ترلاسه کېدی شي، خو لدې مهم سیند نه هیڅ استفاده نه کېږي، ټولي اوبه ئې د پاکستان په لوري درومي. د کنر سیند خواته د ګمبېری لویه دښته پرته ده چي تقریباً شپیته زره جریبه د کرلو وړ

ځمکه لري خو د کنړ له سیند نه نه د برېښنا د تولید په برخه کي کار اخیستل شوی او نه د همدې دښتي د خړوبولو په برخه کي.

د هندوکش د دنگو غرونو د واورو له سترو سترو زېرمو نه چي کومي اوبه د شمال په لوري بهېږي اکثراً له مناسبي استفادې نه پرته د مرکزي آسیا هېوادونو په لور درومي، حال داچي ترهمدې اوبو لاندې د دښت میرعلم او دښت اودان په شان پراخی وچي دښتي پرتی دي چي په سلهاوو زره جریبه د کر وړ ځمکه ترې جوړېدی شي، خو له نا اهله واکمنانو سره نه د هېواد د سمسورتیا فکر وو او نه د غم ځپلي ولس د اقتصادي ستونزو د حل کولو اندېښنه.

دې ته ورته وضعیت د هېواد په جنوب او غرب کي گورو چي د افغانستان په اوبو دې سیمو ته نږدې گاونډي هېوادونه سمسور شوي او د دې سیمي ولسونه ډېره کمه استفاده ترې کوي.

د افغانستان په اکثرو سیموکي د ځمکي لاندې د اوبو زېرمي ډېری ژوري ندي په کم مصرف سره لدې اوبو نه د ځمکو د خړوبولو په برخه کي استفاده کېدی شي، له کابل نه غرب او جنوب غرب ته پراته ولایات له وردك میدان نه بیا تر بادغیس پوري، پدې پراخی سیمي کي ستري ستري دښتي دي چي د ځمکي لاندې اوبه ئې له (۸) نه تر (۳۰) مترو پوري ژوري دي، لدې اوبو نه د واټرپمپ په ذریعه په آسانۍ سره استفاده کېدی شي، که دولت د دې سیمي خلکوته فقط برېښنا رسولې وی دا ټوله پراخه سیمه ورباندې سمسورېده.

د هېواد اقتصاد په طبیعي امکاناتو متکي وو، که کله به دا طبیعي امکانات د معمول په څېر ترلاسه نشول نو ولس به لداسي سخت او دردوونکي حالت سره مخامخ شو چي مقابله به ورته گرانه شوه، د ظاهرخان د اقتدار په وروستیو کلونوکي دوه کاله پرله پسې وچ کالي راغله، ولس لداسي قحطي سره مخامخ شو چي خپل زامن به ئې په جوماتونو کي د نورو په اسره پرېښودل، دولت لداسي حالاتو سره د مقابلې هیڅ بندوبست نه درلود، پداسي حال کي چي قرآن د

یوسف علیه السلام کیسه د دې لپاره زموږ مخې ته ږدې چې د احتمالي وچ کالي سره د مقابلې لپاره د واکمنانو په مسئولیت پوه شو، هغه د اوه کلني اوږدې مودې وچ کالي لپاره مخکې له مخکې تیاری ونیو او ولس ئې له لوږې او قحطې نه وژغورو.

د اسلام له نظره فقر او لوږه د انسان د ظالمانه تصرفاتو نتیجه ده نه په طبیعت کې د امکاناتو د کموالي نتیجه، اسلام هغه اقتصادي نظام عادلانه ګڼي چې په هغه کې ثروت د اغنیاوو ترمنځ لاس په لاس نشي، په اسلام کې حکومت د بې وزلو حامي دی نه د اغنیاوو استازی، دولت مکلف دی د اغنیاوو له شتمنیو نه معینه برخه واخلي او پدې سره د نادارو مشکلات حل کړي، دولت په ټولني کې د شتمن او نیستمن ترمنځ د تعادل وسیله ده نه د بې عدالتي او د غریب مزید غریب کېدو او د بډای د مزید شتمن کېدو عامل.

اسلام سود او احتکار پدې خاطر حرام کړي چې لدې نه غریبانو ته صدمه رسېږي، پدې سره د بې وزلو له مجبوریتونو نه ناروا استفاده کېږي، پدې سره یو د خپلو خولو او تنهاکو له حاصل نه محرومېږي او بل له کار او خولو تویولو نه پرته ګټه ترلاسه کوي.

د ظاهرخان د منحطي واکمنۍ په دوران کې دولت له بې وزلو نه د ښکولو وسیله وه، ټول بار د نادارو په اوږو وو، د سړکونو د جوړولو لپاره به دوی بیګار کېدل، مالیه به دوی ورکوله، د جومات ملا او طالب ته به د وظیفی په نامه دوی ډوډی ورکوله، عسکري خدمت به د دوی په غاړه وو، په جګړو کې به د دوی زامن د قرباني لپاره وړاندي کېدل، د مالیی او د ګمرکي محصولاتو نظام داسي وو چي ترهر چا زیات محرومه طبقه له هغه نه متضرر کېده، اسلام د ځمکي له حاصل نه یوه معینه برخه د بې وزلو حق ګڼي چې دولت به ئې ترلاسه کوي او د نیستمنو مستحقینو مشکلات به ورباندي حل کوي، دولت به دې ته هم جدي پاملرنه کوي چي دا حاصل د کومي ځمکي دی، د باران او سیند په اوبو خړوبېږي او خاوند ئې

د ځمکي په خړوبولو مصرف نکوي او که په خړوبولو باندي ئې مصارف کوي، په يوه صورت کي د حاصل لسمه او په بل صورت کي د حاصل شلمه برخه ترلاسه کولی شي. خو د ظاهرخان په نظام کي له ځمکي نه ماليه اخيستل کېده او هغه د بې وزلو نه؛ بلکه د واکمنانو حق ګڼل کېده، دا په اصل کي جزيه وه چي واکمني کورنۍ له افغان مظلوم ولس نه پدې خاطر ترلاسه کوله چي دوی اسيران وو او هېواد ئې مفتوحه سيمه.

افغانستان د ګاز او نفتو غني زېرمي لري، واکمنانو د دې زېرمو د تفحصاتو کار په سياسي وجوهاتو روسانو ته وسپارو، دوی د شبرغان ګاز استخراج کړ، د ازبکستان له لاري ئې روسيې ته انتقال او اروپائي بازارونو ته عرضه کړ، د ګاز ميتر د ازبکستان په خاوره کي او د روسانو ترکنترول لاندې وو، هم ئې بيه روسانو ټاکله او هم د انتقال شوي ګاز اندازه، د دې ګاز په مقابل کي روسانو د افغانستان حکومت ته هغه زړه وسله ورکړې چي نور د استفادې نه وه او د روسانو په ډيپوګانو کي ذخيره شوې وه، دې ته ئې تازه رنګ ورکاوو او په اوچته بيه ئې په افغانستان پلورله.

روسانو نه غوښتل چي د افغانستان له څاګانو نه نفت استخراج شي، دا ځکه چي پدې کار سره د سرحد نه آخوا د روس تر کنترول لاندې سيمو په زېرمو باندي منفي اثر پرېوتو.

موږ په حاجي ګک کي د اوسپني هومره ستر معدن لرو چي په نړۍ کي ئې ساری نشته، موږ د مسو او طلا لويي زېرمي لرو د وروستيو تحقيقاتو په نتيجه کي معلومه شوې چي د کيان په درې کي د سرو زرو يو ستر معدن داسي دی چي له هر ټن تېږي نه تقريباً ۴۰۰ ګرامه طلا ترلاسه کېږي، حال داچی د نړۍ په هيڅ ګوټ کي داسي معدنونه نشو موندلی چي په ټن کي تر ۲۰ ګرامو زياته طلا ورکړې.

موږ هومره قيمتی تېږي لرو چي په نړۍ کي ئې ډېرکم مثال پيدا کېږي، خو

هرڅه ترځمکي لاندې پاتې شوي، نا اهله او وطن پلورونکو حکومتونو دې ته هيڅ پاملرنه نده کړې، ظاهر خان همدومره کافی ګڼل چي تشناب ئې د لاجوردو په تيږو پوښل شوی وي او د ارګ په خزانه کي د ده د کورنۍ د ضرورت وړ قيمتي غمي موجود وي.

مذهب

چېري چي واك د فرعون په لاس کي وي او شتمني د قارون په اختيارکي، هلته به مذهب د ولس د استخفاف او تحميق وسيله وي، هلته به مذهبي پيشوايان سحره وي او د دې ډلي په سر کي به هامان وي، د فرعوني نظام ښی لاس. قرآن د يوه فرعوني نظام په هکله همداسي وايي:

هر استبدادي نظام درې برخي لري:

الف: هغه چي په ټولني حکومت کوي او د قدرت واګی ئې په لاس کي دی (فرعون او د ده ملأ او درباريان)

ب: هغه چي د ټولني د اقتصادي نظام مهار د دوی په اختيار کي دی، شتمني او د توليد وسايل ئې په واك کي دي او په بازار حکومت کوي (قارون)

ج: هغه ډله چي د همدې نظام د منلو لپاره خلك ذهناً تياروي، نظام ته ديني او مذهبي بڼه ورکوي، ولس غولوي، د دوی په سترګو کي خاوري اچوي، له واکمن نه يوه مقدسه څېره جوړوي، کله له هغه نه د خدای سيوری، جوړوي او کله ده ته خدايي مقام ورکوي او له ولس نه غواړي چي نه يوازې په ژوند کي د دې ځمکني خدای لمانځنه وکړي، بلکه له مرګ نه وروسته هم د ده مجسمې ته سرټيټ کړي (هامان او د ده ملګری سحره.)

"فرعون" د "موسی عليه السلام" د مقابلې لپاره ترټولو د مخه "سحره" راوراندي کوي، لدوی نه د "موسی عليه السلام" د وژلو فتوی اخلي، د دوی په

خوله د "موسی علیه السلام" او د ده د الهي مأموريت او دعوت په هکله وايي: ده دين له گوابښ سره مخامخ کړی، د ټولني له غوره دين نه وتلی، فساد خوروي، اقتدار غواړي، دا هڅه کوي چي ستاسو آرام او سوکاله ژوند پای ته ورسوي، تشنج او اختلاف راولاړ کړي، امنيت ختم کړي او شرارت خور کړي.

زموږ د ټولني "فرعون" هم "هامان" درلود، د سحره وو مشر، هغوی به د ظاهرخان په هکله عوامو ته ويل:

د ده ملا اوه وليانو تړلي، کومي سترگي چي په ده ولگېږي د دوزخ اور ورباندي حرام دی، پاچا په ځمکه کي د خدای سيوری دی، پاچا ته د ورځي اوه ناروا قتلونه جائز دي، څوك چي د پاچا نه بغاوت وکړي مباح الدم دی، پاچايي خدای ورکړي، د خدای په ورکړې بايد قانع او راضی وو...

درباري روحانيونو به د ده لاسونه ښکلول د منبر په سر به په هري خطبی کي د ده د تخت او تاج د بقا او د سلطنت د دوام دعا کېده.

د دې خدمت په مقابل کي درباري روحانيونو ته خاص امتيازات ورکول کېدل، د هېواد دوهم درجه شتمن دوی وو، باغونه، قصرونه او پراخه سمسوری ځمکي ئې درلودې. له واکمنو نه ئې "اجوره" ترلاسه کوله او له عوامو نه "شکرانه"، دين او ديندارانو ئې د واکدارانو په پښو کي ذبح کول، هغه هم شرعي ذبح، "طاغوت" د دوی "معبود" وو، هماغه "طاغوت" چي ترڅو انسان د هغه په نسبت کافر نشي، په الله د ده ايمان نه منل کېږي، مذهب د واکدارانو په لاس کي د استخفاف وسيله وه او د درباري روحانيونو په لاس کي د پيسو د لاس ته راوړو ذريعه، دين د دوی دکان وو، هغه دين چي له خپل حامل نه د قربانۍ غوښتنه کوي، د ظلم په خلاف د قيام بلنه ورکوي، د مظلومانو د ملگرتيا او د دوی د ژغورني په لارکي د مبارزې هدايت ورکوي، خو دين پلورونکو درباري ملايانو له ظالم نه د دفاع وسيله ترې جوړه کړې وه، دوی ظلم توجيه کاوو او له مظلوم نه ئې غوښتل چي په خپل مظلوميت قانع وي، د ظالم د سر دعا وکړي او د هغه سيوری

د خدای سیوری وګڼي.

اسلام د یوه صادق روحاني او درواغجن او تګمار روحاني ترمنځ د تفکیك لپاره څو مهمي لارښودني او مشخص معیارونه د مسلمان مخي ته ږدي:

۱. وګوره چي هغه د ظالم ملګری دی که د مظلوم؟

۲. هغه له خدای نه وېرېږي که له واکدارانو نه؟

۳. خپل اجر له خدای نه غواړي که له خدای نه پرته له بل چا؟ طمعه ئې خدای ته ده که له خدای نه پرته بل ته؟

۴. د دین په لارکي ځان قرباني کوي که دین د خپلو ګټو لپاره قرباني کوي؟

۵. د ظالم واکدار په دربار کي منلی دی که رټل شوی؟

۶. دین ئې د مبارزې سنګردی که دکان؟

۷. په دیني چاروکي له خلکو شکرانه او نذرانه غواړي که له خدای نه اجر او بدله؟

۸. ظالم ته وایي چي له مظلوم نه لاس واخله او که مظلوم ته وایي چي په خپل مظلومیت قانع او راضی اوسه او د ظالم د سردعا کوه؟

موږ په خپل اوږده تاریخ کي دغه دواړه نمونی روحانیون او علماء درلودل، یوه د دین د لوړتیا لپاره سر ورکړی او بل مذهب سپك کړی او د ظالمانو په پښو کي ئې ذبح کړی.

کمونستانو به له اسلام نه د ځوانانو د بېلولو او د اسلام په هکله د شبهاتو راولاړولو لپاره د درباري روحانیونو کړه وړه د دوی مخي ته کېښود ل، په خانقاه کي له عوامو سره د دوی سلوك او په دربارکي د واکمنانو سره د دوی معامله به ئې هغوی ته توضیح کړه او ورته ویل به ئې: اسلام همدغه دی، موږ د مظلومانو ملګری یو او دوی د ظالمانو، موږ انقلاب غواړو او دوی د موجوده نظام بقاء،

موږ عدالت او برابري غواړو، دوی نابرابري او تبعیض مقدس او الهي امر ګڼي، موږ خلکو ته وایو چې د خپل حق د لاس ته راوړو لپاره قیام وکړي، دوی ولس ته وایي چې د خدای په ویش قناعت وکړي،.... که د دین له حقیقت نه بې خبره ځوانان د دا راز تبلیغاتو په نتیجه کې لداسي مذهب نه کرکه وکړي او کمونیزم ته ترجیح ورکړې دا نه د کمونستانو د زرنګۍ نتیجه ده او نه د کمونیزم د قوت او کمال ثمره، بلکې دا د هغو روحانیونو د غلطۍ نتیجه ده چې له دین نه ئې یو کرغېړن تصوېر وړاندي کړي، د حق او باطل ترمنځ د ده دریځ داسي دی چې د هر عدالت غوښتونکي او حق پالونکي کرکه راولاړوي.

په شاهي نظام کې دین سپك او عالم خوار وو، هغه ځوك به مدرسی ته د دیني زده کړې لپاره تلو چې بل کار ئې نشو کولی، اکثراً به ړانده، ګوډان، شل، معیوب او معلول کسان مدرسی ته تلل، هلته به دوی له دین نه فقط هومره څه زده کړل چې په یوه جومات کې امامت ورکړی شي، د اودس، لمانځه، نکاح او آذان په هکله د خلکو پوښتنوته ځواب وویلی شي، ټول هم او غم به ئې دا وو چې د فراغت پګړی ئې په سر وتړی او د کوم جومات امامت ترلاسه کړي، د درس په دوران کې به هغه د کلي له خلکو نه وظیفه ټولوله او په همدې به ئې شپه ورځ تېروله، د امامت په دوران کې به هم کلیوالو ته اړ وو، هغوی به ورسره مرسته کوله، اسقاط او خیرات ته به سترګې په لار وو.

د مدارسو درسی نصاب داسي جوړ شوی وو چې په هغه کې نه لیك لوست زده کول شامل وو، نه د اسلام او هېواد تاریخ شامل وو، نه قرآن او حدیث شامل وو، نه ورځنی ضروري علوم. پدې نصاب کې به طالب یوازې د عربي صرف او نحو زده کړه، هغه هم داسي چې نه به ئې په عربي خبري کولی شوی او نه لیکنه او بیا به ئې خلاصه او قدوری ولوستله او په ځینو ابتدایي فقهي احکامو به پوه شو، په مدارسو کې حاکمه روحیه دا وه چې فقه کفایت کوي، نباید په قرآن او حدیث د پوهېدو هڅه وکړو، موږ په قرآن نشو پوهېدی، فقهاوو موږ ته د قرآن او

حدیث خلاصه په فقهي احکامو کي توضیح کړي، همدا کفایت کوي، که کوم طالب غوښتل چي لږ مخکي ولاړ شي، نو د یونان زړه فلسفه او بې فایدې منطق به ئې ویلو چي نه د ده په درد خوړلو او نه د ټولني، نه د ده د دنیا په خیر وو او نه د آخرت. لوی او معروف عالم هغه وو چي منطق ئې لوستلی وو، هغه ته ئې (منطقی ملا) ویل، خو هغه غریب به خپل ټول ژوند پداسي څه کي ضایع کړی وو چي نه ئې د ده دین ښیرازه کاوو او نه دنیا، نه به دی د عوامو په خبرو پوهېدو او نه عوام د ده په خبرو، د عوامو لپاره ئې د ویلو څه نه درلودل، هم به قرآن ورنه پاتې وو او هم حدیث.

زموږ ستر ستر علما به داسي وو چي د عادي خط له لیکلو او لوستلو به عاجز وو، د منبر په سر به ئې خبري داسي وې چي ستا به زړه وربانديې سوځېدو. که به کوم ملا جرأت وکړ چي خپلو طالبانو ته قرآن او حدیث تدریس کړي او یا به طالب غوښتل چي په قرآن او حدیث پوه شي، نو دا کار به د دوری په پای کي ترسره کېدو، خو داسي چي په قرآن د پوهېدو لپاره به ئې جلالین لوستو، جلالین یو مختصر تفسیر دی چي په هغه کي اکثراً د آیتونو نحوي جوړښت څېړل شوی، د جلالین د لوستلو معنی دا وه چي دوی په قرآن کي هم نحو زده کوله او د حدیث لپاره به مشکوة لوستل کېدو، خو له "کتاب الجهاد" نه پرته، طالب ته به ویل کېدل چي اوس د جهاد او هجرت ضرورت منتفی دی، جهاد د صحابه وو کار وو او هجرت د مکې له فتحی نه وروسته ختم شوی، د دې باب لوستل او په معنی ئې پوهېدل ضروري ندي.

چې دین په ټولني باندي حاکم نه وي او اقتدار د دین په واك کي نه وي، طبیعي ده چي د دین عالم به د مشرتابه له مقام نه عزل کېږي او په ټولني کي د ده له پربوتی حیثیت سره متناسبه دنده به ورته سپارل کېږي. د شاهي نظام په دوران کي علماوو ته د نکاح تړل، د ماشوم په غوږ کي آذان کول، د مړی جنازه او د جومات امامت پاتې وو. پدې کي دی د دود دستور تابع وو، ناچار وو هماغه څه

وکړي چي په ټولني کي رائج وو.

ده به نکاح تړله خو د نکاح هرڅه به د شریعت خلاف وو، لور له "مهر" نه محرومه وه، "مهر" د ښخی حق نه بلکي د پلار حق وو، د مهر په نامه به پلار خپله لور خرڅوله، "ایجاب" او "قبول" حتی د کونډو په باب هم نه مراعات کېدل، کونډي داسي ګڼل کېدی لکه د میراث مال چي له یوه نه بل ته په میراث رسېدې، کونډي پدې نه وې پوه کړی شوې چي شریعت دوی ته دا حق ورکړی چي په خپله خوښه ځانته خاوند انتخاب کړي، هیڅوك حق نلري هغه په زور نکاح کړي او د اخیستل شوې مینځي په څېر ورسره معامله وکړي، داسي نکاح تړل دې ته ورته ده چي څوك د سود په معامله کي شاهد، کاتب او ضامن شي.

کمونستانو به دا ټول د اسلام په حساب نیول، دوی به ځوانانو ته ویل: اسلام د روان دردوونکي وضعیت حامي او حتی باعث دی، اسلام نه زموږ پوښتنی ځوابولی شي او نه موغوښتنی ترسره کولی شي. اسلام له قرون وسطی نه په میراث پاتې مذهب دی. د شلمي پیړۍ له غوښتنو سره اړخ نشي لګولی، اسلام د حاکم استبدادي نظام په خدمت کي دی!!

ځوانان او منورین د خپل راتلونکي مسیر د انتخاب په درشل کي د کمونستانو تر شدید فکری هجوم لاندې دې ته اړکېدل چي دین ته شاکړي او اسلام د دې پیړۍ له مقتضیاتو سره متناسب ونه ګڼي. دوی د خپلو پوښتنو ځواب نه په جومات کي اورېدو او نه په خانقاه کې، د ده او جومات ترمنځ هومره ژور او عمیق خلیج حایل وو چي له هغه نه تېرېدل ورته ډېر ګران وو. ملا ته هرمکتبی مرتد برېښېدو او مکتبی ته هر ملا له دنیا بې خبره او د موجوده نظام مدافع او حامي. مکتبی پدې نه پوهېدو چي ملا تر ټولو زیات مظلوم او محروم انسان دی، لدې بې خبره وو چي اسلام پدې وضعي همدومره اعتراض لري او هغه په کلکه محکومو‌ي چي دی ئې تصورکوي. اسلام د دې لپاره راغلی وو چي خلك لدې حالت نه وژغوری.

ملا لدې نه عاجز وو چې له ځوان نسل سره د پخلا کېدو لاري چاري ومومي، د دوی پوښتنو ته ځواب ووايي او د دين په حقيقت ئې پوه کړي.

اسلامي امت د خپل لرغوني تاريخ په اوږدو کي په فکری او اعتقادي لحاظ څلور مهمي مرحلې درلودې:

الف: په قرآن د ترکيز مرحله

هغه مرحله چي قرآن د ټولو فکری هڅو محور وو، چي چا به د پيامبر عليه السلام د ملګرتيا اراده وکړه نو له لومړۍ ورځي نه به له قرآن سره آشنا شو، مخامخ به ئې د قرآن زده کړه پيل کړه، تل به له قرآن سره مشغول وو، که څه هم پيامبر عليه السلام به يوې داسي"امي" ټولني کي مبعوث شو چي په ليك لوست نه پوهېدل، خود قرآن همدا لومړيو مخاطبانو د قرآن په مطلب د پوهېدو په اړه نه يوازې څه مشکل نه درلود بلکي قرآن د دوی د الهام لومړۍ او وروستۍ منبع وه، د قرآن ترڅنګ ئې د بل هر څه ضرورت منتفی ګڼلو، پدې باور ول چي قرآن يوازې کفايت کوي، پيامبر عليه السلام په قرآن هومره ترکيز کولو چي چا ته ئې د دې اجازه نه ورکوله چي د قرآن ترڅنګ په بل څه ځان مصروف کړي. حتی د احاديثو د ليکلو اجازه ئې چا ته نه ورکوله. قرآن يوازنی لارښود وو، بلنه د قرآن په لوري وه، د مشاجراتو د حل او فصل مرجع قرآن وو، په هر محفل کي به قرآن زمزمه کېدو، يوازې د تلاوت او حفظ لپاره نه؛ بلکي د استدلال لپاره او د دعوت لپاره. کوم نسل چي پدې مرحله کي د قرآن په غيږ کي روزل شوی، مجاهد نسل وو، تل له دښمن سره د منازعې او مبارزې په حال کې. دا مرحله د پيامبر عليه السلام له بعثت نه پيل شوه او د اسلامي خلافت تر پايه ئې دوام وکړ.

ب: په احاديثو د ترکيز مرحله

که څه هم د احاديثو د ليکلو او غونډولو کار د عمر رضی الله عنه په وخت کي پيل شو، خو عمر رضی‌الله عنه پدې هکله جدي اهتمام کولو او د احاديثو د

روايت خبره ئې ډېره جدي نيوله، چي چا به وويل: ما له پيغمبرصلى الله عليه وسلم نه اورېدلی، له هغه نه به ئې د شاهد غوښتنه کوله او ويل ئې چي څوك له پيغمبر عليه السلام نه د کوم حديث د روايت ادعا وکړي، هرومرو به شاهد وړاندي کوي که نه نو دروته دي چمتو شي، د ده په مبارك دورکي د دې جدي اهتمام په وجه صرف هومره احاديث وليکل شول چي شمېر ئې ۱۲۰۰ ته رسېدو.

د ابوبکر رضی الله عنه په هکله روايت کېږي چي يوه شپه ډېر مشوش وو، سبا ته عايشې رضی الله عنها ورنه تپوس وکړ، پلاره تېره شپه پرېشانه وې، ولې؟ هغه ورته وويل : هو ما څه احاديث ليکلي، له ثقه او معتبرو کسانو نه مي رانقل کړي، خو پدې نه پوهيږم چي دوی له چا اورېدلي او څومره ثقه دی، وېرېږم چي زه ومرم او دا احاديث له ما نه پاتې شي او پدوی کي داسي خبره پيغمبر عليه السلام ته منسوب شوې وي چي هغه نده کړې او پدې سره زه د هغه عذاب مستحق شم چي رسول الله صلى الله عليه وسلم د هغه چا لپاره بيان کړی چي ده ته غلطه خبره منسوب کړي، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: چا چي ما ته هغه خبره منسوب کړه چي ما نده کړې په جهنم کي دي ځانته ځای ولټوي. ولاړه شه هغه احاديث ما ته راوړه چي وئی سوزم، ټولي پاڼی ئې وسوزولې.

خو وروسته د احاديثو د راغونډولو لړۍ خوره شوه او ورو ورو ئی لمن پراخه شوه، لوی لوی کتابونه وليکل شول، په لکهاوو احاديث راغونډ شول، که څه هم د احاديثو راغونډوونکو ستر خدمت کړی، ډېر زحمتونه ئې گاللي، د حديث د موندلو په کار کي د ډېر زيار او زحمت ترڅنگ ئې کافی اهتمام او دقت کړی خو د دې کار څو پايلي وې:

۱ـ په قرآن مخکني ترکيز راکم شو، د احاديثو لمن هومره خوره وه چي پدې خور ميدان کي مصروفيت بلي خوا ته د پاملرنی مجال له منځه يووړ، ورو ورو خبره دې ځای ته ورسېده چي قرآن هير شي، مخکي به په هر محفل کي قرآن زمزمه کېدو، د شپې او ورځي به په هره غونډه کې، يوازې يوازې او د نورو سره يو

ځای، له دوست او دښمن سره د قرآن خبري کېدې، خو اوس د ده ځای احادیثو ونیو.

۲ـ مخکي قرآن یوازنۍ مرجع وه، قرآن له یوې خوا مختصر وو او هر چاته دا کار آسانه وو چي په هغه پوه شي، له بلي خوا په قرآن کي نه چا څه زیاتولی شوی او نه کمولی، حرف حرف ئې خوندي وو، خو د قرآن په نسبت د احادیثو لمن ډېره خوره وه، شمېرئی ډېر زیات وو، هر څوك پدې نتوانېدو چي پدې خور او پراخ میدان احاطه حاصله کړي، د اسلام دښمنانو ته د دې موقع په لاس ورتله چي جعلي احادیث جوړ کړي، په مسلمانانو کي شکوك او شبهات راولاړکړي او د فتنو باعث شي، ځینو نورو د خپلو شخصي اغراضو لپاره هري هغي خبري ته د حدیث رنگ ورکاوو چي د دوی د دریځ په گټه وې، چارواکو نه یوازې دا چي د خلفاوو په څېر ئې د احادیثو بلکي د روایت په هکله هغه مخکنی جدي اهتمام نه کاوو هغه کسان ئې تشویقول چي د دوی په گټه او د دوی د مخالفینو په ضد جعلي احادیث خواره کړي. گورو چي پدې مرحله کي په لکهاوو جعلي احادیث جوړ او خواره شول، امت د فکری تشنج او اضطراب له یوه سخت دور سره مخامخ شو، اختلافات راولاړ شول او امت په ډلو ډلو ووېشل شو.

۳ـ د "فقه" د تدوین مرحله:

پدې مرحله کي یوه نوي سلسله پیل شوه، چي هغه د مخکنۍ مرحلې طبیعي او حتمي پایله وه، د لکهاوو صحیح، ضعیف او جعلي احادیثو خورېدل خلکو ته دا خبره گرانه کړه چي د دیني احکامو په هکله په کوم حدیث عمل وکړي او په کوم نه؟ کوم ومنی او کوم نه؟ هرڅوك د دې پیچلي او ستر کار له عهدې نشو وتلی، څو د لوړ همت خاوندان راوړاندي شول، د دې ستونزي د حل کولو لپاره ئې ملا وتړله، احادیث ئې وچڼل راویان ئې وڅېړل، غوره ئې له ضعیف او جعلي نه او ثقه ئې له ناثقه نه بېل کړل، فقهي احکام ئې له قرآن او غوره احادیثو نه استنباط کړل او د عوامو غوښتنو او پوښتنو ته ئې ځواب ووایو. پدې کار سره که څه هم ډېرى

ستونزي حل شوې او په ځينو ديني احکامو د پوهېدو کار ئې خلکو ته آسانه کړ، خو ځو غير مترقبه عواقب ئې درلودل:

الف: خلکو په فقهي احکامو اکتفاء وکړه او قرآن او حديث ته رجوع ورنه پاتې شوه، پدې سره د قرآن ترڅنګ حديث هم هيرشو.

ب: په فقه کي د اسلام يوازې يو اړخ څېړل شوی او صرف د ورځنی ژوند احکام توضيح شوي، لکه اودس، حيض، نفاس، غسل، لمونځ، روژه، زکات، حج، نکاح، طلاق ... خو په نورو بنيادي او اساسي مسائلو بحث کول او د اسلام نور اړخونه څېړل نه د فقه د بحث موضوع وه او نه خلکو پدې باب د څېړنی او بحث غوښتنه کوله او نه چارواکو له ورځنيو ديني احکامو نه پرته په نورو اساسي او حياتی مسائلو بحث خوښولو، عملاً ګورو چي په فقه کي د امام د انتخاب د ځرنګوالي په هکله، د ده د صلاحيتونو په هکله، د ده په انتخاب کي د عام ولس د ونډي او وظيفی په هکله، د شوری په باب، په بيت المال کي د چارواکو د تصرف په باب، د جهاد او هجرت په هکله، يا هيڅ ندي ويل شوي يا ډېرکم ويل شوي. په قرآن کي د اودس په هکله صرف يو آيت راغلی او د شوری په هکله درې آيتونه، په فقه کي بايد د شوری په هکله بحث او حيرنه د اودس په نسبت درې برابره زياته وی، خو خبره برعکس ده، د اودس په هکله مفصل او د قيق بحثونه ګورو، هر فقيه خپله رساله په همدې بحث پيل کړې، خو د شوری په هکله يا اصلاً بحث ندی شوی يا ډېر سطحی او ضمنی اشاره شوې.

ج: مخکي دين ولسی بڼه درلوده، هرچا هڅه کوله چي په خپله مخامخ له قرآن نه د دين حقيقت درك کړي، دا کار هرچا ته آسانه او ممکن وو، دين د کومي خاصي ډلي په انحصار کي نه وو، داسي نه وه چي ځيني کسانو به خلکو ته دين ښودو او خلکو به لدوی سره مالي مرسته کوله، ترڅو د دوی ورځنی مالي مشکلات حل کړي، نه چا په امامت له خلکو پيسې غوښتلې، نه په آذان او تدريس، هر چا هم په خپله د دين زده کړه کوله، هم ئې نوروته ښودو او هم ئې خپل

مالي مشکلات په خپله حل کول، خو دا حالت ورو ورو بدل شو، آذان او امامت د حرفې بڼه غوره کړه او دا کار په هماغو خطرناکو عواقبو منتج شو چې نن ئې ترخه نتائج گورو. مخکې به د خلکو امام او ديني مشر هغه څوك وو چې تر نورو به ئې د دين په لار کې زياته قرباني ورکړې وه، زياتې ستونزې او کړاوونه به ئې گاللي وو، خو اوس دا مقام په هر لاس کې پرېوت، ډېرو لدې آسان کار نه د امرار معاش لپاره حرفه جوړه کړه او دا کار اکثراً د داسې کسانو لاس ته ورغی چې له دين نه ئې ځانته دکان جوړ کړ، د ظالمو واکدارانو ملگري او حاميان وو او دين ئې د واکدارانو په پښو کې ذبح کاوو.

متأسفانه اسلامي فقه په داسې دوران کې تدوين شوې چې اقتدار د ظالمو او مفسدو واکدارانو په لاس کې وو، د اختناق او استبداد په سختو شرايطو کې دا کار گران او حتی محال وو چې زموږ فقها له عباداتو او معاملاتو نه علاوه د سياست، اجتماع، نظام، جهاد، هجرت، شورى، د خلکو حقوق، د واکدارانو مسئوليتونه او صلاحيتونه، د امير د انتخاب طريقه، د بيعت څرنگوالی او اهميت او دې ته ورته مسايل وڅېړي. چا چې پدې هکله د څه فقهي تحقيقاتو هڅه کړې، يا ئې خپل سر خوړلی، اعدام شوی، تبعيد شوی او د محبس تورو خونو ته لېږل شوی او يا ئې مدرسه او مسجد تړل شوي.

۴ـ د تصوف د زېږېدو مرحله

د فقهي مباحثو لوري ته پاملرنه پدې منتج شوه چې د اسلام معنوي او اخلاقي اړخ ته د تشريعي او قانوني برخې په نسبت اهتمام او اعتناء کمه شي، ځينو زړه سواندو داعيانو وغوښتل چې دا خلا ډکه کړي او د مسلمانانو پاملرنه يو ځل بيا معنوي لوري ته راواړوي او د دغو دواړو برخو ترمنځ مخکنی تعادل احياء کړي، له همدې ځايه د تصوف بنياد کېښودی شو، دوی پدې خبري ټينگار کولو چې په عباداتو کې اصلي او مهمه برخه د خدای ذکر، له الله سره مينه او تعلق بالله ده، شکلي عبادات که هرڅومره په ظاهر کې د فقهي احکامو او

ضوابطو مطابق وي خو چي لدې ناحيې ناقص وي هيڅ اعتبار او ارزښت نلري، دا خبره په خپل ځای کي صحيح وه، خو په تصوف باندي ترکيز ورو ورو خبره هغه ځای ته ورسوله چي قرآن، حديث او فقه له صحنې ګوښه کړی شي او ځای ئې د ذکر حلقی ونيسي، يوازې دا نه بلکي پير او مرشد د خدای او بنده ترمنځ داسي واسطه وګڼل شي چي خدای ته د رسېدو هره لار د ده له اړخه تېرېږي او د قرآن د هغي خبري په ځای چي وايي: خدای ستا د غاړي تر رګ تا ته درنږدې دی، چي چېري يې خدای همالته دی، که ته يو يې دوهم دي خدای دئ، که تاسو دوه ياست دريم مو خدای دئ، عبادت او لمانځنه مو بايد خاص خدای لره وي او دعا مو خاص خدای ته، خو په تصوف کي دي خبرو رخنه وکړه چي:

که غواړې خدای ته ورسېږې د مرشد لمن ونيسه، نه ته مخامخ خدای ته رسېدی شې او نه ستا دعا، عبادت او لمانځنه، ته واسطې ته ضرورت لري، مرشد ستا شفيع دی، د ده له لاري ستا غږ تر خدايه رسېدی شي او ستا دعاګانی د خداي په دربار کي منل کېدی شي.

تر ټولو خطرناکه خبره دا وه چي د قرآن د صريحو نصوصو خلاف په تصوف کي دوه خبري راولاړې شوې:

- مرشد په غيب پوهېږي او په هر ځای او هر حال کي تا ته رسېدی شي.

- خدای د ځمکي ځيني چاري متصرفينو ته سپارلې، ځيني د يوه ملك، ځيني د يوې لويې برخي او ځيني د ټولي نړۍ متصرفين دي، که غواړې ستا چاري تر سره شي نو مجبور ئې د دغو متصرفينو لمن ونيسي. دغو مشرکانه تصوراتو، مرشد ته هغه مقام ورکړ چي قرآن ئې يوازې د ځمکي او آسمانونو رب ته ثابتوي او له بل هر چا نه ئې نفی کوي، دا هماغه خبري وې چي د مکې مشرکينو به د "لات"، "منات"، هبل" او"عزی" په هکله کولې او پيامبر عليه السلام مأمور شوی وو چي دا بتان رانسکور کړي او دا مشرکانه تصورات پای ته ورسوي او خلکوته ووايي چي: خدای شريك نلري، له خدای نه پرته په ځمکي او

آسمانونوکي هيڅوك په غيب نه پوهېږي، عبادت مو بايد خاص خدای لره او استعانت مو بايد خاص له خدای نه وي. د خدای تر څنګ مه د بل عبادت کوئ او مه له بل نه مرسته غواړئ.

که د ملتونو د عروج او زوال عواملو او د ادیانو د ودي او ضعف تاريخ ته توجه وکړو نو په هري ټولني کي د مذهب په اړه همدا څلورمرحلې په څرګنده موندلی شو، په افغانستان کي هم همدا څلورمرحلې يوه په بل پسې تېره شوې، د نادري کورنۍ د واکمنۍ په دوران کي زموږ د ټولني په مذهبي جوړښت کي د درېيمي او څلورمي مرحلې آثار په څرګند طور موندلی شو، په مدرسه کي د درېيمي مرحلې آثار او په خانقا کي د څلورمي مرحلې.

شايد يو مثال له تاسو سره د دېمرحلې په وضعيت د پوهېدو په هکله ښه مرسته وکړي:

د درباري روحانيونو د کورنۍ يو غړی دائم الخمر وو، تل نيشه، اکثراً له ځانه بې خبره، ږيره ئې خريیله او ظاهر ئې د يوه اروپائی، نه ئې يوازې لمونځ کاوو او نه په جمع، خو د دي کورنۍ جاهلو مريدانو به ويل: زموږ د زړه سترګي ړندې دي ځکه نو د ده ږيره نه وينو، دی هر لمونځ کعبی ته رسوي، چي څوك د يقينمرحلې ته ورسېږي له عبادت نه معاف کېږي، عبادت د هغه چا کار دی چي لا د "يقين"مرحلې ته نه وي رسېدلی، شيرآغاجان، د وصل پوړي ته رسېدلی، دی د "شراب ان طهور" په شرابو مست دی، دی چي د شرابو په نامه څه څښي هغه د دنيا شراب نه بلکي د جنت شراب "شراباً طهورا" دي !!!

شاهي نظام او د يموكراسي

نادري كورنۍ د بې شمېره وژنو، شديد اختناق او په پوره بې رحمۍ او قساوت سره د هر مخالف جريان له ټكولو نه وروسته، د هېواد داخلي حالت او په نړۍ واله سطحه د سياسي او اجتماعي تحولاتو وضعيت داسي ومونډ چي ناچار بايد د رژيم مخكنۍ كرغېړنه او وېروونكې بڼه بدله او داسي وضعيت غوره كړي چي له يوې خوا د هېواد دننه ورځ په ورځ زياتېدونكى ولسى مخالفت راكم كړي او له بلي خوا په منطقه او ټوله نړۍ كي د استبدادي نظامونو په خلاف د راولاړ شوي طوفان له څپو نه خوندي پاتې شي. شاهي نظام چي پدې اړه كوم اقدامات كړي، پدې هكله څو مهمو خبرو ته پاملرنه په كار ده:

۱ـ شكلي او غولوونكي اصلاحات د مجبوريت په وجه عنوان شوي نه په افغان ولس د پيرزوينې په وجه، د دې اصلاحاتو هدف يوازې دا وو چي د نادري كورنۍ د مطلقه واكمنۍ په خلاف د بغاوتونو مخه ونيسي او په قدرت كي د دې كورنۍ د پاتې كېدو شرايط برابر كړي.

۲ـ لومړی گام دا وو چي سردار هاشم خان له صحنې لري او د ده په ځای بل سردار، شاه محمود خان را وړاندي کړي، هاشم خان په واکمني کورنۍ کي د وحشت، قساوت او بې رحمۍ سمبول وو، ده د خپل صدارت په اوږدې مودې کي په افغان ولس هومره ظلمونه کړي وو چي نور نو په قدرت کي د ده پاتې کېدل نه ممکن وو او نه مفید، شاهي کورنۍ غوښتل د ده په لري کولو سره خپله لمنه د وينو له داغونو پاکه کړي او ولس ته داسي وښيي چي نور نو د ظلم او وحشت دور پای ته رسېدلی، د اختناق او استبداد اصلي عامل له صحنې لري شوي او واکمني کورنۍ په ولس د زړه سوي په وجه هغه گوښه کړ. د سردار هاشم د لري کولو يوه بله وجه دا وه چي ظاهرخان له ماشومتوب نه وتلی او د عمر هغې مرحلې ته رسېدلی وو چي غوښتل ئې د ملك واگی د ده په لاس کي وي، هاشم خان د ده د ټولواك کېدو په لاره کي لوی خنډ وو، د ده په لري کېدو سره ظاهرخان ته د ټولواك کېدو لار پرانستل شوه.

۳ـ دولت غوښتل چي د سياسي ډلو او جرياناتو مهار ئې په لاس کي وي او د سياسي احزابو په سر کي داسي کسان راشي چي شاهي کورنۍ ته وفادار وي، د احزابو په مرکزي شورى گانو کي بايد داسي کسان داخل کړي چي له يوې خوا د احزابو له داخلي جرياناتو نه ورځ په ورځ دقيقه اطلاع ترلاسه کړي له بلي خوا د رژيم په خلاف د څه کولو په ځای ئې تفاهم او ملگرتيا ته چمتو کړي او د دوی له لاري هغه کسان تشخيص کړي چي نه پخلا کېدونکي دي او د نظام ړنگول غواړي، تر څو د هر يوه لپاره مناسبه چاره ولټوي.

۴ـ له ځينو داسي ډلو نه دولت په خپلو خارجي ارتباطاتو کي د استفادې کولو اراده درلوده، د دوی په واسطه ئې هغه ځواکونه قانع کول چي په فکری بنيادونو جوړ شوي وو او په مختلفو هېوادونو کېد نفوذ په لټه کي وو او هلته ئې په خپله گټه د انقلابونو راوستل غوښتل، د دغو ځواکونو تر منځ د رقابتونو لړۍ هغه حد ته رسېدلې وه چي د نړۍ هيڅ هېواد ترې خوندي نشو پاتې کېدی، د

اروپائی هېوادونو مختلفو ځواکونو غوښتل چي په آسيائی او افريقايي هېوادونو کي نفوذ وکړي، له روسيی سره ئې پدې هکله شديد رقابت درلود، د امريکا متحده ايلات د دې رقابتونو يو مهم لوبغاړی وو، د روس په خلاف د اروپائی هېوادونو په څنګ کي ولاړ وو، د آسيايي او افريقايي هېوادونو جريانات لدې رقابتونو نه په جدي توګه متأثره کېدل، دلته د دې ځواکونو په پلوي مختلف سياسي جريانات راولاړ شوي او د دوی ترمينځ شديده منازعه روانه وه، په افغانستان کي هم د دې استعماری ځواکونو په پلوي يو په بل پسې سياسي جريانات صحنې ته راووتل، رژيم ته د دې لړۍ مخنيوی په خپل مخکني اسلوب، د ځپلو او ټکولو په زاړه سياست، ممکن نه وو، دا دور نور تېر شوی وو، ناچار بايد له نوي اسلوب نه کار واخلي، د شاهي کورنۍ د نوي سياست او په اقتدار کي د مزيد پاتې کېدو لپاره نوي اسلوب له همدې لاملونو نه راولاړ شوی وو.

۵. کومي سياسي ډلي چي پدې‌مرحلې کي صحنې ته راووتلې، څو ځانګړتياوي ئې درلودې:

الف: د "اصلاح" او "ترميم" په فکرکي وو، نه د بنيادي "تغيير" او "انقلابي بدلون" په فکر کې، ډېر انقلابي او وطن پالونکي ئې هغه وو چي د حکومت په کړو وړو به ئې اعتراض کاوو او د "اصلاح" او "تعديل" غوښتنه به ئې کوله، د دوی د اعتراض او انتقاد مخه به حکومتی چارواکو ته متوجه وه، نه شاهي کورنۍ او د دې کورنۍ په لاس مسلط شوي نظام ته، دوی غوښتل چي وښيي حکومت او سلطنت سره بېل دي، پاچا غير مسئول او واجب الاحترام دی، د هېواد د حالاتو مسئوليت د حکومتی چارواکو په غاړه دی، لدوی نه بايد تپوس وشي او پدوی بايد اعتراض او انتقاد وشي، شاهي کورنۍ ته دې خبري خاص اهميت درلود او د دې نظريی د خوروونکو په اړه ئې خواخوږی ښودله، طبيعي ده چي پاچا پدې خبري خوشحاله کېدو چي ولس ئې هم د "ټولواك" په حيث ومنی او

هم ئې د ناخوالو په اړه "غير مسئول" وګڼي، څوك چې پده د اعتراض کولو حق ونلري او د هېواد هر وګړی مخصوصاً "د سياسي احزابو کارکوونکي" ئې واجب الاحترام وګڼي.

ب: د دې مرحلې اکثر احزاب هم په فکری لحاظ په استعماری ځواکونو پوري تړلي وو او هم د توجيه او تمويل له پلوه.

۶- پدې فضاء کې لومړی علنی ډله د "ويښ زلميانو" په نامه راڅرګنده شوه، د دې ډلې د تأسيس په لومړۍ غونډې کې سردار داؤد د شاهي کورنۍ په نمايندګی برخه واخيسته، عبدالروف بې نوا د دې ډلې مشري په غاړه درلوده، د "انګار" تر نامه لاندې يوه جريده ئې راوايسته چې د امتياز خاوند ئې فيض محمد انګار وو او د دې ډلې د افکارو او غوښتنو ترجماني ئې کوله، د دې حزب مهم او معروف غړي دا وو:

عبدالروف بې نوا، ګل پاچا الفت، فيض محمد انګار، نورمحمد تره کی، غلام حسين صافی، محمد رسول پښتون، عبدالشکور رشاد، عبدالهادي توخی، محمد انور اڅکزی، قاضی بهرام خان، فتح محمد خټګر، محمد موسی شفيق، غلام محمد پوپل، قيام الدين خادم، صديق الله رښتين- که څه هم "ويښ زلميانو" له دولت مخصوصاً شاهي کورنۍ سره همکاری درلوده او دې ډلې د يوه مؤيد "اصلاحی حرکت" حيثيت درلود، خو دولت "اصلاحی انتقاد" هم نشو زغملي، د دې ډلې شته والی او مستقل فعاليت ئې د اوږدې مودې لپاره ونه زغملو، د "انګار" نشريه ئې توقيف کړه، د "انګار" ځای د "ولس" په نامه بلې خپرونی ونيو چې د امتياز خاوند ئې ګل پاچا الفت وو، د سردار داؤد د صدارت په وخت کې د دې ډلې ځيني کسان بنديان شول، ځينو له سياسي فعاليت نه لاس واخيست او له دولت سره ملګری شول او ځيني نور له حزب نه ووتل او پدې ترتيب د دې ډلې ټغر ټول شو او په وړوکو وړوکو ټولګيو ووېشله شوه.

۷- شاهي کورنۍ د "ديموکراسي ملي" تر نامه لاندې د يوه دولتي حزب

جوړولو هڅه وکړه، دا ډله د پاچا د لیکلې اجازی له مخې د سردار داؤد له خوا جوړه شوه، مهم غړي ئې دا وو:

۱ـ سردار داؤد، د حزب مؤسس

۲ـ عبدالمجید زابلي

۳ـ سردار فیض محمد ذکریا

۴ـ علي محمد بدخشانی

پدې ډلي کي د فوځ جنرالان، د هېواد شتمن، تجار، د ځمکو خاوندان، وزراء او د دولت لوړ رتبه مأمورین شامل شول، د حزب اصلي مرام له شاهي نظام نه دفاع او د نظام د مخالفو ځواکونو مقابله وه.

دا دولتي ډله پس له هغه منحل شوه چي سردار داؤد د دفاع له وزارت نه د صدارت مقام ته ارتقا وکړه.

۸ـ په ۱۳۲۹ کي غلام محمد غبار د وطن په نامه د یوه حزب د جوړولو رسمي مطالبه وکړه، ده خپل وړاندیز پاچا ته وړاندي کړ او د کابل په ښار کي ئې خپل فعالیت پیل کړ، د حزب مؤسسین دا وو:

غلام محمد غبار، سرور جویا، میرمحمد صدیق فرهنگ، فتح محمد میرزاد، نورالحق هیرمند، برات علي تاج او عبدالحی عزیز. دوی د "وطن" په نامه نشریه درلوده، پس له کمي مودې نشراتی فعالیت نه دا ډله خوره وره شوه، د صدیق فرهنگ په شان ځیني کسان ئې له دولت سره یو ځای شول او مأموریتونه ئې قبول کړل، غلام محمد غبار بندي شو او په همدې سره ډله منحل شوه.

۹ـ همدا راز ډاکتر عبدالرحمن محمودي د لاندې کسانو په مرسته د یوې ډلي د جوړولو هڅه وکړه:

محمد نعیم شایان، مولوي خال محمد خسته، مولوي فضل الربی،

عبدالحمید مبارز، ډاکتر عبدالله واحدي، محمد یوسف آئینه او نورعلم مظلومیار.

دوی د "ندای خلق" ترنامه لاندې نشریه درلوده، د دوی حزب "د خلق" په نامه مشهور شو، خو د لنډ فعالیت نه وروسته، نشریه د حکومت لخوا متوقف شوه او محمودې سره له خپلو ګڼ شمېر ملګرو بندي شو او په همدې سره دا حزب ختم شو.

۱۰ـ د دغو ډلو یوه خاصه ځانګړتیا دا وه چې د دوی په تکوین کې د فکر او ایدیولوژی په ځای د مشر شخصیت اساسي ونډه درلوده، د مشر په موندلو سره صحنې ته راوتلې او په تلو سره ئې ختم شوي. د مشر په مرګ سره د ډلې جنازه هم اخیستل شوې.

۱۱- شاهي کورنۍ د لنډې مودې لپاره قلابي دیموکراسي وآزمویله، نتیجه ئې دوی ته په زړه پوري نه وه، دوی په دیکتاتوری او مطلق العنانی عادت شوي وو، دا ئې نشوی زغملي چې په ولس کې څوک د هغه څه ویلو جرأت وکړي چې دوی ئې نه خوښوي او داسي کسان په ټولني کې تبارز وکړي چې د خلکو پام ورته واوړي، د شاه او د ده له کورنۍ نه پرته داسي ملي شخصیت باید سر رااوچت نکړي او له آزادي فضاء نه په استفادې سره په ولس کې شهرت پیدا نکړي چې د دې کورنۍ واکمني له ګواښ سره مخامخ کړي. د قلابي دیموکراسي ټغر ئې ټول کړ او د اختناق یوه بله توره دوره ئې په مظلوم افغان ولس تحمیل کړه.

دا دوره تر ۱۳۴۳ کال اوږده شوه، سردار شاه محمود او سردار داؤد د خپل سلف سردار هاشم خان په لار روان شول، هم ئې دولتي احزاب ختم کړل او هم ئې شاهي کورنۍ ته وفاداري مستقلې ډلې.

۱۲ـ په سیاسي جریاناتو کې د پوهنتون او محصلینو ونډه ډېره څرګنده وه، د افغانستان اجتماعي جوړښت داسي وو چې له پوهنتون نه پرته د سیاسي فعالیت لپاره بل میدان نه موندل کېدو، نه فابریکې او شرکتونه وو چې د

کارگرانو لویي لویي ټولني را منځته کړي او په هغوی کي د سیاسي فعالیت شرایط برابر شي او نه بله داسي منظمه، پوه او متراکمه ټولنه چي د سیاسي فعالیت لپاره مستعده وي او د رژیم په خلاف د څه کولو توان ولري. پوهنتون او د هېواد علمي مؤسسات چي ورو ورو ئې لمن خورېده او د زده کوونکو شمېر ئې زیاتېدو او د دې ټولنو د غړو سیاسي شعور د ودي په حال کي وو، د هېواد له اجتماعي او اقتصادي حالت نه خوربدل، شاهي منحط نظام ئې د هېواد د انحطاط عامل ګڼلو، د نړۍ د نورو هېوادونو له حالاتو نه خبرېدل، دولت نشو توانېدی چي د دې ټولني خوځنده بهیر مهار کړي، د دوی د سیاسي شعور د ګړندۍ ودي مخه ونیسي او د ټولني د نورو پرګنو په څېر ئې په تیاره کي وساتي.

په ۱۳۲۹ کي د لومړی ځل لپاره د پوهنتون محصلینو د یوې اتحادیی د جوړولو هڅه وکړه، دا یو مهم ګام وو، د هېواد په راتلونکو پېښو کي ئې خاصه ونډه درلوده، د ښوونځیو زده کوونکو هم د دوی ملاتړ وکړ، د محصلینو صحنې ته راوتل شاهي کورنۍ ته یو خطرناك ګواښ وو، پدې پوهېدل چي که دا حرکت ونه ځپی په یوه خطرناك بهیر بدلېږي. د همدې لپاره ئې نوموړې اتحادیه وځپله، د اتحادیی ځیني مؤثر غړي ئې د تل لپاره له تحصیل نه محروم او له پوهنتون نه اخراج کړل، ځیني نور ئې د مؤقتی مودې لپاره او ځیني نور ئې له اخراج نه وروسته محبسونو ته ولېږل او پدې ترتیب دا اتحادیه ختمه شوه. د نوموړي اتحادیی د اجرائیه کمیټی غړي دا وو:

میر علي احمد شامل، سید محمد میوند، محسن طاهری، حبیب الله صافی، حیدر خان نورس، عظیم طاهری، شاه علي اکبر شهرستانی او اخترخان برکي.

۱۳ـ د سردار شاه محمود او سردار داؤد د صدارت لس کلنه وروستۍ دوره د شدید اختناق، استبداد، رکود، مطلقه واکمني، د اعتراض کوونکو او نووښتون غوښتونکو د ټکولو او ځپلو توره دوره وه، ټول څرګند سیاسي

فعالیتونه متوقف شول او د دولت په هر راز اجراءاتو د اعتراض او انتقاد مجال پای ته ورسېدو، مغرورو سردارانو فیصله وکړه چي په افغانستان کي د هاشم خان سیاست ګټور دی، فقط د زور له لاري پدې ولس حکومت کولی شي، افغانانو ته د آزادي ورکولو معنی دا ده چي د شاهي کورنۍ مطلقه واکمنی به پای ته رسېږي، دوی غوښتل چي په خپلو ګاونډیو کي د استالین په لار روان شي، د استالین په شان دیکتاتوری ئې په افغانانو د حکومت کولو لپاره ګټوره ګڼله.

۱۴. سردار داؤد د صدارت په دوران کي روسانو ته ډېر نږدې شو، مسکو پداسي یوه‌مرحلې کي وو چي غوښتل ئې د افغانستان له لاري د هند سمندر ته ځان ورسوي، افغانستان ته ئې خاصه توجه وه، پدې هېواد کي د سردار داؤد په شان یوه کس ته ئې ضرورت درلود، د دې نږدې والي څو اړخونه د توجه وړ دي:

الف: خروشوف د کرملین واکمن، د بولګانین په شمول د **۱۹۵۸** کال د دسمبر له ۱۲ تر ۱۸ پوري د افغانستان دوره وکړه، د ده د تاوده استقبال لپاره خاص ترتیبات نیول شوي وو او پراخ تبلیغات وشول، دا دوره پداسي وخت کي ترسره شوه چي د امریکا او شوروي ترمنځ رقابت ډېر حساس پړاو ته رسېدلی وو، لدې دوری نه د غربی ځواکونو انتباه دا وه چي مسکو د افغانستان له لاري د هند سمندر په لوري د مخکي تګ اراده لري.

ب: په کابل کي د غربی هېوادونو سفارتونو، مخصوصاً د انګلستان سفارت، خپل ځیني زاړه افغاني ملګری وهڅول چي د دې سفر په خلاف څه وکړي، کم له کمه باید دا سفر وغندي، خو سردار داؤد هغوی ته مجال ورنکړ، وئی نیول او محبس ته ئې ولېږل.

ج: پدې موده کي له روسانو سره د کابل د واکمني کورنۍ اړیکي په ټولو برخو کي پراختیا وموندله، د ملي اردو روزنه او تجهیز روسانو ته وسپارل شو، دا هغه خطرناك اقدام وو چي د هېواد ټولي وروستۍ خونړۍ پېښي د همدې غلط

او خائنانه اقدام زیږنده او د کمونستي کودتا او د روسي فوځونو د یرغل مقدمه وه. په همدې سره لومړی د افغانستان اردو او بیا ټول هېواد د روسانو په لاس کي پرېووت، دا طبیعي خبره ده چي د افغانستان په شان د یوه کمزوری او وړوکي هېواد له یوه ستر او توسعه غوښتونکي ښکیلاکګر ګاونډي ځواك سره نظامي اړیکي او د فوځ د روزنی او تجهیز حساس کار دې ځواك ته د سپارلو نه بله معنا کېدی شوی او نه بله نتیجه. ولې ترکیه او ایران د روسانو له سلطې نه خوندي پاتې شول او افغانستان د دوی په منګولو کي پرېووت؟ دا ځکه چي د دې هېوادونو د فوځ روزنه او تربیه د روسانو په لاس کي نه وه او زموږ واکدارانو زموږ د فوځ مهار د روسانو په لاس کي ورکړ، د فوځ ترڅنګ د نفت او ګاز په ساحه کي تفحصات، د لویو لارو پرانستل، بند او انهار، د معادنو استخراج او ګڼ شمېر نورو حساسو برخوکي له روسانو سره پراخی او طویل المدت معاهدې وشوې، د روزنی تر نامه لاندې روسیی ته د فوځي افسرانو او افغاني محصلینو د لېږلو لمن خوره شوه، افغانستان ته د روسي نظامي او ملکي مشاورینو، انجنیرانو او استادانو راتګ پیل شو او پدې سره د افغانستان ټول ورونه او دړی د روسانو پرمخ پرانیستی شوې او د نفوذ ټول مساعد شرایط برابر کړی شول، دا کارونه پداسي وخت کي شوي چي کرملین په ټولو حریفانو د برلاسی احساس کولو، د دنیا په ګوټ ګوټ کي په ډېر سرعت مخکي روان وو، د کمونیزم لمن په خورېدو وه، غرب د کمونیزم په وړاندي دفاعی دریځ غوره کړی وو او تر شدید هجوم لاندې وو، یو په بل پسې ئې خپل ملګری له لاسه ورکول، د وارسا پکت لمنه به چټکتیا خورېده، نوي غړي ئې موندل، په آسیا، افریقا او لاتیني امریکا کي یو په بل پسې انقلابونه ترسره کېدل، غرب پلوه زاړه رژیمونه نسکورېدل او له کمونیزم نه متأثره انقلابي حکومتونه صحنې ته راوتل او د مسکو د ملګرو په صف کي ودرېدل.

جاه طلبه سردارانو ته نه د دې نږدیوالي راتلونکي خطرناك عواقب مهم وو او نه دا چي روسان په نړۍ واله سطحه څه کوي او د افغانستان په هکله څه عزایم

لري، دوی ته فقط دې خبري اهميت درلود چي څو ورځي نور په اقتدار کي پاتې شي، پرون د انګريزانو د حمايې ترسيوری لاندې او نن د روسانو.

د: روسانو غوښتل چي لومړی د سردار داؤد له لاري او په مختلفو برخو کي د پراخو معاهدو په ذريعه په افغانستان کي خپلي ريښې وزغلوي او د خپلو پښو د ټينګولو نه وروسته لدې هېواد نه د جنوب په لوري د مخکي تګ لپاره د يوې اډې او معبر په حيث استفاده وکړي، غوښتل ئې دا هدف لدې لاري ترلاسه کړي چي افغانستان له پاکستان سره جګړې ته تشويق کړي، افغانستان د خپلو متو په زور له پاکستان سره د جګړې توان نه درلود، ناچار به ئې روسانو ته پناه وړه، پدې سره به هم د جګړې مهار د روسانو په لاس کي پرېووت او هم د کابل د واکمنانو، پدې جګړې سره نه يوازې افغانستان د دوی لاس ته ورتلو بلکي پاکستان دړی وړي کېدو، په څو ايالتونو وېشل کېدو او پدې منطقې کي د غرب يوه خطرناکه اډه له منځه تله. روسان پوهېدل چي پدې جګړې کي به دهلي هم د دوی مرسته کوي، پاکستان ته ډېره ګرانه او حتی محال وه چي له دوو لورو د روس او هند په شان د لويو ځواکونو د ګډ بريد مقابله وکړي.

هـ: سردار داؤد د مسکو د مزيد توجه جلبولو او د روسانو د حمايت ترلاسه کولو لپاره دا ضروري ګڼله چي د پښتونستان قضيه مطرح کړي او له پاکستان سره په جګړې تأکيد وکړي، د همدې لپاره هغه د ۱۹۵۵ ميلادي کال د مې د مياشتي په ۴ له پاکستان سره د جګړې لپاره د احتياطی فوځيانو د غونډېدو امر وکړ، دا پرېکړه پداسي وخت کي اعلان شوه چي ظاهرخان شمال ته د ښکار لپاره تللی وو، د شاه په غيابت کي د "سفربري" فوق العاده فرمان صادرولو معنی دا وه چي روسان دا د سردار داؤد شخصي کار وګڼي او د مسکو په وړاندي د ده اهميت لازيات کړي. په کابل کي د پاکستان په سفارت او په جلال آباد او کندهار کي د دې هېواد په کنسلګريو د حملي او د پاکستان د بيرغ نسکورولو اقدام هم د همدې لپاره تر سره شو.

په ۱۹۲۱ کال کي د جندول او ښار د خانانو ترمنځ د نښتي په دوران کي د کابل واکمني کورنۍ د جندول د خانانو مرستي ته له کنړ او ننګرهار نه د قومي لښکرو ترڅنګ حکومتی فوځي قطعات د جګړي لپاره هغي سيمي ته ولېږل چي نه يوازې له ماتې سره مخامخ شول او په تېښته له ساحی راووتل، بلکي پراخه مرګ ژوبله ئیلپه برخه شوه . دې ته ورته اقدامات ټول د روسانو او هندوانو د خوشحالولو لپاره ترسره کېدل، نه له پښتونستان سره د مرستي او د پښتونستان د آزادي لپاره، د پښتونستان په نامه له هند او روسيی نه دولت کافی امکانات ترلاسه کول چي ډېره کمه برخه ئې پدې لار کي مصرفېده.

له دې حوادثو نه روسانو کم له کمه دا ګټه ترلاسه کوله چي افغانستان تر زيات نه زيات په روسانو تکيه کولو ته اړ شي او له نورو نړۍ ئې اړيکي وشلېږي، هند غوښتل چي د کشمير له لانجی د نړۍ والو پام بل لوري ته واړوي او پاکستان له افغانستان سره پداسي جګړي کي ښکيل کړي چي د کشمير په هکله د څه کولو امکانات د تل لپاره له لاسه ورکړي.

څنګه ومنو چي نادري کورنۍ د پښتنو د يووالي او د پښتونستان د آزادي لپاره دا کار کولو، مګر د ګندمك معاهده چي پښتانه ئې په دوو برخو ووېشل، د سردار يحيی زوم سردار محمد يعقوب له انګريزانو سره امضاء نکړه؟ هغه کورنۍ چي د اقتدار لپاره ئې زموږ د ستر هېواد له تجزيی سره موافقه وکړه او د ديورند کرښه چي د پښتنو په زړه کي ئې د يوه خنجر حيثيت درلود، د ده په ذريعه په پښتنو تحميل شوه، څنګه ومنو چي د همدې کورنۍ لمسی نن د پښتونستان آزادي او د پښتنو بيا يووالی غواړي؟ هغه مستبده او ظالمه کورنۍ چي د افغانستان له پښتنو سره ئې هغه څه کړي چي انګريزانو نه وو کړي، څنګه د پښتونستان د ولس حقوق غواړي او د پنجابيانو له سلطې نه د دوی د ژغورلو لپاره له پاکستان سره د جګړي ليواله دی؟ مګر روس او هند د پښتنو د ژغورلو لپاره د سردارانو مرسته کوله؟

و: پدې لسیزه کې د نادري کورنۍ او روسانو ترمنځ د نږدې اړیکو ژوروالی لدې نه هم درك کولی شو چې شاه، صدراعظم او د وزراوو په سطحه عالي رتبه هیئتونه یو په بل پسې د مسکو دورې کولې، شاه د ۱۹۵۷ کال د جولای او د ۱۹۶۲ کال د اگست په میاشت کې او صدراعظم څلورځله د ۱۹۵۶ کال د اکتوبر، د ۱۹۵۸ کال د جون، د ۱۹۶۰ کال د مې او د ۱۹۶۱ کال د اپریل په میاشت کې د روسانو مېلمانه ول!!

ز: ظاهر خان د سردار داؤد له زیاتېدونکې سلطې او له روسانو سره د ده له زیات نږدې کېدو نه ترهه درلوده، د ده په مقابل کې ئې خپل زوم سردار ولي د سردار شاه ولي زوی ته په فوځ کې وده ورکړه او هغه ئې د قوای مرکز قومندان وټاکو، د ظاهرخان وېره په ځای وه، دا ځکه چې د سردار داؤد د صدارت په اوږدې مودې کې ټول ملکي او نظامي اختیارات د ده په لاس کې وو، د دفاع وزارت، د داخله چارو وزارت او د پلان وزارت هم د صدارت ترڅنگ مستقیماً د ده په واك کې وو او د خارجه چارو وزارت د ده د ورور سردار نعیم په اختیار کې.

بلآخره دې ته اړ شو چې د دې خطر د منتفی کولو لپاره سردار داؤد له صدارت نه لرې کړي، دا کار ئې مخامخ او د یوه فرمان له مخې نشو کولی، دې مقصد ته د رسېدو لپاره ئې بله لاره غوره کړه، د نوي اساسي قانون د تصویب او د دې قانون له مخې په دولتي چارو کې د شاهي کورنۍ د غړو د کار نه کولو د پرېکړې په اساس ئې د سردار داؤد د گوښه کولو اراده وکړه.

متأسفانه ځیني کسانو چې د هېواد د پېښو له اصلي او د پردې شاته لاملونو نه دقیقه اطلاع نلري یا د دولتي حلقو د تبلیغاتو تر تاثیر لاندې تللي، د نوي اساسي قانون د تصویب او له دولتي چارو نه د شاهي کورنۍ د غړو د گوښه کولو قضیه ئې، په افغان ولس د ظاهر خان د یوې پیرزوینې په څېر څېړلې او دا هڅه ئې کړې چې دا کار نه د شاهي کورنۍ د داخلي اختلاف نتیجه وگڼي، نه ئې په ملت کې د استبداد، اختناق او مطلقه واکمنۍ په خلاف د ورځ په ورځ

زیاتېدونکي مخالفت زیږنده معرفي کړي او نه ئې د بهرنی فشار محصول وګڼي، دوی دې ته ندي متوجه چي شاهي کورنۍ هر کار د خپلي واکمنۍ د دوام په نیت کړی، د اقتدار لپاره ئې له هیڅ جنایت نه دریغ ندی کړی، دا د دیموکراسیغوښتنی اکتونه د ملت د اغفال او تحمیق لپاره او د شاهي رژیم په خلاف د قیامونو د مخنیوي په نیت ترسره شوي.

زموږ د ځینو تاریخ څېړونکو مشکل دا دی چي د پېښو ظاهري بڼی ته ئې کتلي، د داسي یوې ژوري ایدیولوژی خاوندان نه وو چي د آزادي، عدالت، برابري او انسانی حقوقو په هکله واقعی معیارونه د دوی په لاس کي ورکړي او د همدې معیارونو په اساس هر جریان وڅېړي او د هغه په هکله قضاوت وکړي، ځینو د نادرشاه په مقابل کي امان الله شاه ته ترجیح ورکړې، هغه ئې یو مترقي شاه ګڼلی، ځینو نورو د هاشم خان په مقابل کي د شاه محمود ملاتړ کړی او هغه ئې د دیموکراسي پلوي معرفي کړي، ځینو د سردار داؤد د دوران تېول وحشیانه او ظالمانه اجراءات د ده شخصي کارګڼلی، ظاهرخان ته ئې برائت ورکړي او د سردار داؤد د لري کولو اقدام ئې د ملت په نسبت د ظاهرخان یوه پیرزوینه ګڼلی او دا هڅه ئې کړې چي ظاهرخان د یوه داسي پاچا په حیث معرفي کړي چي غوښتل ئې ملت ته آزادي ورکړي، استبداد او اختناق پای ته ورسوي او مطلقه واکمني په مشروطه شاهي بدله کړي، خو د شاهي کورنۍ نورو قدرتمندو غړو دا موقع نده ورکړې!! دوی پدې نه پوهېږي چي شاهي نظام له انسانی حقوقو او د انسانانو ترمنځ د عدالت او برابري له تصور سره تصادم کوي، چېري چي شاهي نظام مسلط وي او یوه کورنۍ په ولس حکومت کوي، هلته انسانی حقوق تر پښو لاندې شوي او هلته د عدالت جنازه اخیستل شوې، ښه پاچا په اصل کي یو ظالم واکمن دی.

که تاسو د غلام محمد غبار او صدیق فرهنګ او د دوی په شان د ځینو نورو تاریخ لیکونکو آثار مطالعه کړئ دا لوی عیب به په څرګنده وګورئ، غلام محمد

غبار د نادري کورنۍ د معرفي کولو په کار کي ډېر موفق وو او د قدر وړ کار ئې کړی. خو متأسفانه ده په خپل کتاب (افغانستان در مسير تاريخ) کي تل د امان الله خان په څېر د يوه نازولي شهزاده ملاتړکړی، د ده هر کار ئې ستايلی او د ده هره غلطي ئې توجيه کړې. صديق فرهنګ هم چي د ظاهرخان په واکمنۍ کي ئې په حساسو پستونوکي کارکړی، د پښتو په څېرلوکي د همدې عامل تر تاثير لاندې تللی، هڅه ئې کړې چي په خپل کتاب (افغانستان در پنج قرن اخير) کي د ظاهرخان په نسبت خپل زړه سوی څرګند کړي.

د دغو تاريخ ليکونکو اصلي مشکل دا وو چي د يوي صالح واکمنۍ او سالم نظام لپاره ئې واضح معيار او مشخص "مثال" نه درلود ، همدا چي يو واکمن ئې په څينو چارو کي داسي موندلی چي تر بل نه ده ته غوره معلوم شوی، له هغه ئې دفاع کړې، د دغو ليکوالانو د "قصو اتلان" پاچايان دي، نه عام خلك او نه د عام ولس له غيرِ نه راولاړ شوي " اتلان"، دوی د "اسوه" او "قدوه" د نه موندلو له مشکل سره مخامخ وو ، د دې خلا د ډکولو لپاره ئې ناچار د واکمنو کورنيو په چاپيريال کي څانته قدوه" او "اسوه" لټولي.

ح: د سردار داؤد د صدارت توره دوره د ده او د ده د ورور سردار نعيم په استعفا پای ته ورسېده، شاهي مکاری کورنۍ وغوښتل چي يو څل بيا د خپلي واکمنۍ د دوام لپاره د سردار شاه محمود د صدارت د دوران په څېر د قلابي ديموکراسي يوه بله مرحله وآزمويي، د سردار داؤد په څای ئې ډاکتر يوسف د صدراعظم په حيث وټاکو ، د ده د انتخاب په هکله څو خبري د توجه وړ دي:

- دی د سردار داؤد په کابينی کي د معادن او صنايع وزير وو.

- د شاهي کورنۍ په غيرِ کي ستر شوی وو ، شاهي کورنۍ ته وفادار او د پاچا په وړاندي ډېر خاضع او مطيع وو.

- څومره چي د سردار داؤد په صدارت کي ټول دولتي اختيارات د صدراعظم په واك کي وو او شاه صرف يو سمبول وو ، د ډاکتر يوسف په صدارت

کي د دې برعکس، ظاهرشاه ټولواك وو او صدراعظم یو بې اختیاره لاس پوڅی سمبول، د هاشم خان او داؤد خان مطلقه صدارتونو چي په ظاهر خان کي کومي عقدې را پیدا کړې وې، د دغو عقدو د چولو لپاره هغه د ډاکتر یوسف په شان یوه مطیع صدراعظم ته ضرورت درلود، عجیبه ده چي شاهي کورنۍ ته وفادار تاریخ لیکونکي د ډاکتر یوسف ټاکنه د دیموکراسي په لوري یو مؤثر گام او په دولتي چارو کي د شاهي کورنۍ د غړو د توظیف پای گڼي، حال دا چیخبره کاملاً برعکس ده، د ډاکتر یوسف د صدارت په دوران کي شاه "ټولواك" وو، هر کار د ده د سترگو په اشاره ترسره کېدو، حکومت د شاهي کورنۍ له ولکې نه د داسي صدرعظم په وسیله نشي ایستل کېدی چي د شاه له خوا د ده د ضعیف شخصیت او شاهي کورنۍ ته د وفادارۍ په وجه ټاکل شوی وی، ترڅو چي د حکومت په سر کي یو داسي ځواکمن صدراعظم رانشي چي ولس ئې تر شا ولاړ وی او ټاکنه ئې د ولس له لوري تر سره شوې وی، په دولتي چاروکي د شاهي کورنۍ د لاس وهنو مخنیوی نشي کېدی، دغو تاریخ لیکونکو هڅه کړې چي د خلکو په سترگو کي خاوري واچوي او دا خبره د خلکو له نظره پټه وساتي چي د ډاکتر یوسف په صدارت کي د شاهي کورنۍ یو بل مهم غړی او د پاچا زوم، سردار ولي، خپل هغه موقعیت خوندي ساتلی وو چي د ده له صدارت نه مخکي ئې په اختیار کي وو.

ط: د دولت لومړی کار دا وو چي د نوي اساسي قانون لپاره یو داسي کمیسیون وټاکي چي غړي ئې شاهي کورنۍ ته وفادار وي او هماغه څه په سیاسي قانون کي ځای کړي چي پاچا ئې غواړي، دا اساسي قانون باید د یوې داسي انتصابی جرگې له لوري تصویب شي چي اکثریت غړي به ئې انتصابی او شبه انتصابی وي او د غونډې افتخاری ریاست به هم د شاه په غاړه وي.

د کمیسیون غړي دا وو:

۱ـ سید شمس الدین مجروح د عدلیی وزیر د رئیس په حیث.

۲ـ سیدقاسم رښتیا د مطبوعاتو وزیر، غړی.

۳. میرنجم الدین انصاری غړی.

۴. عبدالصمد حامد غړی.

۵. محمد موسی شفیق غړی.

۶. میرمحمد صدیق فرهنگ غړی.

د اساسي قانون به مسودې کي د شاه او شاهیکورنۍ په هکله لاندې مهم ټکي ذکر شوي وو:

۱. شاه غیر مسئول او واجب الاحترام دی.

۲. د مسلح قواوو اعلی قوماندان دی.

۳. په هېواد کي د اضطراری حالت د اعلان صلاحیت لري، حکومت او شوری منحلولی شي.

۴. دی به د صلحی او جنگ حالت اعلانوي.

۵. صدراعظم او کابینه به د ده له لوري او د ده په موافقې شوری ته د اعتماد رأی ترلاسه کولو لپاره معرفي کېږي.

۶. پاچا دائم العمره ټولواك دی، د ده د مړینی په صورت کي پاچایي د ده زوی ته او د زامنو د نشتوالي په صورت کي د ده ښځي او لور ته په میراث رسېږي.

۷. د شاهي کورنۍ غړي په دولتي چاروکي نشي توظیف کېدی.

ی: په اساسي قانون کي د انساني حقوقو په هکله ځیني ځرګندونی ګورو، لکه د بیان آزادي، د اجتماعاتو او ټولنو د جوړولو حق، د منتخب پارلمان ضرورت او ولس ته د خپلو استازو د انتخابولو اختیار ورکول، د باصلاحیته محکمې د حکم له مخي د چا حبس او مجازات، د کار او مسکن د انتخاب حق، په داخلي او خارجي سفرونو د سابقه بندیزونو الغاء، د تعلیم حق...

خو په سیاسي او اجتماعي برخو کي د اساسي قانون دا فقرې په داسي فرعی قوانینو پوري مربوطي شوي وي چي هیڅکله تصویب نشول. د سیاسي احزابو مربوط قانون ترپایه تصویب نه شوو.

ك: اساسي قانون د قواوو د تفکیك غوښتنه کوله، باید مقننه قوه، اجرائیه قوه او قضاء مستقلي او له یوې بلي جلا وي، شاه د مشرانو د جرگې یو ثلث غړي په انتصابی توگه ټاکل، د ستري محکمې د رئیس او قضاء ټاکل، د افسرانو ترفیع.... ټول د ده په اختیار کي وو، خو لدې سره سره دی غیر مسئول او واجب الاحترام وو.

ل: د اساسي قانون د ۴۲ مادې په اساس د هېواد مقننه قوه له دوو جرگو نه جوړه شوې وه، ولسی جرگه او د مشرانو جرگه، د ولسی جرگې غړي انتخابی وو، چي د هري ولسوالۍ او علاقه دارۍ نه به د آزادو انتخاباتو له لاري انتخابېدل، خو د مشرانو د جرگې غړي یو ثلث انتخابی ول چي د هر ولایت نه یو کس د خلکو له خوا، یو ثلث د ولایتی جرگو له خوا او پاتې دربیمه برخه ئي د شاه له لوري غوره کېدل.

م: د اساسي قانون د تصویب لپاره د لویي جرگې د انعقاد پرېکړه و شوه چي د ۱۹۶۴ کال په منی کي دائر شوه، د جرگې ترکیب داسي وو:

د یوولسمي دورې د ملي شورې ۱۷۶ غړي

د انتخاباتی حوزو نه ۱۷۶ غړي

د مجلس اعیان ۱۹ غړي

د کابینې ۱۴ غړي

د تمییز د عالي محکمې له اعضاوو نه ۵ غړي

د اساسي قانون د تسوید د کمیسیون ۷ غړي

د مشورتی کمیسیون ۲۳ غړي

د شاه له لوري انتصابی اعضاء ۳۴ غړي

جمعاً ۴۵۴ غړي

نوموړې لویه جرگه د ۱۹۲۴ کال د سپټمر په ۹ نیټه د سلام خانی په مانی کي د شاه له خوا افتتاح شوه او د څو ورځو بحث په نتیجه کي ئې د اساسي قانون مسوده له معمولي ترمیم او تعدیل نه وروسته تصویب کړه.

ن: د ۱۹۶۵ کال د اگست له ۲۲ نه د سپتمبر تر ۹ نیټی د مشرانو د جرگې لپاره انتخابات تر سره شول او ۲۷ غړي ئې له ولایاتو نه غوره شول او لدې نه وروسته د ولسی جرگې ۱۱۲ غړي انتخاب شول، د دې انتخاباتو څو خاصي ځانگړتیاوي وې:

۱. د هېواد په تاریخ کي د لومړی ځل لپاره یو نسبتاً منتخب پارلمان جوړ شو.

۲. غوره شوي غړي اکثراً خانان، اربابان، ملکان، بډایان او د ځمکو خاوندان ول.

۳. که څه هم د سیاسي احزابو ضمیمه قانون لا نه وو تصویب شوی، خو دریو ډلو پدې انتخاباتو کي په حزبی توگه برخه واخیستله: د وحدت ملي حزب، افغان ملت او د خلق دیموکراتیك گوند.

"د ملي وحدت" حزب د استاد خلیلي له خوا جوړ شوی وو، دی د شاه مشاور او دربار ته منلی شاعر وو، د ده حزب په اصل کي شاه پلوه حزب وو، د دولت په مرسته وتوانېدو چي کافی شمېر د دولت طرفدار استازی شوری ته ولېږي. خو دا حزب له همدې انتخاباتو نه او په بغداد کي د سفیر په حیث د خلیلي له ټاکلو نه وروسته متلاشي شو.

"د افغان ملت" گوند چي انجنیر غلام محمد فرهاد جوړکړی وو، د افغان

ملت په نامه ئې نشریه درلوده، په پښتنو کي د هغه فعالیت محدود شوی وو، د پښتنو د یووالي او برلاسی داعیه ورسره وه، د شاهي نظام حامي او د دولت ملگری وو، پدې موفق نشو چي کوم غړي شوری ته ولېږي. خو "د خلق دیموکراتیك" گوند پدې و توانېدو چي خپل درې غړي، ببرك کارمل، اناهیتا او نوراحمد نور شوری ته ولېږي.

اساسي قانون او سياسي احزاب

شاه غوښتل چي په هېواد کي دوه حزبه نظام رايج کړي، خو مخالف او موافق حزبونه بايد مشروطه شاهي نظام ته وفادار وي، دواړه بايد د شاهي نظام د ښی او کيڼ لاس حيثيت ولري، د موافق حزب لپاره ئې استاد خليلي د مشر په حيث ټاکلی وو، ده د ملي وحدت په نامه د يوه حزب د جوړولو هڅه وکړه، د دولت لوړرتبه مأمورينو، د هېواد تاجرانو او شتمنو د دې حزب د اندراج په کتابونو کي خپل نومونه ثبت کړل. محصلينو ته د بورسونو، مأمورينو ته د ترفيع، تاجرانو ته د تجارتي امتيازاتو او بډايانو ته د دولتي حمايت وعدې ورکړی شوې.

د کيڼ لاس حزب په هکله د شاه اراده دا وه چي دا حزب بايد له هغو کسانو نه جوړ شي چي له مسکو سره د ملگرتيا ليوال دي، پدې سره به مسکو قانع کړی شي او د رژيم د نسکورولو په ځای به د رژيم حمايې ته ترجيح ورکړي، د ده گمان دا وو چي کمونستان په افغاني ټولني کي د نفوذ مجال نلري، د افغاني ټولني مذهبي جوړښت داسي دی چي په کمونستي افکارو ولاړ حزب په هغې که نفوذ نشي کولی، د منورينو شمېر کم دی، که ټول هم د کمونستانو په څنگ کي ودرېږي د ده واکمني له جدي گواښ سره نشي مخامخ کولی، د ولس له مذهبي احساساتو نه په استفادې سره د هغوی مخنيوی آسانه دی.

ده گمان کاوو چي که د دې ډلي په سر کي د راديکالو عناصرو په ځای معتدلي څېرې راوړاندي کړی شي، نو د دې حزب شته والی پدې خاطر د ده په گټه دی چي د مسکو مزيد مرستي او ملاتړ ترلاسه کولی شي.

د خلق ديموکراتيك گوند

په حقيقت کي د شاهي کورنۍ د غلطو سياستونو زيږنده دی، دې کورنۍ په لاندې توگه د نوموړي گوند په جوړولو او ودې کي فعاله ونډه اخيستی:

الف: له روسانو سره ژوري اړيکي قائمول.

ب: روسيی ته هر کال زيات شمېر زده کوونکي لېږل.

ج: د افغاني فوځ د افسرانو روزنه روسانو ته سپارل.

د: هرکال په زرهاوو روسي مشاورين، په نظامي، اقتصادي، تخنيکي او تعليمي برخو کي په هېواد کي منل.

هـ: د معادنو د استخراج، د نفت او گاز د تفحصاتو، د بندونو او نهرونو جوړولو او د لويو لارو د پرانستلو په برخو کي له روسانو سره پراخ قراردادونه او د دوی د نفوذ ټولي لاري پرانستل.

و: د کرملين د واکدارانو د حمايې جلبولو لپاره د شاهي کورنۍ د غړو ترمنځ شديد رقابت او مسابقه، له يوې خوا سردار داؤد د دې هڅه کوله چي له کمونستانو سره د ملگرتيا له لاري د کرملين توجه ځانته جلب کړي، له بلي خوا ظاهرخان کوشش کاوو چي کمونستانو ته د امتيازاتو ورکولو له لاري مسکو له ځانه راضی کړي.

په دې کي شك نشته چي د نړی په کچه د کمونيزم تهاجمي حالت او د کمونستي خوځښت چټکه پراختيا او د نړی په پېښو د هغه ژوره اغيزه د

افغانستان په کورنيو حالاتو خاصه اغيزه درلوده، مخصوصاً چي زموږ هېواد د شوروي اتحاد د لوی ځواك نږدې گاونډی وو او د افغانستان په څېر يوه وړوکي هېواد ته گرانه وه چي د شوروي ځواك د نفوذ مخنيوی وکړي. خو د کمونيزم د خورېدو لپاره چي کوم اقتصادي او اجتماعي شرايط په کار دي او د کمونيزم فلسفه ئې لازمي او حتمي شرايط گڼي، په افغانستان کي نه يوازې نه موندل کېدل بلکي د دې فلسفی له نظره زموږ هېواد په فيوډالي مرحلې کي وو او له کمونستيمرحلې نه ډېر لري او وروسته وو، بايد د سرمايه داري او بورژوازي مرحله ئې پلي کړې وی ترڅو د کمونستي افکارو او تگلارو منلو ته چمتو شوی وی.

که زموږ په هېواد باندي د کمونستانو د سلطې څرنگوالي ته لږ ځير شو نو پدې حقيقت په ډېره آسانی پوهېدی شو چي کمونيزم په افغانستان کي له روسانو سره د شاهي کورنۍ د سازش او د کرملين د واکدارانو د توجه جلبولو په لار کي د دې کورنۍ د ځواکمنو غړو ترمنځ د مسابقی او رقابت ناولی مولود دی. مگر نه گوری چي کمونستان د يوې داسي کودتا له لاري قدرت ته ورسېدل او د خپلي کاملي سلطې لپاره ئې لار آواره کړه چي د شاهي کورنۍ د يوه غړي تر مشرۍ لاندې د هغو افسرانو په لاس ترسره شوه چي په روسيې کي روزل شوي وو. کمونستان د خپلي فلسفی له مخي بايد د يوه کارگري انقلاب له لاري قدرت ته رسېدلی وی او د دوی قيادت هم بايد د کارگرانو د ټولني له منځ نه راولاړ شوی وی، نه په يوه فيوډالي نظام کي د شاهي کورنۍ د يوه جنرال له کورنۍ نه او يا د دولتي مأمورينو له ډلي نه، د "پرولتريا د يکتاتوری" خو د "پرولتريايي مشرتابه" غوښتنه کوله!! دا څنگه په افغانستان کي د "پرولتريايي انقلاب" مشري د ببرك په شان د يوه جنرال زاده او د تره کي په شان د يوه بيروکرات او د يوه "بډای" د منشي لاسته ورغله؟ او دا ولې د دې انقلاب مدعيان د داسي عسکري کودتا له لاري قدرت ته ورسېدل چي د سردار داؤد په شان يو مستبد او مطلق العنان واکمن او د شاهي نظام يو قسی القلبه او بې رحمه صدراعظم د هغې په سر کي وو؟!

د "خلق دیموکراتیك گوند" د ۱۹۶۵ کال د جون په میاشت کي د هغې غونډې په ترڅ کي جوړ شو چي د نورمحمد تره کي په کورکي جوړه شوې وه او لاندې کسانو په کي برخه درلوده:

نورمحمد تره کی، ببرك کارمل، صالح محمد زیری، سلطانعلي کشتمند، دستگیر پنجشیری، ظاهر افق، نوراحمدنور، ډاکتر شاه ولي، شهپر، عبدالکریم میثاق، عبدالحکیم شرعي جوزجانی، سلیمان لایق، اناهیتا راتب زاد، بارق شفیعی، نظام الدین تهذیب، عبدالقدوس غوربندي، هادي کریم، عبدالحکیم هلال، طاهر بدخشي، ډاکتر ظاهر، یاور شیرزی، اسمعیل دانش، آدم خان ځاځی.

په دې غونډې کي د گوند اساسنامه تصویب شوه او د پلینوم په نامه یوه اتلس کسیزه کمیټه جوړه شوه، نوموړي پلینوم د گوند مرکزي کمیټه چي اوه اصلي او څلور علی البدل غړي ئې درلودل تأسیس کړه، د مرکزي کمیټې اصلي غړي دا وو: تره کی، ببرك، زیری، بدخشي، کشتمند، پنجشیری او شهپر او علی البدل غړي ئې دا وو: ډاکتر شاه ولي، ظاهر افق، ډاکتر ظاهر، نور احمد نور.

مرکزي کمیټې نورمحمد تره کي د منشي په حیث او ببرك کارمل د ده معاون وټاکلو.

د دې گوند د ښه پېژندنی لپاره لاندې ټکي د توجه وړ دي:

الف: کمونستي افکار ئې درلودل، له مسکو نه ئې الهام اخیستو، توجیه او تمویل ئې د روسانو له خوا کېدو.

ب: د ایران د "حزب توده" له خوا لیکل شوي او یا ترجمه شوي آثار د دې گوند فکری مراجع گڼل کېدل، گوند له فکری شخصیتونو نه محروم وو، لیکوالان ئې د نورو د آثارو ترجمانان وو، یوازې تره کي څو "کیسی" لیکلې، چي د محتوی او حجم له لحاظه ډېره ټیټه مستوی لري، د ده "کیسی" د جهاد په دوران کي د راځرگند شوو لنډو کیسو له عادي لیکوالانو سره هم د مقایسی وړ ندي. د

ده په کیسو کي د افغاني ټولني د ملا، ملك، بزگر او ختګر څېرې انځورشوې خو په عاميانه ژبه او پرېوتی مستوی. دې گوند په کابل کي دفتر درلود او د "خلق" ترنامه لاندې ئې يوه اونيزه خوروله چي د هغي څو خصوصيات وو:

الف: په مارکسيتی فرهنگ کي استعمال شوي اصطلاحات، له ترجمې نه پرته او په لاتيني ژبه کي د دې نشريې په هر مضمون کي په پراخه پيمانه د لوستونکي پام ځانته اړولو.

ب: اکثر مضامين ئې له روسي ورځپاڼو او "حزب توده" له خوا ترجمه شوو آثارو نه اقتباس کېدل.

ج: په ټولو نړۍ والو پيښو کي د مسکو د دريځ په کلکه ملاتړ او د امريکا غندنه.

د: له مشروطه شاهي نظام نه حمايت او له ملي ديموکراسي او د پراختيا له غير پانگه وال اسلوب نه دفاع.

دوی د افرادو د جلب او جذب لپاره داسي کړنلاره خپله کړې وه چي مهمي برخي ئې دا وې:

الف : په ملايانو او پيرانو کلك گوزارونه او لدوی نه داسي يوه څېره وړاندي کول چي نه يوازې د دوی په هکله په ځوانانو کي کرکه او نفرت راولاړ کړي بلکي دين ته هم شا کړي، د ملايانو په هکله به ئې ويل: دوی له نفاس، اسقاط، خيرات، زکات، د ماشوم په غوږ کي آذان، د مړي جنازه او دې ته له ورته مسائلو نه پرته څه د ويلو لپاره نلري، د ټولني موجوده وضعه هغه ته سل په سلو کي د دين مطابق او د خدای د رضا وړ برېښي، د ده له نظره عدالت همدا دی چي زموږ په ټولني حاکم دی، هغه خوارکی نه په سياست پوهېږي، نه د نړۍ له حالت نه خبر دی، نه د فقر او لوږي اصلي عوامل پېژندی شي، نه په ټولني کي د بې عدالتي، طبقاتی نظام، د يوه د شتمن کېدو او د بل د نيستمن کېدو په کارکي د نظام او واکدارانو

له اغیزی نه واقف دی، د هغه ټول هم او غم دا دی چې د کلي له خلکو "وظيفه" ترلاسه کړي او د مړی په ورځ د اسقاط برخه ورکړی شي. دا مفت خواره دي، د نورو په "وظیفو" ستر شوي، د بل دسترخوان ته ئې سترګي وي، د خانانو نوکران دي، د واکمنانو د سر دعا کوي، د پاچا د تخت او تاج د بقا خطبی وايي، دا یوه ارتجاعی ډله او د انقلاب ضد ځواك دی، د دين په نامه خلك غولوي، خلکو ته وايي چې په روانی وضعي شکر وکړي، دا د خدای له لوري په موږ مسلطه شوې، تقدير همداسي تللی، د تقدیر مخالفت له خدای نه بغاوت دی، هرڅه خدای ته پرېږدئ، په فيصلو ئې راضی اوسئ، اعتراض مه کوئ، د وضعي د بدلون هڅه مه کوئ، تر قیامته پوري به همداسي هره ورځ تربلي بدتره وي، که په ټولني کي نابرابري ده خدای راوستی، یوه ته زيات یوه ته کم خدای ورکړي، وینئ د ده له لوري دی، د دين حقیقت همدا دی، که دين غواړې نو نه به په روانی وضعي اعتراض کوئ، نه به په نظام کي تبديلي غواړئ، نه به د عدالت او برابری غوښتنه کوئ او نه به له ظلم او ناروا سره د مخالفت لپاره ملاتړئ. خو که غواړئ چې ولس لدې دردونکي حالت نه وژغورلی شي، فقر، لوږه، غربت او نادارای پای ته ورسېږي، خلکو ته کور، کالي، ډوډۍ ورسېږي، دېډای او نادار، شتمن او نيستمنن، بزګر او ځمکه وال، کارګر او سرمایه دار، حاکم او محکوم ترمنځ تفاوت له منځه ولاړ شي، حکومت د غریبی طبقی او کارګرانو په لاس کي وي، هېواد مو ترقي وکړي، نو راځی زموږ ملګری شئ، دين ته شا کړئ، له ملا او پير نه رابيل شئ، مارکسيزم لينينزم ستاسو ټولي هيلي تر سره کوي، ستاسو ټولو پوښتنو ته ځواب وايي، باید د یوه سوسياليستی انقلاب راوستو لپاره ملا وتړو، دا فيوډالي نظام پای ته ورسوو، دين د فيوډالي نظام زيږنده او د همدې نظام د بقا لپاره صحنې ته را ایستل شوی. کومو ولسونو چې دين پرېښی ترقي ته رسېدلی، دين او ترقي، مذهب او علم له یوه بل سره اړخ نه لګوي، یا به دا غواړې یا هغه !! د دې لپاره چې د بډایانو او فيوډالانو ژوند د جنت په څېر وي او بزګران او کارګران د دوزخ په څېر ژوند کي قانع او راضی وي، ملا خلکو ته همدا وايي:

د آخرت جنت ستا دی او د دنیا جنت د نورو. اعتراض مه کوه هغه تر دې غوره دی!! دا هغه خبري وې چي د ماکسیم گورکي او جك لندن په شان ناول لیکونکو په کیسوکي د هر مخاطب مخي ته ایښود ل کېدې، ځوانانو د دین حقیقت یا د ملا او پیر په کړو وړو کي لټولو او یا پداسي ناولونو کې. دې ته نه وو متوجه چي دا ناولونه په غربی ټولني کي "دینداره" طبقه تمثیلوي، دا د کشیش او کلیسا په هکله لیکل شوي، پدې هم نه پوهېدل چي دین باید په دین کي ولټوو نه د دیندار په کړو وړو کې، که د دین مدعی منحرف شو، له دین نه ئې ځانته دکان جوړ کړ او دین ئې د حاکمانو په پښو کي ذبح کړ، باید په همدې کس اعتراض وکړو نه په هغه دین چي په خپله د همدې کس په لاس قرباني شوی، نه په هغه دین چي خلکو ته وایي: ورانه دنیا د وران آخرت نښه ده، دنیا د آخرت مزرعه ده که دي کښت خوار وو، د سمسور آخرت هیله مه کوه، هیڅوك حق نلري د دین په نامه له نورو نه څه ترلاسه کړي، بې عدالتي، فقر او لوږه، ستا د کړو وړو او ستا د غیر عادلانه ویښ نتیجه ده، نه په بندگانو د مهربان خدای د نه پیرزویني، دین د ظلم دښمن دی او له ظالم نه بیزار، دین راغلی چي د ظلم ټغر ټول کړي، مظلومان له ظلم نه وژغوری، خلکو ته ووایي چي له الله نه پرته بل ته سر ټیټ نکړي، ټول برابر پیدا شوي یاست، له یوه مور پلار نه، هیڅوك په بل د لویي حق نلري، کوم ملا چي د ظالم واکمن په څنگ کي ودرېدو هغه یو ټگمار دیندار دی چي دین د دنیا لپاره د حاکمانو په پښوکي ذبح کوي. د داسي دیندارانو په عمل باندي د خدای دین همدومره اعتراض لري چي د دین دښمنان ئې ورباندي لري.

کمونستانو به په خپلو حزبی غونډو کې، د نجونو او هلکانو د گډی نڅا او رقص محفلونه جوړول، د ودکا جامونه به ئې وېشل او پدې سره به ئې ځوانان جذبول، نورمحمد تره کي یوه ورځ پیغلو ته مخ کړ او ویی ویل: د بلغاریی پیغلو په خپلو سپینو لیچو انقلاب بري ته ورساوو، له تاسو نه همدا انتظار لرو.

زما په یاد دي چي یوه ورځ د پوهنتون په انگړ کي د پرچمیانو د یوې غونډې

څنګ ته تېرېدم، یوې پیغلې چې سر، غاړه، سینه او لاسونه ئې بربنډ وو د ستیج په سر ئې شعر وایو او ځوانانو ته ئې خطاب کاوه چې: که انقلابي شوې او انقلاب دی بري ته ورساوو، بیا راشه زما شونډې وزبېښه. دا د دوی اسلوب وو او د دعوت او بلنې مواد.

ماته د دوی د اکثرو کتابونو او لیکنو د لوستلو فرصت په لاس راغلی، له کپیټال نه تر ناولونو پورې، د مارکس، لینن، استالین او ماکسیم ګورکي له کتابونو نه د مائوتسیتون او جك لندن تر لیکنو پورې. پدې لیکنو کې د عقل په ځای احساسات پارول شوي، د فلسفی په ځای په کیسو ترکیز شوی، د "دین" په ځای "ملا" تر برید لاندې نیول شوی او لدې لارې دین ټکول شوی.

دا ګوند د تأسیس په لومړیو کلونو کې ډېر سریع مخ په وړاندې روان وو، ډېر ځوانان ئې بې لارې کړل، په اکثرو علمي مؤسساتو مسلط شو، پوهنتون د دې ګوند په مهمې اډې بدل شو، له یوې خوا د ټولنې بد وضعیت، فقر، لوږه، جهل، له دین نه بې خبري، استبدادي نظام، د یوې کورنۍ واکمني په ټول ملت او شدید اختناق او له بلې خوا په نړۍواله سطح د کمونیزم سریع او چټك خورېدل او غربی پانګه وال نظام ته د دنیا په ګوټ ګوټ کې ماته ورکول او په اروپا، آسیا، افریقا او لاتیني امریکا کې یو په بل پسې ستر ستر انقلابونه او بدلونونه راوستل د دې باعث شو چې افغاني ځوانان د دوی په لومو کې پرېوزی، له ځوانانو سره چې د هېواد داخلي وضعیت او نړۍ والو پېښو کوم سوالونه را پیدا کړی وو، د دې ځواب ئې نه په مسجد کې موندو او نه په خانقا کې، دوی غوښتل چې هېواد لدې دردناك او شرموونکي حالت نه وژغورل شي او له نورو هېوادونو سره د سیالۍ وړ شي، که پدې هیله جومات یا خانقا ته تلل نو نا امیده او خالي لاس راګرځېدل.

خو د دې حالت عمر ډېر لنډ وو، د خلق ګوند ډېر ژر په ګڼ شمېر ډلو ووېشل شو، لومړی انشعاب د ۱۹۶۷ کال د جولای په میاشت کې د حزب د منشي او د ده د معاون ترمنځ تر سره شو، له کارمل سره د خلق ګوند هغه غړي ملګری شول چې

په مرفه او شتمنو کورنیو پوري مربوط او غیر پښتانه وو او له تره کي سره هغه کسان پاتې شول چي پښتانه ول او د ټولني په محرومي طبقی پوري تړلي وو، تره کي د گوند لوړی نوم له ځان سره وساتو او کارمل له خپلو ملگرو سره د پرچم په نامه نشریه راوایستله او ډله ئې په همدې نامه معروفه شوه.

په دوهم قدم کي دستگیر پنجشیری له گوند نه ووت او د"خلق کارگر" په نامه ئې ځانته ډله جوړه کړه.

وروسته طاهر بدخشي له گوند نه بېل شو او ډله ئې د ستم ملي په نامه مشهوره شوه. د ده ډلي په ملي ستم باور درلود او ویل ئې چي د پښتنو په خلاف باید نور ملیتونه متحد شي او د دوی سلطه پای ته ورسوي، دې ډلي د کمونستي فلسفی خلاف د طبقاتی ستم په ځای د ملي ستم مفکوره وړاندي کوله. اکثر غړي ئې د تخار او بدخشان وو، شمېریې هومره محدود وو چي تر پایه ئې د کومي لویي غونډې د جوړولو او د کومي نشریې د خورولو توان ونه موند.

د اختلاف او په څو ډلو د وېشل کېدو لاندې لاملونه وو:

الف: د زعامت فکری او اخلاقي ضعف.

ب: قومي او ژبني تعصبات او په همدې بنیاد د گوند په منځ کي د مختلفو ډلو جوړېدل او په پای کي د هر سمت او سیمي مربوط غړي په بېل بېل گوند کي را غونډېدل: پښتانه له تره کي سره، تاجکان له کارمل سره، د بدخشان او تخار خلقیان له طاهر بدخشي سره او شمالي وال له دستگیر پنجشیری سره.

ج: له دولت سره د اړیکو په اړه بېل بېل نظریات، کارمل او ملگرو ئې د تفاهم او عدم تشدد د مفکوری پلوي کوله او د تره کي پلویانو د شاهي کورنۍ له غړو، مخصوصاً سردار داؤد سره د کارملیانو په نږدې اړیکو اعتراض درلود.

د: په نړیواله سطحه په کمونستي بلاك کي د روسیی او چین ترمنځ د شدید رقابت او په کمونستي جریان کي د بنسټ پالو او اصلاح طلبانو تر منځ تودې

منازعې د افغانستان د کمونستي جریان په وضعي دا اغیزه درلوده چي دلته هم مختلفی ډلي را منځته شي. ځینو د مسکو له هغي تګلاري سره ځان عیارکړ چي د خروشوف په دوران کي رامنځته شوه او د استالین د دوران له سیاستونو او تګلارو سره ئې ژور اختلاف درلود، ځینو نورو دا تجدید نظر په کلکه محکومولو او هغه ئې ناجائز ګڼلو او د کرملین نوې تګلاره ئې د کمونیزم له اصلي خط نه انحراف شمېرو او نوي واکداران ئې په لیبرالیزم او نفاق متهمولو، ځینو نورو دا وپتییله چي حق لري د کمونیزم په هکله خپل ځانګړی نظر ولري او د کمونستي افکارو په چوکات کي ځانته د خپلو خاصو شرایطو له تقاضا سره سم تګلاره وضع کړي. د کرملین د واکدارانو تر منځ اختلاف د مسکو د سیاستونو په هکله په نورو هېوادونو کي هغه مخکنی تصور او تعامل بدل کړ چي له آخوا صادر شوي تحلیلونه او لارښووني به مقدس شمېرل کېدې او له هر راز تصرف او تجدید نظر نه پرته به په کار وړل کېدې.

هـ: د اختلاف یوه وجه دا وه چي تره کی، حفیظ الله امین چي نوی له امریکا نه راغلی وو، په حزب کي ومانو او هغه ته ئې ارتقاء ورکړه، د ګوند سابقه دارو غړو ته دا د منلو وړ نه وه، امین ته ئې د شك په نظر کتل او دا تبلیغات ئې کول چي دی د (سی، آی، ای) له خوا ګمارل شوی دی.

شعله جاوید:

د دې ډلي اصلي نوم "جمعیت دیموکراتیك نوین" وو، خو د نورو ډلو په څېر د خپلي خپروني "شعله جاوید" په نامه مشهوره شوه، د دې ډلي په هکله په اختصار سره ویلی شو چي:

الف: پداسي وخت کي راپیدا شوه چي له یوې خوا د "خلق دیموکراتیك ګوند" له انشعاباتو سره مخامخ شوی وو او له بلي خوا په نړۍ واله سطحه چین د "مائوتستون" مشرتابه لاندې د مسکو په خلاف نوې، خو توده جبهه پرانستلې وه،

د کمونستي جريان د مشرتابه ادعا ئې کوله، کرملين به ئې په ريويزيونيزم او له مارکسيزم ليننيزم نه په انحراف متهم کاوو، تقريباً په ټولو هېوادونو کي ئې د مسکو پلوه احزابو تر څنګ، پيکنګ پلوه ډلي جوړي کړې وې، په افغانستان کي د "شعله جاويد" په جوړلو موفق شو.

ب: دې ډلي په مسلحانه، نه پخلا کېدونکې او انقلابي مبارزې باور درلود، پارلماني مبارزه، سوله ايز بدلون، له ارتجاع او امپرياليزم سره روغه جوړه ئې د مارکسيزم ليننيزم له کرښلاري سره معارض ګڼله، د چين کمونستي انقلاب د دوی قدوه او د مائوتستون کتابونه د دوی لارښود وو، دوی د خپلو چيني مشرانو په څېر، د کارګری انقلاب په ځای د بزګرانو په انقلاب تأکيد کولو، ويل ئې چي افغاني ټولنه لا د بورژوازي او سرمايه دارۍ مرحلې ته نده رسېدلې، کارګری ټولني نلري، د توليد اصلي منبع ځمکه ده، زموږ کارګران بزګران دي نه د فابريکو کارګران، د کارګری انقلاب شعارونه دلته بې ځايه او بې محتوی شعارونه دي، بايد بزګرانو ته سياسي شعور ورکړو، د نظام د نسکورلو لپاره ئې متحد کړو. دوی دا تحليل پداسي حال کي وړاندي کاوو چي مسکو او پلويان به ئې په ريويزيونيزم متهم کول، حال دا چي د کارګری انقلاب په ځای د بزګری انقلاب عنوانول پخپله په مارکسيزم ليننيزم کي يو تجديد نظر وو!! مارکس او انګلس د کمونستي انقلاب لپاره د بورژوازی مرحله ضروري ګڼله او پدې باور وو چي دا انقلاب د کارګرانو په لاس تر سره کېږي، د دوی په مسلك کي د بزګرانو د انقلاب تصور نشو موندلی.

ج: د ی ډلي اکثراً په اهل تشيع کي نفوذ وکړ، له اهل تشيع نه بهر په نورو پرګنو کي د دوی نفوذ له هيڅ سره برابر وو، تر پايه پدې ونتوانېدل چي په نورو ساحوکي نفوذ وکړي، وجه ئې دا وه چي د لومړی کچی مشران ئې په شيعه کورنيو پوري مربوط وو.

د: مهم غړي ئې دا وو: ډاکتر عبدالرحيم محمودې، ډاکتر عبدالهادي

محمودي، انجنير عثمان لندی، صادق ياری او اکرم ياری او د دوهمي کچې غړي ئې دا: حيدر علي لهيب، شاکر، عبدالاله رستاخيز، مجيد کلکاني، قيوم رهبر، مينا کشور کمال، ليلا فيض.

هـ: دې ډلي د تبارز په لومړيو کلونو کي سريع وده وکړه، په ځوانانو کي ئې نفوذ ډېر تند او چټك وو، د خلق ديموکراتيك گوند او له هغه نه بېلي شوې ډلي ئې له جدي گوابڼ سره مخامخ کړې، په پوهنتون او علمي مؤسساتو کي د دې گوند مخکنۍ سلطه ئې پای ته ورسوله، لکه څومره چي پيکنگ د مسکو لپاره پدې مرحلې کي په جدي گوابڼ بدل شوی وو "شعله جاويد" د مسکو پلوه جريان لپاره همداسي گوابڼ وو. خو دا ډله له هغه وروسته له شديدو داخلي ستونزو سره مخامخ شوه او په گڼ شمېر ډلگيو ووېشل شوه چي د "مسلمانو ځوانانو" له اسلامي نهضت سره ئې د کابل پوهنتون په انگړ کي څو نښتي درلودې او په هري نښتي کي ئې ماتې وخوړه.

و: دوی به د مائوتستون کتابونه لوستل، د چين سفارت به دا کتابونه په ډېره پراخه پيمانه خورول، د ده کتابونه اکثراً د جاپان له سلطې نه د چين د آزادۍ د تاريخي جگړې او بيا د چين د انقلاب د بېلابيلو برخو په هکله ليکل شوي وو، که څه هم له علمي او فکری لحاظ ئې خاص څه نه درلودل خو د يوه انقلابي جريان د مختلفو اړخونو په څېړلو او معرفي کولو کي د نورو کمونستو ليکوالانو تر ليکنو ډېر غني وو.

د "شعله جايد" ځينو غړو د مائوتستون له افکارو نه لاس واخيست او د البانيا مشر "انور خواجه" ئې ځانته قدوه غوره کړ. ځينو نورو د افغانستان شرايط، نه د چين په شان د يوه بزگری انقلاب لپاره مساعد گڼل او نه د روسيې او البانيا په شان د انقلابونو لپاره، د دې په ځای ئې د "چگوارا" په څېر د پارتيزاني مبارزې ملاتړ کولو، دې متضادو تگلارو هم د دې ډلي په وېشلو او انشعاب کي خاص تاثير درلود.

ز: په ځوانانوکي د دې ډلې د لومړيو ورځو د چټك نفوذ يو اساسي لامل دا وو چې دوی په نړۍ واله سطحه هم د امريکا امپرياليزم غندلو او هم د روس سوسيال امپرياليزم او د هېواد د ننه ئې د حاکم نظام د رنګولو او د يوه انقلابي بدلون غوښتنه کوله. له دولت سره سازش، روغه جوړه او سوله ايز تعامل ئې محکومولو، اصلاح طلبی ئې د نظام په ګټه او د يوه انقلابي بدلون په وړاندې خنډګڼلو. د يوې محرومې او محکومې ټولنې کوم ځوان نسل چې د استبداد او اختناق، فقر، لوږې او بې عدالتي په غيږ کې سترکېږي، انقلابي افکار او د يوه تند او انقلابي بدلون تګلارې تر غير انقلابي افکارو او اصلاح طلبه تګلارو ژر خوښوي، يوازې په مرفه ټولنو او د حاکمو کورنيو په غيږ کې ستر شوي ځوانان د رفورمستی او اصلاح طلبه حرکتونو ملاتړکوي، زموږ په ټولنې کي د داسې کسانو شمېر ډېر کم وو. که د افغانستان د سياسي احزابو جوړښت ته لږ ځير شو په څرګند طور ګوروچې: د پرچم له ډلې سره د کابل د مرفه کورنيو او په حاکمې طبقې پورې تړلې کسان يو ځای شول، د دوی اجتماعي وضعيت د دې تقاضا کوله چې اصلاح طلبه تګلاره غوره او په انقلابي افکارو او تګلارو هغې ته ترجيح ورکړي، په مقابل کې ئې د تره کي پلويان که څه هم د دوارو د الهام منبع يوه وه او د سياسي اړيکو په اساس بايد د پرچميانو په څېر وی خو پدې خاطر چې په غريبو کورنيو پورې تړلې وو، له پرچميانو نه ئې په تګلارو کې انقلابي تمايلات زيات وو او شعله جاويد د همدې عامل په اساس د دوارو خلاف د سوله ييزې مبارزې په ځای په انقلابي او مسلحانه مبارزې ټينګار کولو، په همدې خاطر په ځوانانو کې د دوی نفوذ تر نورو چټك وو.

لومړۍ ډله چې له شعله جاويد نه بېله شوه د " ګروه انقلابي خلق افغانستان" تر نامه لاندې ئې خپل کار پيل کړ، دا ډله ورو ورو تقويه شوه، د مجيد کلکاني ډله هم لدوی سره يوځای شوه، خو په **۱۳۵۴** کې د "اخګر" ترنامه لاندې يوه ډله لدوی نه بېله شوه او د اوم ثور له کودتا نه وروسته د مجيد کلکاني ډله لدوی نه بېله شوه او ځانته ئې د "سازمان آزادی بخش مردم افغانستان" په نوم بېله ډله

جوړه کړه، ګروه انقلابي خلق افغانستان ځانته نوی نوم غوره او د سازمان رهايي تر نامه لاندې ئې فعاليت پيل کړ. د سردار داؤد له کودتا نه وروسته د دې ډلې ګڼ شمېر غړي د دولت سره يوځای شول، دا کسان وروسته بيا له خلق او پرچم سره ملګری شول او لدوی سره د شعله جاويد د ځينو نورو غړو د يوځای کېدو واسطه شول، د سردار داؤد د اقتدار په دوران کي شعله جاويد د هغو سياسي ډلو لار غوره کړه چي ځيني غړي ئې له دولت سره يوځای شول، ځينو ئې له مبارزې نه لاس واخيست او ځينو نورو مناسب فرصت ته د انتظار کولو فيصله وکړه. د دوی هغو کسانو چي غوښتل ئې د خپلي ډلي شعارونو ته وفادار پاتې شي، دا پرېکړه وکړه چي د پاکستان پيپلز پارتی له حکومت نه د مسلحانه مبارزې لپاره مرسته ترلاسه کړي. پيپلز پارتی له چين سره ډېری تودې اړيکي درلودې او پدې حزب کي يوه فعاله ډله داسي وه چي له شعله جاويد سره ئې په فکری لحاظ خواخوږی درلوده او د دوی په شان د مائوتستون د افکارو پلويان وو.

د شعله جاويد هيئت د جمعيت الله جلال تر مشرۍ لاندې پاکستان ته ولاړ، د بوتو حکومت، جنرال محمد موسی چي په خټه هزاره وو، لدوی سره د تفاهم او تماس لپاره توظيف کړ، د ده په لاس دې هيئت ته د مالي مرستي تر څنګ څو ميله وسله او څه منفجره مواد ورکړ شول او د مؤثر کار په صورت کي د کافی مالي او نظامي مرستو وعده ورکړی شوه، د پيپلزپارتی هغه اړخ چي چينائی کمونستي افکار ئې درلودل، دې ارتباط ته خاص اهميت ورکولو او دا ډله ئې له فکری لحاظه ځانته ډېره نږدې ګڼله او دې ته ئې ترجيح ورکوله چي دا ډله وپالي، وده ورکړي او د مؤثر کار شرايط ورته برابر کړي، خو شعله يانو څو ستر مشکلات درلودل:

- له شديد داخلي اختلاف سره مخامخ ول، په ګڼ شمېر متخاصمو ډلګيو وېشل شوي وو، لداسي مشرتابه نه محروم وو چي د دې ډلي اکثر غړي پری راغونډ شي.

• وسله وال فعالیت له کافی ولسی ملاتړ او په ملت کي له ژور نفوذ نه پرته ممکن ندی. دا ډله د ولسی ملاتړ له ناحیې پداسي موقعیت کي نه وه چي د رژیم په خلاف مؤثر کار وکړي شي، پاکستان د هغو انفجاراتو په مقابل کي لدې ډلي نه د فوری اقداماتو انتظار درلود چي د داؤد د حکومت له خوا په ټول پاکستان کي ترسره کېدل او لمن ئې ورځ په ورځ خورېده. که دا ډله پدې توانېدلې وی چي مؤثر کار وکړي، د بوټو د حکومت انتظار تر سره کړي او د کابل له لوري د هغه وخت د فشار په راکمولو کي له اسلام آباد سره مرسته وکړي، شاید د بوټو حکومت بلي افغاني ډلي ته مخصوصاً داسي ډلي ته چي اسلامي هویت ولري، هیڅکله له پاکستان نه په افغانستان کي د څه کولو موقع او فرصت نه وی ورکړي، خو د شعله جاوید په ډلي کي دا توان نه وو چي لدې شرایطو نه استفاده وکړي.

په ۱۹۸۱ کي دې ډلي یو ځل بیا هڅه وکړه چي له اسلام آباد سره هغه تت شوې زړه رابطه راژوندی کړي، د رهائي گروپ مشر ډاکتر فیض احمد د یوه هیئت په مشری له هماغه جنرال موسی سره لیدنه کتنه وکړه، څه تحفی او هدیی ئې هم نوموړي جنرال ته له ځان سره درلودې، جنرال صاحب تحفی په ورین تندي ومنلې خو هیئت ته ئې داسي وعدې ورنکړی شوې چي هیئت انتظار درلود.

دغه عوامل باعث شول چي افغاني چینائي کمونستان د اسلامي انقلاب په دوران کي فعال او څرگند حضور ونلري، په داخل کي د جنگ د مستقلي جبهې له پرانستلو نه عاجز پاتې شي او په لاندې شکلونو کي فعالیت وکړي:

• په هغو ډلو کي نفوذ وکړي او د دوی له نوم او بیرغ نه په استفادې سره کار وکړي چي یا التقاطی افکار لري، هر څوك په خپلو لیکوکي منلی شي، وسایل او امکانات لري خو افراد نلري او یا په هغو ډلو کي چي نه تنظیم لري، نه د سیاسي کار تجربه او نه د کمونستانو په هکله معلومات. د شمالي د سیمي غړي ئې په شوری نظار کي ننوتل، د هرات غړو ئې د حرکت انقلاب اسلامي ډله

غوره کړه، د مرکزي صفحاتو او په شیعه ټولني پوري مربوط غړي ئې په شیعه تنظیمونو کې او ځیني کسان ئې له جبهه نجات او محاذ ملي سره یوځای شول.

د: د سازمان رهایي ډلي دا وپتییله چي خپلي مخکنۍ تګلاري بدلي کړي او نوې تګلاره غوره کړي، نوې تګلاري دا غوښتنه کوله چي: د مجاهدینو په شان باید له ښارونو نه د کلیو په لوري مخه کړي او د خپلي مبارزې لپاره د ښارونو په ځای کلي غوره وګڼي.

افغان ملت

دا ډله د انجنیر غلام محمد فرهاد په لاس جوړه شوې، هغه خپل تحصیلات په جرمني کي ترسره کړي وو. د جرمني د سوسیال دیموکرات ګوند له افکارو او تګلارو نه متأثره وو، خپل ګوند ئې د افغان سوسیال دیموکرات په نامه یاد کړ، د "افغان ملت" په نامه ئې نشریه درلوده، ډله ئې په همدې نامه مشهوره شوه، دا ډله د طاهر بدخشي د ستم ملي ډلي مقابل ډله ګڼلی شو، په نشنلیزم ئې باور وو، د پښتنو برلاسی ئې غوښتله، د پښتونستان د داعیی کلکه پلوي او پدې هکله ئې د دولت ملګرتیا کوله، د شاه له خوا نومول شویو صدراعظمانو ته ئې تل د اعتماد رأی ورکوله. انجینر غلام محمد فرهاد هلته شهرت ترلاسه کړ چي د کابل ښاروال وټاکل شو او پدې وتوانېدو چي د کابل ښار بڼه تر ډېره حده بدله کړي، په ښاروالۍ کي د ده برياوو ده ته نه یوازې کافی شهرت ورپه برخه کړ، بلکي د یوه حزب د جوړولو موقع ئې په لاس ورکړه، د دې ډلي غړي اکثراً مشرقي وال وو، په ځوانانو کي ئې نفوذ ډېرکم رنګه او له هیڅ سره برابر وو. ویلی شو چي تر ټولو سیاسي ډلو وروسته وه، مهم غړي ئې دا وو:

غلام محمد فرهاد، قدرت الله حداد، علي احمد ملت یار، حبیب الله رفیع او فدامحمد فدائی. دا ډله هم ډېر ژر له انشعاباتو سره مخامخ شوه، لومړی د ملت او افغان ملت په نامه دوو ډلو او وروسته په نورو ډلګیو ووېشل شوه، زیات شمېر

غړي ئې د سردار داؤد او د کمونستانو د اقتدار په دوران کې له دولت سره یوځای شول.

صدای عوام

د عبدالکریم فرزان تر مشرۍ لاندې یوه ډلګۍ د خپلې نشریې "صدای عوام" په نامه مشهوره شوه، عبدالقیوم وردك او ښځه ئې معصومه عصمتی او ذبیح الله عصمتی ئې مهم غړي وو.

عجیبه دا ده چې پد ېمرحلې کې هیڅوك داسې پیدا نشو چې د یوه اسلامي ګوند د جوړولو لپاره د سیاسي مبارزې ډګر ته راووځي، د بې دینه او لائیك ګوندونو په مقابل کې د اسلام پالو سیاسي حزب جوړکړي او د هېواد د سیاسي، اجتماعي او اقتصادي ستونزو د حل اسلامي تګلاره وړاندې کړي او ځوان نسل د دښمنانو په لوموکې له لوېدو وژغوري!! له چا نه چې د داسې یوه حرکت د پیلولو هیله کېده هغوی یا د نظام په خدمت کې او د موجوده وضعې د دوام او بقا غوښتونکي وو او یا د روان وضعیت له خطرناکو عواقبو نه بې خبره وو او یا په هېواد حاکم نظام ورته د اسلام له غوښتنو سره سم او د الله د رضا مطابق معلومېدو، دوی له اسلام نه همداسې یو ناقص تصوېر په خپل ذهن کې انځور کړی وو، روان وضعیت دوی ته خاص امتیازات ور په برخه کړي وو، هره تبدیلي ئې د خپلو امتیازاتو لپاره ګواښ ګڼلو، له واکمنې طبقې سره لدې لحاظه ورته ول، د دواړو ګټې سره غوټه شوې وې، دوی د هماغې ډلې غړي وو چې شاه ئې په سر کې وو. دوی حتی د یوې دولتي ډلې له جوړولو نه هم ډډه کوله. که تاسو د هېواد د سیاسي احزابو تاریخ ته لږ ځیر شئ په ښکاره به وګورئ چې د "مسلمانو ځوانانو" د پاڅون تر پیل پوري د سیاسي مبارزې ډګر غیر اسلامي ډلو ته تش پاتې وو.

د کمونستانو په وړاندي عکس العمل

د کمونستانو سریع او چټکي ودي ځو ځانګړی نتائج درلودل:

× مغرور شول، د لومړیو ورځو هغه احتیاط ئې شا ته وغورزاوو چي د ولس له مقدساتو سره د تصادم په اړه ئې درلود او لدې نه ئې ډډه کوله چي خپل الحادي ماهیت بربنډ کړي او د خلکو په مقدساتو تېری وکړي. دوی په ځوانانو کي خپل سریع او چټك نفوذ داسي تعبیر کړ چي ځوان نسل له دین نه بیزاره او کمونستي افکارو منلو ته چمتو دي، کمونیزم په خپلي اصلي بڼی کي وړاندي کول نه یوازې اشکال نلري او دوی ته خنډونه نه راولاړوي بلکي په ځوانانو کي د دوی د مزید نفوذ باعث ګرځي. د ټولني د وضعیت په هکله د کمونستانو غلط تشخیص او ناسم تصور دوی دې ته وهڅول چي له دیني شعائرو سره په خپل چلند کي په پوره بې باکۍ سره عمل وکړي او له عکس العمل نه بې پروا وي.

× د کمونستانو تهاجمي حالت او سریع ودي په ځینو کي وېره راپیدا کړه، ځیني ئې د هېواد د راتلونکې په هکله مشوش کړل او ځیني نور ئې راوپارول چي

له دين او هېواد نه د دفاع په خاطر په مختلفو لارو چارو غور وكړي. پدغو كسانو كي ځيني داسي وو چي غوښتل ئې څه وكړي؛ خو يا د څه كولو په موقعيت كي نه وو، يا ئې د څه كولو جرأت نه درلود، يا د وضعيت له دقيق تشخيص او د كمونستانو د پيدا ايښت د لاملونو له پېژندني نه عاجز وو او د كمونيزم د مقابلې په غلطو لارو چاروئى غور كاوو او غوښتل ئې د دولت په مرسته د كمونستي خطر مقابله وكړي. له پوهنتون او علمي مؤسساتو نه پرته د ټولني په نورو برخو كي د يوه منظم او ځواكمن سياسي تحريك روانول ممكن نه وو، د پوهنتون او علمي مؤسساتو په زده كوونكو كي ډېر كسان داسي وو چي د يوه اسلامي جريان په روانولو كي ئې هم د خوځنده او فعالي ونډي اخيستو جرأت درلود او هم كفايت او استعداد. دوى د كمونستانو له تحركاتو، جلسو، تظاهراتو، د ځوانانو د جلب او جذب له جدي هلو ځلو او په خپل دين او ايمان د دوى له بې باكانه او پاروونكي تېري نه ځورېدل، له ډېرو سره دا آرمان وو چي د كمونستانو د سرو بيرغونو په مقابل كي شنه بيرغونه اوچت شي، د كمونيزم په غيږ كي د افغاني ځوانانو د پرېوتو مخنيوى وشي، داسي فعال اسلامي حزب صحنې ته راووځي چي دا ځوانان په خپلو ليكو كي تنظيم كړي او د هغه خطر مقابله وكړي چي كمونيزم زموږ دين او هېواد ته متوجه كړي. زه يو له دغو كسانو څخه وم، د كندز د شيرخان ليسى په لسم ټولگى كي وم چي دا احساس راسره پيدا شو، قصه داسي وه: له ۱۳۴۵ نه وروسته د كمونستي ډلو لمن له كابل نه اطراف ته خوره شوه، په ولاياتو كي د دوى فعاليتونه ورځ په ورځ ګرندي كېدل، دا كار اكثراً د هغو كسانو په لاس ترسره كېدو چي له ولاياتو نه د زده كړي لپاره كابل ته تللي او هلته د كمونستي ډلو په لوموكي لوېدلي او له ځان سره ئې كمونستي افكار اطراف ته انتقال كړي وو او يا د هغو كسانو په لاس چي له مركز نه اطراف ته منتقل شوي وو.

په ۱۳۴۲ كي چي زه د لسم ټولگى زده كوونكى وم، زموږ ليسى ته له كابل نه ځيني داسي متعلمين راغلل چي له كمونستي افكارو نه متأثر شوي وو او د

"خلق" او "شعله جاوید" غړي وو، د دوی حرکات او سکنات، ناسته پاسته، یوه بل ته لاس ورکول، خبري، تبصری.. هرڅه له نورو متعلمینو نه فرق درلود، لدې نه مخکي به له مرکز نه راتلونکو کسانو له ځان سره د لباس نوی موډ، د ویښتانو د جوړولو نوې طریقه، دشقیقو او بریتونو نوې اندازه، د پتلون د پایڅو او د بوټونو د څوکو او تلو نوی شیپ د اطراف پیغلو او ځوانانو ته له ځان سره هدیه راوړل، خو کمونستانو د دې ترڅنګ څه نور شیان هم له ځان سره اطراف ته راانتقالول، نوي او پردي اصطلاحات لکه بورژوازی، فیوډالیزم، امپریالیزم، سوسیالیزم، پرولتریا او دې ته ورته ډېر نور اصطلاحات چي د اطراف ځوانانو ته نوي او جالب وو، دوی له ځان سره د مبارزې د فرهنګ ډېر اصطلاحات خپلو اطرافی ملګرو ته هدیه کول، اعتصاب، مظاهره، انقلاب، سوله ایزه مبارزه، مسلحانه مبارزه، له رژیم سره د مقابلې لپاره په سیاسي احزابو کي شاملېدل... اطراف ته د دوی په راتلو سره دلته د سیاسي مناقشې نوی باب پرانیستل شو، د لوړو ټولګیو په زده کوونکو کي د ی مناقشې جدي رنګ غوره کولو، هره ورځ به په ټولګیو کي مخصوصاً د ښوونکي د غیرحاضری په صورت کې او د تفریح په وخت کي د دوی ترمنځ سختی مناقشې روانې وې.

د مبارزې پرېکړه

له کابل نه د راغلو متعلمينو په ډلي کي د حفيظ الله امين وراره اسدالله امين زمونږ د لسم ټولګی په زده کوونکو کي شامل شوی وو، د ده پلار د کندز د سپين زر شرکت د رئيس غلام سرور ناشر سکرتر وو، تره ئې د خلق ګوند د منشي معاون وو، دی د حفيظ الله امين د اقتدار په وخت کي د "واد"، وزارت امنيت دولتي رئيس شو او د روسانو د تېري په ورځ له امين سره يوځای په قتل ورسېدو، لده سره مي يوه ورځ جدي مناقشه پيل شوه، دې مناقشې د هغې ورځې په ټولو فارغو ساعاتوکي دوام وکړ، چي د ښوونځي د رخصتي زنګ ووهل شو او کورونو ته روان شوو، په لاره مو بياهم بحث او مناقشې دوام وکړ، چي کله زه د هغه سرای خولې ته نږدې ورسېدم چي په کرايي اطاق کي ئې اوسېدم نو اسدالله امين ما ته مخ کړ او وئی ويل: ماته اجازه راکړه چي يوه ورځ ستا اطاق ته راشم او ته ماته خدای ثابت کړه، دا لومړی ځل وو چي ما په خپل ژوند کي له چا نه د خدای(ج) په هکله داسي خبره اورېده، ما ګمان نه کاوو چي کمونستان به واقعاً خدای نه مني او دا مي په خيال کي نه ګرځېده چي په افغاني ټولني کي به څوك له

خدایه انکار کوي او له بل نه به د اثبات دلایل غواړي، د اسدالله امین پدې خبري سره سخت تحریك شوم، نږدې وه زما او د ده ننبته وشي خو نورو متعلمینو مداخله وکړه او د ننبتي مخه ئې ونیوله. زه خپل اطاق ته ولاړم خو ډېر پارېدلی، حساس او مشوش، ما او زما په شان ډېرو نورو کسانو دا گمان کولو چي د دولت ضد مبارزین د اجتماعي بدلون لپاره مبارزه کوي، غواړي شاهي نظام په یوه جمهوری نظام بدل شي، هېواد ترقي وکړي او ولس له فقر او لوږي نه وژغورل شي، هیچا دا گمان نه کاوو چي د دې په ځای دي له عام ولس سره مبارزه پیل شي، د دوی د مقدساتو او دیني شعائرو په خلاف دي مبارزه وشي او دا مبارزه دي له خدای نه د انکار له نقطی شروع شي.

له اسدالله امین سره زما دغي مناقشې زما د ژوند مسیر بدل کړ، لدغي شپې نه وروسته ما د مبارزې فیصله وکړه، خو داسي مبارزه چي هم د رژیم په ضد وي او هم د هغو جریاناتو په ضد چي زما دین او عقیده تهدیدوي، د اجتماعي بدلون لپاره، خو د رښتني اسلام په چوکاټ کې، د نظام د نسکورولو لپاره، خو د هغه په ځای د یوه اسلامي نظام د قائمولو په خاطر، له دغي شپې نه وروسته چي زه کله هم د موسی علیه السلام د ژوند په هکله د قرآن هغه تبصره لولم چي د یوه مظلوم اسرائیلي د ژغورني لپاره ئې له قبطی سره ننبته درلوده، هغه ئې په څپیړه وواهو او همدا څپیړه د قبطی لپاره مرگانی گوزار وو او له همدې پېښي نه وروسته موسی علیه السلام له استبدادي نظام سره د مقاطعی فیصله وکړه او وئی ویل:

فلن اکون ظهیراً للمجرمین: لدې نه وروسته به هیڅکله د مجرم او ظالم ملاتړ ونکړم. چي کله دا قصه په قرآن کي لولم نو د هغي ورځي پېښه او له هغې وروسته د مبارزې پرېکړه مي مخي ته ودرېږي او د دې قصی په هېنداري کي د خپلي مبارزې د پیل څرنگوالی گورم.

ما د مبارزې په لاري د سفر فیصله وکړه خو یوازې وم، نه مي همسفر

درلود، نه زاد راه، نه لارښود، نه د سفر د څرنګوالي او لوړو ژورو په هکله معلومات، نه سیاسي پوه، نه تجربه او نه مطالعه، ما باید د دې مبارزې لپاره کافی مطالعه کړې وی خو کتاب مي نه موندلو، ما باید پدې خطرناکي لاري د روانېدو لپاره ملګري پیدا کړي وی او د مبارزې لپاره مطمئن سنګر، خو نه هغه مطمئن سنګر موجود وو چي زه ئې په لټه کي وم او نه هغه ملګري په نظر راتلل چي له ما سره پدې لار د تلو لپاره تیار وي، له ځان سره مي ویل: که هر چاته د دې راز مبارزې بلنه ورکړم راته وايي به: رهبر مو څوك دی؟ ډله مو څه نومېږي؟ مرام مو څه دی؟ اهداف مو کوم دي؟ کوم کتاب لري چي مطالعه ئې کړم؟ هره سیاسي ډله ترشا یو حامي قوت لري، مسکو د خلق او پرچم ملاتړی دی، پیکنګ د شعله جاوید مرسته کوي، موږ به د کوم هېواد په مرستي او ملاتړ حساب کوو؟ که څه هم زه دغو پوښتنو ته د ډاډمن ځواب ورکولو په دریځ کي نه وم، خو ما لدې سره سره د مبارزې فیصله او په خپلې پرېکړې د ټینګ پاتې کېدو عزم وکړ. له ځان سره مي وپتییله چي ځوانانو ته ووایم: له کمونستانو سره د یوځای کېدو نه باید ډډه وکړي، دوی په پردیو پوري تړلي دي، زموږ د دین او عقیدې دښمنان دي، باید له یوې اسلامي ډلي سره د یوځای کېدو په لټه کي وو، دا ډله شته خو اوس د ځمکي لاندې فعالیت کوي، ظروف او شرایط ورته ندي برابر شوي چي راڅرګنده شي، باید انتظار وکړو او ځوانان لداسي ډلي سره د یوځای کېدو لپاره چمتو کړو.

په کندز کي د متعلمینو له خوا څو مظاهرې وشوې، ما پدې مظاهروکي فعاله ونډه واخیسته، د همدې ونډې په وجه څو ورځي له ښوونځي نه اخراج شوم، دا مظاهرې په اصل کي له کابل نه خړوبېدې، فیصله ئې په کابل کي کېده او د هغو سیاسي فعالیتونو یوه کړۍ وه چي سیاسي احزابو د ملت په مختلفو پرګنوکي د نفوذ او د نویو غړو د جذبولو او د هېواد په جریاناتو کي دمؤثری ونډې درلودو لپاره پیل کړي وو.

دکتور محمود حبیبی د کندز والي وو، ده له پرچمیانو سره خواخوږی درلوده، د مظاهراتو لاربښوونکي ئې ولایت ته وغوښتل، زه هم پدې ډله کي وم، غوښتل ئې موږ ته څه توصیې وکړي، چي یوازې خپلو درسونو ته متوجه وو او له مظاهرو ډډه وکړو او یو څه مو تهدید کړي، ما ته په هغې غونډې کي د خبرو موقع په لاس راغله، د هغه وخت د پوهی او احساساتو په محدوده کي مي څو خبري وکړي، د غونډې نتیجه دا وه چي بېرته خپلو ټولګیو ته ستانه شو.

زه په لسم ټولګی کي د صنف اول نمره وم، له لسم نه یوولسم ته هم اول نمره کامیاب شوم، له فارسی نه پرته چي نه نیمي نمرې مي پکي اخیستې وې په نورو ټولو مضامینوکي مي نمرې ۱۰ او په زیاتو کي له تحسین او آفرین سره یوځای وې. د ریاضی له مضامینو سره مي ډېره علاقه وه، په خپلو استادانو ګران وم او همزولو راته په درنه سترګه کتل، په داسي یوه موقعیت کي له کمونستانو سره زما د مخالفت نتیجه دا وه چي دوی په هغې لیسی کي د جلب او جذب په کارکي ناکامه وي او پدې ونه توانېږي چي د پاملرنې وړ کسان جذب کړي.

د دغه دوران او په کندز کي زموږ د اوسېدو په اړه څو خبري د یادولو وړ ګڼم:

× یوه ورځ د کندز د فوتبال میدان په لوري له څو همصنفیانو سره روان وم، د یوه سردار د کور له مخي تېرېدو، د کور له منځه مو د اوچتی موسیقی غږ تر غوږ شو، ملګرو راته وویل: دا پدې ولایت کي د پرچمیانو د مشر کور دی، هره هفته دلته د پرچمیانو غونډه وي، دی ورته آرمونیه وهی، یوه خور ئې په غونډې کي نڅا کوي او بله ئې ساقی وي او د غونډې برخه والو ته د شرابو جامونه وړاندي کوي، د کمونستانو اکثره غونډې همداسي وې، قمار، شراب او نڅا د هري غونډې ضروري او لازمي برخي وې، په همدې سره دوی ځوانان جلبول او په اخلاقي او فکری لحاظ ئې په حزب کي د غړیتوب لپاره تیارول.

× زه له لسم ټولګی نه مخامخ دولسم ته ولاړم، د یوولسم صنف مي داو

طلبی امتحان ورکړ، د یوولسم صنف درسونه ما د ژمي په رخصتي کي ولوستل، د روژی د میاشتي هر سهار به مي له سیمي (پیشلمي) نه وروسته تر لمرختو پوري خپل کتابونه لوستل، تر ټولو آسانه مضامین راته د ریاضی، فزیك او کیمیا مضامین وو، د راتلونکي کال په شروع کي مي امتحان ورکړ، نتائج ئې راته راکړل، که گورم چي زما نمرې د دولسم ټولگي تر اول نمره نه زیاتي وې.

× د داوطلبی امتحان په ورځو کي د الجبر معلم درمحمد خان راته سوالونه راکړل، زه ئې په صنف کي یوازې پرېښودم، دی مخامخ ټولگی ته ننوت او د دولسم صنف زده کوونکو ته ئې درس شروع کړ، ما سؤالونه ځواب کړل، پارچه مي ورته وسپارله، له ما نه ئې وغوښتل چي په دولسم ټولگی کي کښېنم او د ده درس واورم، په تخته ئې یو سوال ولیکو، ټولو ته ئې مخ کړ چي څوك ئې حل کولی شي؟ هیچا لاس اوچت نکړ، ماته ئې مخ کړ، ما ته د ده سوال ډېر آسان بریښېدو، لاس مي اوچت کړ، وئی غوښتم، تباشیر ئې راکړ، سوال مي له څه ځنډ او اشتباه نه پرته حل کړ، زه هم ډېر خوشحاله شوم خو تر ما نه استاد ډېر خوشحاله شو.

× د دولسم ټولگی په آخری میاشتو کي د کانکور په هکله مشوش وم، یوه شپه مي خوب ولید چي د کانکور امتحان مي ورکړی، نتائج د یوه دیوال په مخ اعلان شوي، لستونه گورم، خپل نوم مي د یوه لست په سر کي ولید او خواته مي ۷۹ نمرې، دا طمع مي په زړه کي راولاړه شوه چي شاید زه په ټول افغانسان کي اول نمره کامیاب شوی یم، له خوبه راویښ شوم، خپل د اطاق ملگری عبدالله ته مي وویل چي ما په کانکور کي ۷۹ نمرې اخیستی، خپل خوب مي هغه ته تېرکړ، دوه میاشتي وروسته مي د کانکور امتحان ورکړ، په انجنیري کي مي د شاملېدو پرېکړه وکړه، د پری انجنیري کورس لپاره کابل ته ولاړم، هغه کورس هم پای ته ورسېدو او زه له هغه کورس نه اول نمره فارغ شوم، د کورس په پای کي د کانکور نتیجی اعلان شوې، لستونه د حقوقو د پوهنځي په دیوالونو نصب شوي وو،

هلته ورغلم، که ګورم چې د یوه لست په سر کې زما نوم لیکل شوی او مخې ته ئې هماغه ۷۹ نمرې، ژر ژر مې ټول لستونه وکتل چې وګورم دا ترټولو اوچتې نمرې دي که نه، آیا زما هغه د خوب طمع صحیح وه که نه؟ خو ومې لیدل چې ترټولو اوچته نمره ۸۱ وه او د ټولو هغو کسانو شمېر چې له ۷۹ نه تر ۸۱ پورې نمرې ئې اخیستې وې جمعاً یوولس کسان وو.

× ما ته خپل شهید پلار په نوې ځوانۍ کې واده وکړ، په لسم ټولګی کې زه د واده خاوند وم، د واده په شپه مې فقط څو شېبې د سحر له لمانځه نه مخکې خوب کړی، چې سترګې مې پټې شوې په خوب کې ګورم چې د تره له یوه زوی سره مې چې سپین ږیری وو او محمد نذیر نومېدو، یوځای د آسمان په لوري اوچت ولاړو، د ستورو ځای ته ورسېدو، ستوری راکد وو، خو زما په رسېدو سره وخوځېدل، له شرق نه د غرب په لوري روان شول، ناڅاپې زرینه ټوټه ورنه جوړه شوه، دا زرینه تکه په خپله په زرینو خولیو بدله شوه، له مانه څو ګامه آخوا د دغه زرینو خولیو یوه وړه کوټه جوړه شوه، هغې خوا ته ورروان شوم چې وګورم دا څنګه خولۍ دي، ناڅاپې څه نور کسان چې شمېر ئې تر څلورو پنځو زیات نه وو، را پیدا او له یوې خوا بلې خوا د خولیو په لور راروان شول، هر یوه لدې کوټې نه یوه خولۍ په لاس کې واخیسته پرته لدې چې په خپل سر ئې کښیږدي، ماهم یوه خولۍ را واخیسته او په خپل سرمې کېښوده او له همدې سره له خوبه راویښ شوم. په ابتداء کې مې ګمان کولو چې د دې خوب به زما له واده سره ارتباط وي، شاید ما ته الله پاك نیك اولاد راکړي چې سر مې ورباندې لوړ وي، خو ډېر وروسته کله چې زه د ورونړو له خوا د امیر په حیث وټاکل شوم او دا هغه وخت وو چې زموږ مجاهدین به له شرق نه د غرب په لوري، د غرونو او سردرو، لوړو ژورو نه تېرېدل، په داخل کې به ئې خلك تنظیمول، په پاکستان او ایران کې ګڼ شمېر ډلې جوړې شوې، ډېر کسان د مشرتابه لپاره کاندید شول او غوښتل ئې د قیادت پګړۍ په سر وتړي، پدې وخت کې پوه شوم چې زما د هغه خوب تعبیر څه وو.

× د پرچم له یوه غړي سره مي په امام صاحب کي مناقشه وه، هغه آغاشیرین نومېدو، د سردارانو له جملي نه او د حقوقو د پوهنځي محصل وو، په مناقشي کي ئې د ماتې احساس کاوو، د بحث د ختمولو لپاره ئې ما ته وویل: ستا افکار د دغه وروسته پاتې محیط افکار دي، چي پوهنتون ته راشي او د هغه ځای نوې او مخکي تللې فضاء وګورې ناچار به دا افکار شا ته غورځوې، ما ورته وویل: ته خو له هغه محیط نه راغلی یې او د هغي فضاء او محیط نمایندګی کوي، مهربانی وکړه زما ځواب ووایه، زما د نظریاتو د تردید دلایل ووایه!!

په اطراف کي دا خبره مشهوره وه چي په پوهنتون باندي کمونستان مسلط دي، په هغه محیط کي نه څوك ملي لباس اغوستی شي او نه په خپلو دیني شعائرو د نورو له تمسخر او استهزاء نه پرته عمل کولی شي، له آغاشیرین سره په هغي مناقشي کي که څه هم له خپل برلاسی نه خوشحاله وم خو د ده وروستۍ خبري ډېر تشویشونه او سوالونه راته پیدا کړي وو، له ځان سره مي ویل: آیا په رښتیا د پوهنتون محیط داسي دی چي هلته باید محصلین خپل دین، ملي عنعناتو او فرهنګ ته شا کړي، باید د پردیو فرهنګ او کلتور قبول کړي، باید خپل دین او عقیده د وارداتی افکارو په پښو کي ذبح کړي!! که زه لمونځ کوم، روزه نیسم او خپلي ملي جامې اغوندم او هغه څوك په ما اعتراض کوي او اعتراض ئې د تمسخر او استهزاء شکل غوره کوي چي په خپله د پردیو مقلد دی، په خپل شکل، جامه، اخلاق او افکارو کي د پردیو د تقلید کوي او له خپل ولس، تاریخ او فرهنګ نه پردي شوي، زه به د دې تېري په مقابل کي څه کوم، څنګه به د دوی مقابله کوم !! له همداسي یوه ذهني تشویش سره زه د پوهنتون په لوري وخوځېدم.

× د شیرخان په لیسی کي مرحوم مولوي سراج الدين زموږ د دیني علومو استاد وو، زما د امتحان پارچه ئې هومره خوښه شوې وه چي هغه ئې له ځان سره اخیستی وه او د تخارستان د مدرسی طلابو ته ئې لوستلې وه او هغوی ته ئې

ویلي وو: راشئ خپله دیني پوهه د لیسی لدغه متعلم سره مقایسه کړئ! مولوي صاحب چي په کندز کي د ډېر اعتبار او حیثیت خاوند وو او د کندز ولس په ډېره درنه سترګي ورته کتل، دی او د ده ټوله کورنۍ او ټول مخلصین ئی، د جهاد په دوران کي له موږ سره یوځای شول، د ده مشر زوی قاضی محمود الحسن په حزب اسلامي کي د اجرائیه شوری د عضویت تر پوړي ارتقا وکړه، شاید د دې اصلي وجه زما هماغه د امتحان پارچه وه چي د مرحوم مولوي صاحب ډېره خوښه شوې وه.

× دا باید توضیح کړم چي زه د ۱۳۲۷ کال د میزان په میاشت کي د کندز د ولایت د امام صاحب د ولسوالۍ د ورته بز په کلي کي زیږېدلی یم، زما کورنۍ په همدې کال له غزني نه کندز ته انتقال شوه، والد مي شهید حاجي عبدالقادر خان د شاه جوی اوسېدونکی او مور مي د قره باغ اوسېدونکې وه، مخکي زموږ کورنۍ کوچیانی ژوند درلود، غزني، ګومل او دیره اسمعیل خان زموږ مېلي وې، د دغي سیمي کوچیانو به تر هند پوري تګ راتګ کولو، په دوبی سړو سیمو ته او په ژمي کي تودو سیمو ته.

زما کورنۍ د نائب الحکومه شیرخان په وخت کي له غزني نه کندز ته انتقال او په امام صاحب کي مېشت شوه، پلار مي له خپلو دوو ورونو حاجي غلام سرور او حاجي غلام قادر سره په یوې کلا کي یوځای اوسېدو. بل تره مو عبدالمالك خان نومېدو، چي د شاه جوی ولسوالۍ د بازرګانو په کلي کي پاتې شو او زامن ئې له هغه ځایه د هلمند ولایت نهر سراج ته منتقل شول.

دومره زراعتي ځمکه مو درلوده چي ګزاره مو وربانديي کېده، دوه دکانونه، دوه او بیا درې لویې باروړونکې لارۍ او دوې ژرندي مو درلودې، اقتصادي وضعه مو ښه وه، پلار مي له ښکار سره ډېره مینه درلوده، دا مینه لده نه موږ ته په میراث پاته ده، زه وړوکی ماشوم وم چي له ځان سره به ئې ښکار ته بوولم، مور مي راته وایي چي ته ترټولو زامنو وربانديي ګران وې، چي کله به امام صاحب ته

شاه، صدراعظم او وزیران د تفریح لپاره راتلل نو زما والد به یو له هغو کسانو څخه وو چي په مېلمستیاوو او بیا ښکار ته د تلو په قطار کي به شامل وو، زما په یاد دي چي شاه محمود خان د خپل صدارت په وخت کي امام صاحب ته راغلی وو، له پلار نه مي وغوښتل چي ما هم له ځان سره ښکار ته بوځي خو هغه لدې کار نه ډډه وکړه او له ما نه پټ له کوره ووت او له مېلمنو سره ښکار ته ولاړ.

یو ځل د زراعت له وزیر محمد حسن خان او غلام سرور ناشر سره ګډ ښکار ته تللی وو، په ځنګله کي ئې چرګ مخي ته والووت، په هوا کي ئې وویشت، درې سره یوځای ولاړ وو او ده خپل لاس د توپك په خوله ایښی وو چي ناڅاپي ډز وشو او د ده د لاس رغوی په چرو سوری شو، د کندز شفاخانې ته انتقال شو، غوښتل ئې ما همالته روغتون ته ورولي، ډېر مشوش وم، د روغتون په بسترکي د ده په لیدو په لومړی سر کي وارخطا شوم، خو وروسته له هغه چي پوه شوم یوازې د ښی لاس رغوی ئې زخمي شوی، تشویش مي راکم شو.

زما څلور ورونه او درې خوندي وې، مشر ورور مي اخترمحمد، ترما نه وروسته شهاب الدین، ورپسې نورالدین او کشری ورور مي نظام الدین نومېدو، پلار مي له دوو ورونو (اختر محمد او نورالدین) سره د کمونستانو په لاس په زندان کي په شهادت ورسېدل، چي د شهادت څرنګوالی او د دفن ځایونه ئې څرګند ندي، خو یوه سرباز راته وویل چي ستا پلار ئې له زندان نه وایست، د آودان دښتي ته ئې یوور، هلته ئې په جیپ پسې وتاړو او جیپ ئې په هغې لویي دښتي کي په ډېر سرعت روان کړ او پدې ترتیب ئې هغه په بې رحمۍ سره په شهادت ورساوو.

ما تر پنځم ټولګی پوري د امام صاحب په متوسطی کي زده کړه وکړه، د ښوونځي د زده کړي تر څنګ مي، ابتدائی دیني زده کړه له مرحوم مولوي قربان محمد څخه کړي چي د چاه آب د ولسوالۍ مشهور عالم او زما خصوصی استاد وو، ما د ښوونځي د درسونو ترڅنګ، دیني کتابونه له هغه نه لوستل. مولوي

صاحب قربان محمدخان د نورو علماوو خلاف ښه تاریخي معلومات درلود، په لیك لوست پوهېدو، ښه خط ئې درلود او ښایسته مشق ئې کولو، پدغو برخو کي هم ما له هغه نه ډېر څه زده کړي.

له پنځم ټولگی نه د حربي ښوونځي لپاره غوره شوم، د حربي ښوونځي په هکله مي خاص معلومات نه درلود، خو لدې انتخابه خوشحاله وم، شهید اختر محمد له ما سره کابل ته ولاړ چي حربي ښوونځي ته مي ورسوي، چي کله د لیسی اوسپنیزی دړی مخي ته ورسېدو او پهره داران مي ولیدل، لیسه مي د یوه جگ دیوال په احاطی کي ولیده او زده کوونکي مي په خړو عسکري جامو کي ولیدل، هرڅه د زندان په څېر راته معلوم شول، ورور ته مي مخ کړ چي زه دا لیسه نه وایم، دا خو د محبس په څېر ده، هغه هڅه وکړه چي ما قانع کړي، ما په ژړا ژړا هغه ته ویل چي زه دا لیسه نه وایم، یا مي په کومي بلي لیسی کي شامل کړي یا بېرته کورته ځم، هغه راته وویل: موږ خو د دې کار واك او اختیار نلرو، ته خو هیئت غوره کړی یې، د هیئت فیصله څنگه بدله کړو، دا ښه لیسه ده، روښانه راتلونکې لري، ته شامل شه، یوکال درسووایه، که دي خوښه نه شوه، پلار ته به ووایم چي په بلي لیسې کي دي شامل کړي، په همدې خبري مو توافق وکړ او زه له اوښکو ډکو سترگو سره لیسی ته داخل شوم. د شپږم اووم او اتم ټولگی درسونه مي په همدې لیسه کي ولوستل، پدې کلونوکي زه تل اول نمره وم، خو له اتم نه نهم ټولگی ته زما یو بل همصنفی چي محمد آصف نومېدو اول نمره شو او زه دوهم نمره. دی د میدان اوسېدونکی وو، تره ئې لومړی بریدمن عاشق الله خان په همدې کال په لیسه کي د یوه ټولگی د قومندان په حیث وټاکل شو، ما داسي گمان کاوو چي محمد آصف د تره په وجه اول نمره شوی او زما په حق کي بې انصافی شوې، هسي هم د لیسی عسکري وضعیت زما له سلیقی سره اړخ نه لگاوو، فیصله مي وکړه چي نور نو دا لیسه پرېږدم، کورنۍ ته مي وویل چي باید په خپلي وعدې وفا وکړي او ما په بله لیسه کي شامل کړي، هغوی زما خبري ته اعتناء ونکړه، ما له لیسې نه خدای پاماني وکړه، له کور نه مخامخ شاه جوی ته د خپلي مشري خور

کور ته ولاړم، پدې سره کورنۍ مجبوره شوه چې له ما سره موافقه وکړي، د حربي ښوونځي قومندان جنرال عثمان د اسنادو د راکولو په وخت کې ډېره هڅه وکړه او ډېری تشویقی خبري ئې وکړي چې زه په همدې ښوونځي کې زده کړې ته دوام ورکړم، خو ما دا خبره ونه منله، اسناد مې ترلاسه کړل او له څه ځنډ نه وروسته د شیرخان لیسی په نهم ټولگی کې شامل شوم.

× یوه ورځ له کوره راووتم، د ښار په لوري روان شوم، چې کله عمومي سړك ته راورسېدم گورم چې د قوای کار د عسکرو یوه ټولگی یوه لارۍ ودرولې او ډریور ځوروي چې دوی حتماً تر خپل ځای پوري ورسوي، هغه ورته عذر کوي چې زه نشم توانېدی خو دوی ئې نه پرېږدي او گواښونه ورته کوي، ما ته لدې صحنې همداسي بې اعتناء تېرېدل بې مروتی معلومه شوه، مداخله مې وکړه او عسکرو ته مې وویل چې لري شئ، دا سړی پرېږدئ او له بې ځایه ځورولو ئې لاس واخلئ، تاسی حق نلرئ چې د خلکو موټرې ودروئ او په زور ئې له ځان سره رواني کړئ، خو دوی چې عسکري دریشي مغرور کړي وو او هیڅ گمان ئې نه کاوو چې پداسي یوې سیمي کې څوك دوی ته دا راز خبري وکړي، له یوې خوا بلي خوا ئې په ما حمله وکړه، د کمربندونو په هغي خوايي په ما گوزارونه وکړل چې د اوسپني سر لري، یو گوزار مي د غوږ بیخ ته ولگېدو چې مات شو او ويني ترې وبهېدې، پدې سره عسکرو زما له وهلو لاس واخیست او له صحنې خواره شول، زه ئې د بې هوشۍ په حالت کې ډاکتر ته ورسولم خو هلته نه روغتون وو او نه د معاینې داسي وسایل چې زما د پرهار چاره وکړي، ډاکتر توصیه وکړه چې ما کندز ته ورسوي. هماغه روغتون ته چې یو وخت مي پلار پکې بستر وو، هلته زه د ده بستر خوا ته ولاړ وم او دی په زخمي حالت کې او اوس زه ټپی وم او دی مي خواته ولاړ وو او ډاکتر زما د روغېدو ډاډینه ورکوله، خو فرق دومره وو چې دی له حکمرانانو سره په ملگرتیاکي په خپل ټوپك ټپی شوي وو او زه د واکمنو په خدمت کې عسکرو پدې خاطر زخمي کړی وم چې د دوی د ظلم مقابله او د یوه مظلوم دفاع مي کړې وه.

د پری انجنیري په کورس کې

د شیرخان له لیسی نه له فارغېدو وروسته زه د پری انجنیري کورس لپاره کابل ته ولاړم، دا کورس د هغو محصلینو لپاره وو چې د انجنیري پوهنځی ئې غوره کړی وو او د انجنیري پوهنځي لپاره مقدماتې دوره وه، پدې دوره کې محصلین د انجنیري پوهنځي لپاره تیارېدل او لازمي زده کړې ئې کولې. ما ته د دې کورس څو خبرې د یادوني وړ بریښي:

× زموږ لیلیه په ثانوي تخنیك کې وه، په واړه اطاق کې اته کسان اوسېدلو، دوه منزله کټونه مو درلودل، دوه کسان چې یوه ئې له پرچم سره او بل ئې له ستمیانو سره اړیکې درلودې، یو سلطان نومېدو چې د امام صاحب اوسېدونکی او بل عبدالحی د تخار او سېدونکی وو، پدې اطاق کې له موږ سره یوځای شول، په لومړیو ورځو کې مې لدوی سره مناقشې وې، خو دوی ډېر ضعیف وو، په څه نه پوهېدل، د مناقشې نه وو، سلطان له مناقشې نه لاس واخیست او عبدالحی وویل چې زه کافی مطالعه نلرم، بل څوك د مناقشې لپاره راولم، بدیع الزمان د ستمیانو یو فعال غړی ئې له ځان سره راووست، په همدې اطاق کې زموږ مباحثه پیل شوه، د اطاق ملگرو او ځینو نورو محصلینو زموږ د مناقشې څارنه کوله، که څه هم زما معلومات ابتدایي او محدود وو خو پدې مناقشې کې مې پوره سرلوړي او برلاسی په برخه شوه، هومره چې بدیع الزمان دې ته اړ شو چې ووایي: زه ستا د ځینو خبرو او سؤالونو ځواب نلرم، د دغو مسائلو په هکله زما معلومات کم دي، پدې اعتراف کوم، خوکه ته تیار یې زه له ځان سره راتلونکې هفتې ته یو معروف استاد، انجنیر عثمان لنډی راولم، ما موافقه وکړه او د راتلونکې اونۍ یوه شپه مو د مناقشې لپاره وټاکله او په همدې توافق سره زموږ هغه مناقشه پای ته ورسېده، له غونډې نه وروسته زما دا حالت وو چې له یوې خوا پدې خبري خوشحاله وم چې د بدیع الزمان په څېر یو معروف او فعال کمونست ته مې ماتې ورکړې او اوس د دوی له یوه داسي کس سره د مناقشې وعده لرم چې د

کمونستانو د لومړۍ پوړي له رهبرانو څخه دی او پدې معروف دی چې په ټول هېواد کې د ده په کچه په ساینس کې پوه او په کمونستي افکارو کې وارد شخص ډېر کم موندل کېږي، له بلې خوا پرېشانه وم چې مبادا له ده سره په راتلونکې مناقشې کې له ماتې سره مخامخ شم او پدې سره د پری انجنیري ټول هغه محصلین لدوی سره ملگری شي چې تر ننه ئې زما په وجه د دوی له ملگرتیا ډډه کوله. خو هغه شپه راورسېده، زه او نور محصلین د دوی راتلو ته منتظر وو، خو هغوی په خپلې وعدې وفا ونکړه او انجنیر عثمان لنډی په آخری شپېو کې له راتلو نه ډډه وکړه.

د پری انجنیري کورس څو نوری خبرې هم د یادونې وړگڼم:

انجنیر سیف الدین نصرتیار او انجنیر عثمان زما اطاق ته څېرمه اوسېدل، د دواړو اطاقونو ترمنځ بنده ور وو، دوی به د همدې دړې له چولو نه زموږ بحثونه څارل اودس او لمانځه ته په تلو راتلو کې به مو یو بل لیدل، ما هم غوښتل چې کومه ورځ لدوی سره کښېنم او دوی هم، خو متأسفانه دا فرصت میسر نشو، د کورس په پای کې کله چې پوهنتون ته ولاړو او په لیلیه کې شامل شوو، ناڅاپی زه او دوی د لیلیی په گډ اطاق کې مېشت شوو، هلته ما دوی ته وویل چې د پری انجنیري کورس په دوران کې مې ډېرځله غوښتل چیکومه ورځ له تاسو سره کښېنم او دوی راته وویل چې له کمونستانو سره مو ستاسو مباحثی د دروازې له چولې تعقیبولې.

زه له نوموړي کورس نه اول نمره فارغ او د انجنیري پوهنځي په لومړی ټولگی کې شامل شوم.

ما د انجنیري پوهنځی د دې لپاره غوره کړی وو چې غوښتل مې له فارغېدو نه وروسته د دولت د مأمور په حیث کار ونکړم او په شخصي کار ځان مصروف کړم. د دولت په اداراتو کې له کارکولو نه مې کرکه درلوده، ما ته د دولت د مأمور په څېره کې داسې څوك مجسم کېدو چې په ظلم، خیانت او رشوت لړل شوی،

خلك ځوروي، له مظلومانو نه شوكي كوي او په حرامو پیسو پرېړ شوي. غوښتل مي د خپل لاس له تنهاكو نه حلاله روزی ترلاسه كړم او له یوه مفسد او ظالم سره له مرستي نه په ډډه وم.

نشرات

په دې وخت کي د ورځپاڼو بازار ډېر تود وو، ګڼ شمېر نشريې خپرېدې چي مشهوري ئې دا وې:

افغان ملت

دا د افغان سوسيل ديموکرات ګوند جريده وه چي د **۱۳۴۵** کال د حمل په مياشت کي راووته، د امتياز خاوند ئې انجنير غلام محمد فرهاد او مسئول مدير ئې ملت يار وو، ليکوالان ئې پښتانه ول، د لوستونکو شمېر ئې کم وو، د پښتونستان د داعيى کلکه پلوي ئې کوله، اصلاح طلبه نشريه وه، په دولت ئې دوستانه اعتراضات کول، په مهمو او بنيادي مسائلو کي ئې د دولت ملاتړ کولو، د شاه له خوا نومول شوي صدراعظمان ئې تائيدول.

پرچم

د جمعيت ديموکراتيک خلق افغانستان د پرچم ډلي نشريه وه. مسئول مدير

ئې سليمان لايق وو، هره هفته خپرېده، په لومړی سر کې ئې لوستونکي زيات وو، خو ورو ورو کمېدل، مسکو ته وفاداري، د روسي ورځپاڼو مهمي مقالې ترجمه کول، د ایران حزب توده له خپرونو نه اقتباسات، د پارلماني مبارزې ملاتړ، دشاه تائيد او د شاه له خوا د نومول شويو حکومتونو مخالفت، په شعله جاوید او چين کلك او مسلسل گوزارونه، ... د دې نشريې ځانگړتياوي وې.

شعله جاوید

د جمعيت ديموکراتيك نوين نشريه وه، جمعيت د نشريې په نامه مشهور شو، د امتياز خاوند ئې دکتر رحيم محمودي او مسئول مدير ئې هادي محمودي وو، هره هفته خپرېده، مصارف ئې د چين سفارت ورکول، مائويستی افکار ئې خورول، د مائو له کتابونو نه اقتباسات، د چينايي ورځپاڼو د مهمو مقالو ترجمه، د مسکو په ريوزيونيستی تگلارو کلکي نيوکي، دسوله ييزي او پارلماني مبارزې مخالفت، په انقلابي، نه پخلا کېدونکې او قهرجني مبارزې ټينگار، د شعله جاويد د اونيزی ځانگړتياوي وې، د پرچم په څېر دې نشريې هم د کمونستي فرهنگ لاتيني اصطلاحات په پراخه پيمانه کارول، لوستونکي ئې ځوانان وو، په ابتداء کې ئې د ځوانانو په مختلفو اقشاروکي لوستونکي او مينه وال درلودل، خو د دوی شمېر ورو ورو کمېدو او په پای کې د شيعه ټولني په منورينو کې ئې لوستونکي رامحدود شول.

گهيځ

دا يوه مستقله اونيزه وه، اسلامي تمايلات ئې درلودل، شهيد منهاج الدين گهيځ ئې مؤسس او د امتياز خاوند وو، د **۱۳۴۷** کال د ميزان په مياشت کې د مطبوعاتو ډگر ته راووته، کمونستانو هغه ځانته جدي گواښ گڼلو، ما گمان کاوو چې دا نشريه به هم د نورو نشراتو په څېر د کومي سياسي ډلي نشراتی ارگان وي،

د محمدجان خان واټ په هغه اپارتمان کي د ګهيځ دفتر ته ورغلم چي د پرچم دفتر هم پکي وو، له مرحوم ګهيځ سره مي تفصيلي خبري وکړي، پدې پوه شوم چي هغه يوازې دی او په خپل همت سره دا نشريه خپروي، نه کوم سياسي حزب لري او نه مبارز ملګری، څه کسان ورسره قلمي مرسته کوي، اکثر ئې د حق الزحمې په مقابل کې، له هغو کسانو نه ئې سخته ګيله وه چي ځان ورته عالم او په دين پوه معلومېږي، د څه ويلو او ليکلو توان هم لري، خو لده سره د دې نشريې په خپرولو کي قلمي مرستي ته چمتو ندي، ما ورته څو مقالې ولېږلې چي په امانت او له کوم تصرف نه پرته ئې نشر کړې، پدې سره زما علاقه ورسره زياته شوه، يوه ورځ مي ورته وويل چي يوازې په نشراتی فعاليت که هرڅومره پراخ او د واقعيتونو په انعکاس کي موفق وي، څه نه جوړېږي او پدې سره په هېواد کي مثبته تبديلي نشي راتلای، نشراتی فعاليت يوازې د سياسي فعاليت په څنګ کي په زړه پوري نتائج ورکولی شي، زه نه پوهيږم چي موږ ولې نشوتوانېدی د نورو په څېر داسي منظم حزب جوړکړو، چي ګهيځ ئې نشراتی ارګان وي، کمونستان له خپلو وارداتی افکارو او داسي نظراتو او شعارونو سره کار کولی شي چي د ولس له معتقداتو سره تصادم کوي او د ولس اکثريت ته د منلو وړ ندي، خو موږ مسلمانان دا کار نشو کولی؟! هغه په افسوسناکه لهجه راته وويل: ما ډېره هڅه وکړه خو پدې کار موفق نشوم، له چانه چي د دې کار توقع کېدی شي هغوی دې ته تيار ندي، ملايان له وضعيت نه بې خبره دي او دسياسي مبارزې توان او جرأت نلري، پيران د دولت ملګری دي او ځوانان د کمونستانو په لوموکي لوېدلي.

خبري مو پدې پای ته ورسېدې چي دی به يو ماښام خپل هغه ملګری په خپل دفتر کي راغونډ کړي چي لده سره د دې نشريې په خپرولو کي مرسته کوي، زه به هم راشم، پدې هکله به تفصيلي خبري وکړو چي څنګه کولی شو يو سياسي جريان جوړ او روان کړو.

په هغه ماښام زه د ده دفتر ته ورغلم، څلور کسان نور ورسره په ځمکه ناست

وو، له روغبږ نه وروسته ئې خپل ملګری رامعرفي کړل: مولوي صاحب محمد یونس خالص، بسم الله کمکی، غفوری صاحب او والد ئې مدیر صاحب عبدالغفور، زما نظر ئې دوی ته تشریح کړ او هغه ئې ضروري وګاڼو، په همدې سره بحث پیل شو، له دوستانو نه یوه ماته وویل: ته څنګه حزب غواړې؟ ما ورته وویل: لکه دا نور حزبونه، چې واضح مرام لري، خط مشی لري، رهبر او شوری لري، غړي او ارکان لري، سیاسي فعالیت کوي، خلك خپل حزب ته رابلي او په ټولنه کې د تبدیلي راوستو هڅه کوي. یوه بل خپله رأیه وړاندې کړه، د دوی له نظراتو نه زما انتباه دا وه چې دا ورونه د یوه سیاسي جریان د روانولو په موقعیت کې ندي، شهید ګهیځ راته مخ کړ او وئی ویل: معلومیږي چې د ورونو له نظراتو سره موافق نه ئی؟! ما ورته وویل: هو، زه دغه کارونه چې ورونه ئې وړاندیز کوي کافی نه ګڼم. غونډه مو له تفصیلي بحث نه وروسته پدې پای ته ورسېده چې بله غونډه به کوو او زه به خپل لیکلي نظرات ورونو ته وړاندې کوم. خو دا غونډه بیا دائره نشوه.

ګهیځ په ډېر حساس وخت کې خپل کار پیل کړی وو، اعتبار ئې ورځ په ورځ زیاتېدو، په ځینو حلقو کې ئې خواخوږی او لوستونکي زیاتېدل، د دې نشریې اعتبار هلته خپل اوج ته ورسېدو چې د "جوانان مسلمان" له جریان نه ئې په ډاګه او جدي توګه ملاتړ پیل کړ. په وروستیو کلونو کې ئې د پاکستان له جماعت اسلامي سره ارتباطات ټینګ شول، جماعت یو شمېر هغه کتابونه ورکړل چې د جماعت باني مرحوم ابوالاعلی مودودي لیکلي او په پښتو ژبې ترجمه شوي وو. د دې کتابونو په خورولو او له "جوانان مسلمان" نه کلك ملاتړ ګهیځ پداسي حساس موقعیت کې ودراوو چې دین دښمنه حلقو ته د ده تحمل ګران شوی وو، په همدې خاطر مرحوم منهاج الدین ګهیځ په ۱۳۵۱ کال کې په ګذرګاه کې د خپل کور مخې ته پداسي حال کې په شهادت ورسېدو چې بې نمبر پلیټ روسي جیپ ئې د محقر کور مخې ته و دربېدو، یو کس راکوز شو، د کور ور ئې وټکولو، مرحوم ګهیځ ورته راووت، چې سم د لاسه ئې پده ډزی وکړې او همالته په شهادت

ورسېدو او قاتل په خپل روسي جيپ کي وتښتېدو، دا افواه خوره شوه چي شهيد ګهيځ د صمد اظهر په لاس په شهادت رسېدلی، ځينو حلقو ويل چي صمد اظهر دا کار د دولت په اشاره کړی، ځينو نورو ويل چي د پرچميانو په اشاره ئې کړی، خو دولت نه پدې ارتباط څوك ونيول او نه ئې څه وويل، هغه ئې يو مرموز قتل وښودو او په هغه ئې برغولی کېښود . د شهيد منهاج الدين ګهيځ په شهادت سره د ګهيځ نشريه متوقف شوه.

مساوات

دا د جمعيت ديموکراتيك مترقي ګوند نشريه وه چي محمد هاشم ميوندوال د هغه لارښودنه کوله، ګوند ئې د همدې نشريې په نامه مشهور شو، د امتياز خاوند ئې پوهاند عبدالشکور ارشاد او مسئول مديران ئې پوهاند عبدالرحيم الهام او عبدالغني ميوندي وو. په لومړيو ورځو کي ئې زيات لوستونکي درلودل، له پرچم او شعله جاويد سره ئې رقابت کولو، خو ورو ورو ئې لوستونکي کم شول، ليبرالي افکار، د دين او سوسياليزم تلفيق، د دولت په اداري کړنلاري نيوکي، د اجتماعي عدالت غوښتنه، د ديموکراسي ملاتړ، مشروطه شاهي ته وفاداري، د غرب په نسبت تمايل او له روسانو سره محتاطانه چلند او په ځينو مواردو کي د مسکو د توجه جلبولو لپاره هڅه، د دې نشريې ځانګړتياوي ګڼلی شو.

مساوات خپله لومړۍ ګڼه د ۱۳۴۵ کال د سرطان په دربيمه بازار ته وايستله، تر شپږو مياشتو منظمه خپرېده، خو د نور احمد اعتمادي حکومت پدې خاطر د هغې د توقف فرمان صادر کړ چي د ده په حکومت ئې سختی نيوکي کولې، خو اتلس مياشتي وروسته او د اعتمادي د حکومت له ړنګېدو پس ئې خپل نشرات بېرته پيل کړل. د محمد هاشم ميوندوال له اعدام نه وروسته د مساوات نشريه متوقف شوه.

کاروان

دا يوه خپلواکه او بې طرفه نشريه وه، په کومي سياسي ډلي پوري تړلې نه وه، د امتياز خاوند ئې صباح الدين کشککي د هغه وخت د مطبوعاتو وزير او مسئول مدير ئې عبدالحق واله وو، د سردار داؤد ترکودتا پوري خپرېده.

همدا راز د ترجمان، پيام وجدان، صدای عوام، پروانه، پيام امروز، خيبر او کمك په څېر ځيني نوري وړې نشريې هم خپرېدې چي نه ئې زيات شمېر لوستونکي درلودل او نه ئې په پېښو باندي خاصه اغيزه.

د پوهنتون سياسي فضاء

پوهنتون د سياسي مبارزې په تود او متشنج انګړ بدل شوی وو، د کال په پيل کې به سياسي ډلو د نويو محصلينو د جلبولو لپاره له يوه بل سره په شديد رقابت لاس پورې کاوو، نن به د يوې ډلې غونډه، اجتماع او ميټنګ وو او په هغېکې به ئې د خپل قدرت او نظم مظاهره کوله، خپل اهداف او مقاصد به ئې بيانول، په خپلو رقيبانو به ئې کلکې نيوکې کولې، تر نورو ډلو به ئې ځان انقلابي، با دسپلينه، قدرتمن، د مظلومانو خواخوږی، د استبداد او اختناق دښمن، د اجتماعي عدالت غوښتونکی او د هېواد د استقلال، خپلواکۍ او ترقي جدي مدافع معرفي کولو، سبا به بلې ډلې همدا کار کاوو او د حريف نيوکو او اعتراضاتو ته به ئې ځواب وايو، يوه به دا ډله له دولت سره په ملګرتيا او پټو اړيکو متهم کوله او بل به هغه. شعله يانو به خلقيان او پرچميان د سوسيل امپرياليزم لاس پوڅي ګڼل او خلقيانو، پرچميانو به د شعله جاويد په هکله ويل

چي دوی د دولت په لمسون راپورته شوي، غواړي په بې محتوی انقلابي شعارونو او جنون آميزه پوچو نعرو سره د سياسي مبارزې فضاء مكدره كړي، دولت ته د دې بهير د ټكولو موقع په لاس وركړي او د سوله ييزي قانوني مبارزې امكانات ختم كړي!! هره ورځ به د پوهنتون د انګړ په يوې او بلې ګوښې كي غونډه وه، سره، سپين او تور بيرغونه به اوچت وو، چا به دا او هغه توره ورځ غندله او چا به دا او هغه تاريخي پېښه لمانځله، يوه به په سوله ييزي مبارزی ټينګار كولو، د شوروي اتحاد ستاينه به ئې كوله، د بين المللي كارګری انقلاب د قدرتمن لاربښود لقب به ئې وركولو، د افغانستان نږدې مطمئن او رښتوني دوست به ئې ګڼلو، د چين اقدامات به ئې غندل او هغه به ئې د امپرياليزم په ګټه او د بين المللي مترقي نهضت او كارګری خوځښت په زيان او پدې پكت كي د تفرقې او اختلاف راولاړولو عامل ثابتولو. په ځواب كي به بل ورته ويل: شوروي اتحاد خپل ماركسيستی ماهيت له لاسه وركړي، په كمونستي تګلارو كي ئې تجديد نظر كړی، مرتد شوی، په ريويزيونيزم مبتلا شوی، شوروي ځواك د امريكا په څېر يو امپرياليستی ځواك دی، له نورو ملكونو سره هماغه څه كوي چي امريكا ئې كوي، د دوی په تګلارو كي هيڅ تفاوت نشته، شوروي ځواك يو سوسيل امپرياليستی ځواك دی، پر نورو هېوادونو خپله برلاسی غواړي، پدوی پوري تړلې ډلي ارتجاعی او سازشكاره ډلي دي، په هېواد كي د يوه انقلابي بدلون د راتلو مانع ګرځي، له دولت سره پټي اړيكي لري، د كابل او مسكو ترمنځ د يوې پټي معاملې په نتيجه كي رامنځته شوې، غواړي ځوانان د سوله ييزي مبارزې په غولوونكو شعارونو سره تخدير كړي، له انقلابي او نه پخلا كېدونكې مبارزې نه ئې مخ بل لوري ته واړوي، روسيه او امريكا يعنی ژيړ سپی د ليوه ورور. يوه به د خروشوف د سياستونو ستاينه كوله او د ده په اوږدو ويناګانو به ئې استناد كولو او له هغې نه به ئې اقتباسات كول او بل به د مائوتستون د اوږدې انقلابي مبارزې ستاينه كوله، د هغه د جنګونو كيسی به ئی كولې او د هغه له سرو كتابونو نه به ئې اقتباسات كول.

د غونډو له وضعیت نه په ډاګه معلومېده چي د شعله جاوید ډله تر نورو مخکي ده، ورپسې د پرچمیانو ډله او لدوی دواړو وروسته خلقیان وو، نوری ډلي ډېری کمزوری وې او د پاملرني وړ فعالیت ئې نه درلود.

موږ د دغو غونډو وضعیت، ویناګاني، شعارونه، د ګډون کوونکو شمېر او د دوی قومي او ژبني جوړښت، په ډېر غور او دقت سره څېړلو، یوه مو له بلي سره مقایسه کوله، پدې ډېر خواشیني وو چي ولې د مسلمانانو کوم ټولګی نشته، ولې د سرو بیرغونو ترڅنګ شنه بیرغونه نه ګورو، ولې په کومي غونډې کي نه د ستیج په سر اسلامي وینا اورو او نه کوم اسلامي شعار ګورو، آیا په ټول کابل کې، مخصوصاً په پوهنتون کي داسي څوك نشته چي مسلمانان راغونډ کړي، د اسلام بیرغ اوچت کړي!! دا ولې د شرعیاتو د پوهنځي استادان او محصلین دا کار نکوي؟ آیا دوی خطر ته متوجه ندي که د دې کار جرأت نلري؟ دې حالت له ځینو ځوانانو سره دا سوالونه راولاړول چي شاید د اسلام دور تېر شوی، شاید په اسلام کي دا توان ندی پاتې چي په دغو ظروفو کي مسلمانان د مبارزې ډګر ته راوباسی، شاید هغه کسان چي په اسلامي شریعت د پوهېدو دعوا لري او سره لدې په رواني وضعي اعتراض نلري او د مبارزې ډګر ته نه راوځي له اسلام نه سم پوه شوي وي، شاید اسلام دوی ته همدا ویلي وي!! که خبره داسي وي نو نباید د کومي مبارزي اسلامي ډلي د جوړېدو او د اسلامي شعارونو د پورته کېدو انتظار وکړو!! که د پیر، حضرت، نقیب، ملا، مولوي او آخوند په هکله د کمونستانو خبره رښتیا وي چي دا ارتجاعی ځواکونه دي، د نظام په خدمت کې!! که لدوی نه د یوې سوچه اسلامي مبارزې د پیل کولو توقع نشو کولی نو له چا نه به دا توقع کوو؟! دا سؤالونه په استدلال سره نشو ځواب کېدی او دا خلجانات په شفوي ځوابونو نشو رفع کېدی، یوه عملي حرکت ته ضرورت وو. له هغه چا نه د دې حرکت د پیل کولو انتظار ډېر بې ځایه او بې بنیاده انتظار وو چي په هغه کرغېړن محیط کي ئې عمر خوړلی وو، د هغي متعفني فضاء په مقابل کي ئې حساسیتونه مړه شوي او له وضعیت سره عادي شوي وو، هرڅه ورته طبیعي

معلومېدل، چا چي په ځوانۍ کي د يوه ظالم او فاسد اجتماعي او سياسي نظام په خلاف د څه کولو توفيق ترلاسه نکړ او د ځوانۍ شپې ورځې ئې د همدې نظام په غيېر کي له کوم عکس العمل او حساسيت پرته تېري کړې، په هغه کي حساسيتونه ورو ورو مري، له وضعيت سره د روغې جوړې او سازش احساس په کي وده کوي، سکوت، سازش او له حاکمي وضعي سره سر خوځول ورته منطقي او معقول برېښي او له روان حالت سره تصادم ورته جنون او ليونتوب برېښي. دا چي په هر اجتماعي پاڅون او انقلاب کي د ځوانانو ونډه تر بل هر قشر او پرګني نه، تل ځلانده او رغنده وي او محوري رول دوی تر سره کوي او دا چي د تاريخ په اوږدو کي د هر پيامبر او مصلح په څنګ کي ځوانان ودرېدلي، دا يو طبيعي بهير او د الهي سننو مطابق جريان دی، د افغانستان اسلامي نهضت هم بايد د تاريخ د نورو نهضتونو په څېر د ځوانانو په لاس پيل شوی وی.

مسلمان محصلين مشوش او لالهانده ول، له يوې خوا په پوهنتون د کمونستانو سلطې او د غير اسلامي سياسي ډلو ورځ په ورځ خورېدونکو هڅو او په ديني شعائرو د کمونستانو بې باکانه تېري ځورول، له بلي خوا د يوه اسلامي جريان نشتوالي ځورول، په پوهنتون کي چا ملي جامه نشوی اغوستی، په ديني شعائرو عمل کول ګران وو، بدسترګو کمونستانو به هغه څوك د تمسخر او استهزاء تر بريد لاندې نيول چي يا به ئې ملي جامه اغوستې او يا به ئې په ديني شعائرو عمل کولو، شايد د شرعياتو د پوهنځي وضعيت تاسو ته د ټول پوهنتون د هغه وخت فضاء ښه انځورکړي شي: پدې پوهنځي کي له استادانو څخه هيڅا ږيره نه درلوده، په محصلينو کي يوازې هغو محدودو کسانو ږيره درلوده چي يا به د اطراف له محلي مدرسو نه غوره شوي وو، يا به ئې په کابل کي د کوم مسجد امامت په غاړه وو او يا به په داسي کورنيو پوري تړلي وو چي په ديني چارو کي ئې تساهل نشو منلی. د دغو کسانو شمېر ډېر کم وو، لسو کسانو ته ئې شمېر نه رسېدو، دوی به هم ورو ورو د پوهنتون د مسلطې فضاء تر تأثير لاندې خپله وضعه بدلوله، په لومړيو اونيو کي به ئې خپلي ږيري ورو ورو کمولې، وروسته

به ئې يا فرانسوي شکل ورکړو، يا داسي چي له خرييلو نه وروسته فقط دوه درې ورځي ورباندي تېري شوې وي!! کمونستانو به د ډوډی خوړلو په ځای کي د شرعياتو د پوهنځي هغه محصلين له يوې خوا بلي خوا د وچي مړی له مغز نه جوړي شوو غونډارو باندي ويشتل چي يا به ئې ږيري درلودې او يا به ئې پګړی په سر وې. کمونستانو د ليليی هغي برخي ته د "هندوګذر" نوم ورکړی وو چي د شرعياتو د پوهنځي محصلين په کي مېشت ول. يو کال مخکي لدې چي موږ پوهنتون ته راشو، ځينو دیندارو محصلینو د ليليی مدير دې ته اړکر چي د لمانځه لپاره دوی ته کوم ځای خالي کړي، د دوی د ټينګار په وجه د دريم منزل يو داسي ځای چي مخکي به کله کله د کنسرتونو لپاره ورنه استفاده کېده، د لمونځونو لپاره تخليه شو، پدې کار کي غلام سخی د خان آباد اوسېدونکي او صوفی قربان د بدخشان اوسېدونکي لويه برخه وه، که څه هم دې جومات ته به ډېر کم کسان د لمانځه لپاره راتلل، خو د اسلامي نهضت په پيل کېدوکي د همدې مسجد لويه ونډه وه، همدلته هغو کسانو يو بل سره وپېژندل چي وروسته دا نهضت د دوی په لاس پيل شو.

زه تل پدې لټه کي وم چي جومات ته د راتلونکو کسانو په ډله کي هغه څېرې وپېژنم چي د اسلامي مبارزې روحيه لري، د يوه منظم صف جوړولو ضرورت احساسوي، روان وضعيت ئې ځوروي او عواقب ئې ورته وخيم برېښی، له حالاتو سره د مقابلې جرأت لري او قرباني ته چمتو وي، کله به مي يو له لاس نه ونيو، يوې ګوښې ته به ولاړو، د وضعيت په هکله به مي له هغه سره خبري پيل کړې او کله به مي بل ته وويل چي له تاسو سره څه کار لرم، د جومات په يوه کنج کي به ورسره کښېنستم، له تفصيلي خبرو نه وروسته به راته معلومه شوه چي روحيه ئې څنګه ده او څه طمع ورنه کېدی شي، پدې ترځ کي له شهيد مولوي صاحب حبيب الرحن سره آشنا شوم، هغه د ډېر قوي ايمان خاوند وو، حساس، جدي، زړه ور او هري قرباني ته چمتو وو، د ده په څېرې، خبرو، ناستي پاستی، د لمونځ څرنګوالي او له نورو سره مخامخ کېدو کې، ما هغه څه ليدل چي زه ئې په لټه کي

وم، ما د ده په ځېر ملګری لټول، یو له هغو کسانو چي د ملګرتیا له لومړۍ ورځي نه بیا تر هغي شپې چي د ده شهادت له یوه بل نه بېل کړي یو، میني ئې زما په زړه کي ځای نیولی او ورځ په ورځ زیاته شوې، شهید مولوي صاحب حبیب الرحمن وو، په کومه ورځ چي ما د ده د دردوونکي شهادت غمناك خبر واورېدو، دا خبر زما د اعصابو لپاره داسي سخت ګوزار وو چي تر اوږدې مودې ئې زما په ټولو حواسو پرده غوړولې وه، داسي احساس مي کاوو چي له لاسو پښو مي دمه وتلې وي.

د شهید مولوي صاحب حبیب الرحمن له لاري د شرعیاتو د پوهنځي له څو نورو ورونړو سره آشنا شوم، د معرفت حلقه ورو ورو خورېده، د الله (ج) اراده داسي تللې وه چي زه او سیف الدین نصرتیار شهید د لیلیې په یوه اطاق کي مېشت شو، همدا اطاق زموږ د لیدنو کتنو، دعوت او سیاسي فعالیتونو په مرکز بدل شو. شهید سیف الدین نصرتیار ډېر با احساسه، دیندار، هوښیار، زړه ور او د ښه استعداد خاوند وو، له کومي ورځي چي له یوه بل سره آشنا شوو او د ګډې مبارزې فیصله مو وکړه بیا تر هغي ورځي چي د دهمزنګ په محبس کي د خپلو ګڼ شمېر زنداني ملګرو په څنګ کي په شهادت ورسېدو، د دعوت او مبارزې په کار کي په دومره انهماك او اخلاص مصروف وو چي د اسلام لپاره ئې هرڅه ته شا کړې وه، غوښتل ئې یوه شېبه ضایع نکړي، یوه لحظه آرام او وزګار پاتې نشي او هیڅ فرصت له لاسه ورنکړي. زه پوهېږم چي که هغه ژوندی پاتې شوی وی، څومره ستر شخصیت به ترې جوړ شوی وو.

د ځینو لیدنو کتنو نه وروسته مو پرېکړه وکړه چي د یوه منظم سیاسي کار د روانولو لپاره چېري د بحث لپاره کښېنو او ټول هغه ورونه راوبلو چي د دې کار لپاره مو وړ تشخیص کړی وو، د هماغه پسرلي په یوې داسي شپې کي چي باران ورېدو او د پوهنتون په انګړ کي هیڅوك نه لیدل کېدو، د تعلیم او تربیی د پوهنځي په یوه صنف کي لاندې کسان راغونډ شوو:

۱. شهید عبدالرحیم نیازی

۲. شهید مولوي حبیب الرحمن

۳. شهید سیف الدین نصرتیار

۴. شهید عبدالقادر توانا

۵. شهید غلام رباني عطیش

۶. شهید سید عبدالرحمن

۷. شهید استاد گل محمد خان او

۸. زه

په دې غونډې کي مو له اوږدو خبرو آترو نه وروسته فیصله وکړه چي منظم کار روان وو، ځوانان اسلام ته رابلو، ولس راویښوو، د کمونستانو مقابله کوو، د دوی لخوا چي زموږ هېواد ته کوم جدي گواښ متوجه دی او د دوی د سیاسي هلو ځلو په ماهیت خلك خبروو. فیصله وشوه چي دا کار د یوې داسي "شب نامې" په ذریعه پیلوو چي له یوې خوا د حاکم نظام غیر اسلامي ماهیت او د کمونستي ډلو په پیدا ینښت کي د دې نظام ونډه په گوته کړي او له بلي خوا د کمونستي ډلو ماهیت بربنډ کړي او له ځوانانو نه وغواړي چي د اسلام تر بیرغ لاندې د اسلامي بدلون راوستو لپاره ملا وتړي. هماغه شپه دا شب نامه تیاره او تصویب شوه، د "شب نامې" په پای کي ولیکلی شو: "جوانان مسلمان"، شب نامه د یوه ورور په مرسته چي د ملل متحد په کوم دفتر کي ئې مأموریت درلود، ټیپ او تکثیر شوه او بیا د شپې لخوا په پوهنتون، د کابل په ټولو لیسو او د خلکو د گڼي گوڼې په ډېرو ځایونو کي خوره شوه.

دې "شب نامې" په ټول کابل کي مخصوصاً په ځوانانو کي لویه انگازه خوره کړه، په هر ټولگی کي د مناقشاتو وسیله شوه، هري خوا ته به دې لیدل چي ځوکسان راغونډ شوي، یو کس دا شب نامه لولي، نور ورته غوږ دی، پوښتنه

کوي چي دا د چا لخوا خوره شوې، "جوانان مسلمان" څوك دي؟ د دوی رهبر څه نوم لري؟ مهم او معروف غړي ئې څوك دي؟ مرام ئې څه دی؟ مرکز ئې چېري دی؟ دفتر ئې په کوم ځای کي دی؟! کمونستانو به له ځانه دفاع کوله، يوه به ويل: دا شب نامه دولت خوره کړې، بل به ويل: دا د حضرتانو له خوا خوره شوې؟! په همدې سره حرکت پیل شو، با ایمانه ځوانان وخوځېدل، په چا کي چي څه ایماني شیمه وه، له وضعي ځورېدل او د يوه اسلامي صف د جوړېدو ضرورت ئې احساسولو او په همدې لټه کي وو، دغي شب نامې وهڅول، په حقیقت کي همدې "شب نامې" هغه هوا وخوځوله چي ورو ورو په يوه ستر طوفان بدله شوه، طوفانونه همداسي پيل شي، په سر کي د سحار د ملايم نسيم په څېر وخوځيزی، څو ميله آخوا او پس له لنډي مودې ستر طوفان ترې جوړ شي. د دغي شب نامې په هر سطر کي ځينو خپل احساسات او تمنيات انځور شوي ليدل، د دې او هغه په وړاندي ئې لوستله او د کمونستانو په وړاندي ئې له هغې دفاع کوله او پدې ترتيب د مبارزې ډگر ته راوتل او همدغه کار دې ته اړ کول چي وگوري څوك ورسره موافق دي او څوك مخالف، دا کار چا روان کړی، دا شب نامه چا خوره کړې، دا د کومي منظمي پټي ډلي ترځمکي لاندې فعاليت نتيجه ده !! لدې نه وروسته له کمونستانو سره زموږ د مناقشاتو يوه نوې او توده لړۍ پيل شوه.

د لومړۍ غونډي څو ځانگړتياوي

- که څه هم پدې غونډي کي پدې هکله نه بحث شوي او نه کومه پرېکړه چي مشر به څوك وي، زموږ د حرکت د پيل کېدو څرنگوالي دا تقاضا کوله چي د مشرتابه فیصله به ئې په طبيعي طور، د مبارزې په ترځ کي داسي ترسره کېږي چي د دې مقام لپاره اهل کس به په خپله، د خپل استعداد، کفايت، اهليت او عملي کار په نتيجه کي تبارز کوي، نور به د ده قيادت مني او دی به د دې کار لپاره اهل گڼي. زموږ په ډلي کي شهيد عبدالرحيم نيازی ورو ورو داسي راڅرگندېدو چي

ټول ئې د قیادت لپاره اهل وګڼي، د ده دیني پوهه، آفاقی معلومات، درونډ شخصیت، د افادې ښه استعداد، جدیت، نشاط، جرأت، قوي استدلال او ډېرو نورو صفتونو ده ته امتیازی مقام ورکړی وو. زه ټولو هغو کسانو ته چې د ډله ایز سیاسي کار ضرورت احساسوي د خپلو تجاربو په رڼا کي دا مشوره ورکوم چي پرېږدي د دوی د ډلي مشر، په طبیعي طور او د کار په ترڅ کي تبارز وکړي، په عملي ډګر کي د شخصیتونو د تبارز نه وروسته ترټولو غوره کس انتخاب کړي.

• مبادا دا طبیعي چلند پرېږدي او د مشرتابه لپاره، د خپلي ډلي له شخصیتونو نه بهر، داسي څوك غوره کړي چي د غولوونکي او کاذب شهرت خاوند وي او د عمل په ډګر کي نه وي آزمویل شوی.

• موږ ټول محصلین وو او تقریباً همزولي، زموږ له اته کسیزی ابتدایي غونډې سره څلور لاندي ورونه په بېل بېل وخت کي یوځای شول:

۱ـ شهید انجنیر حبیب الرحمن

۲ـ شهید ډاکتر محمد عمر

۳ـ شهید عبدالحبیب حناني

۴ـ شهید خواجه محفوظ منصور

لکه چي ګوری د دې تحریك د ۱۲ مؤسسینو نه ۱۱ غړي په شهادت رسېدلي او یوازې زه لدې سعادت نه محروم پاتې شوی یم، دوی عملاً او په خپل شهادت سره ثابته کړه چي له خپل رب سره په خپل تعهد کي رښتونی وو، د هغي لومړۍ شپې تعهد ئې صادقانه وو، د زړه له کومي ئې له خدای سره تعهد کړی وو او خپل سر او وینې ئې پدې لار کي قرباني کړې. دوی خپله نذرانه وړاندي کړه او زه د منتظرینو په لست کي، امید دی ټول د دې آیت مصداق وو:

مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صدَقُوا مَا عَٰهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُم مَّن قَضَى نَحْبَهُ وَ مِنهُم مَّن يَنتَظِرُ وَ مَا بَدَّلُوا تَبْدِيلاً *

الاحزاب: ۲۳

له مؤمنانو نه ځینو میړنو خپلي هغه ژمني رښتوني کړې چي له خدای سره ئې کړې وې، د دوی ځینو خپلي نذرانې ترسره کړې او ځیني نور ئې انتظار کوي، پداسي حال کي چي "په خپلو ژمنو کي ئی" هیڅ تبدیلي نده راوستلې.

دا مناسب ګڼم چي دلته د اسلامي نهضت د نورو مؤسسینو لنډي سوانح هم وړاندي کړم:

شهید انجنیر حبیب الرحمن:

د نجراب اوسېدونکی او د پولي تخنیك د پوهنځي محصل وو، د دروند شخصیت او ډېر اوچت استعداد خاوند وو، په ډېر کم وخت کي ئې ځان اوچتی پوړې ته ورساوو او د دیني پوهی د ژوري زېرمي خاوند شو، په خصوصی او څرګندو غونډو کي به هرچا د ده خبري په ډېر غور سره اورېدلې، په خبرې کي ئې د قوي ایمان او عمیق اخلاص او صداقت نښی له ورایه بریښېدې، له هر چا سره په روغبړ او ملاقات کي ډېر صمیمي وو، له ضرورت نه پرته به ساکت او خاموش وو، له خپلو ملګرو سره په ناسته پاسته کي هومره حیاناك وو چي د ده په څېرکسان پدې زمانه کي او بیا د پوهنتون په سطح کم موندلی شو، خو له مخالفینو سره په مناقشاتو کي به ډېر جدي وو، له کومي ورځي چي ده د اسلامي مبارزې فیصله وکړه او بیا ترهغي ورځي چي د داؤد جاني نظام په اعدام محکوم کړ او په شهادت ورسېدو، له هري شېبې نه په استفادې سره د دعوت او مبارزې په کار کي په ډېر شور، شوق او انهماك لګیا وو، د ده شهادت د اسلامي نهضت لپاره ډېر سخت ګوزار وو:

استاد غلام رباني عطیش:

د پغمان اوسېدونکی او د شرعیاتو د پوهنځي محصل وو، د جذابې ځېرې او جالب شخصیت خاوند وو، د دیني پوهې ترڅنګ ئې آفاقي معلومات هم درلودل، تل پدې هڅه کې وو چې له فکري او علمي لحاظه ځان ورسوي او یوازې په رسمي دروسو اکتفاء ونکړي، د ستیج په سر ئې وینا تر ډېره حده جالبه وه، له فارغېدو نه وروسته ئې د استادي دنده غوره کړه، پوهېدو چې د دعوت او مبارزې لپاره ترټولو غوره دنده معلمي ده، د ده په ځېرې کې هر چا د یوه سیاستمدار آثار په څرګنده توګه لیدلی شو، د داؤد استبدادي نظام په لاس زنداني شو او تر هغه په محبس کې پاتې شو چې د کمونستانو له مسلط کېدو نه وروسته له ۱۴۲ کسانو سره یوځای په شهادت ورسېدو.

شهید استاد ګل محمد:

د میدان اوسېدونکی او د شرعیاتو د پوهنځي زده کوونکی وو، د ده کلك ایمان، زړه ورتیا، اخلاص، قاطعیت، هیبتناکې ځېرې او دنګې ونې هرچا ته بلال رضی الله عنه ور په یاداوو، په ټولو ښتو کې به دې هغه په لومړی خط کې لیدو، بې همته انسان ئې نه خوښېدو، په خپلو خبرو کې صریح او سپین وو. له فارغېدو وروسته ئې د استادي دنده غوره کړه، د داؤد له کودتا وروسته کله چې د نهضت د غړو نیوني پیل شوې او موږ له نظام سره د نظامي مقابلې فیصله وکړه، استاد ګل محمد خان پاکستان ته ولاړ، د عملیاتو لپاره هېواد ته راستون شو، د پاکستان او افغانستان په پولې ودرېدو او درې تېرې ئې د پاکستان په لورې ګوزارې کړې او خپلو ملګرو ته ئې وویل: دې خوا ته بیا راتلو ته په دریو تیږو طلاق ورکوم، ربښتیا ئې ویلې وو، په عملیاتو کې ئې برخه واخیسته، ونیول شو او په محبس کې له خپلو نورو زنداني ورونو سره په شهادت ورسېدو.

شهید ډاکتر محمد عمر:

د طب د پوهنځي محصل او د کشم اوسېدونکی وو، د ډېرو اوچتو استعدادونو او ژور فکر خاوند وو، د دعوت او مبارزې له کار سره ئې ژوره مینه وه، تل به دي یا د دعوت په کار کي مصروف لیدو، یا په مطالعی کي یا په لیکني کې، د ده په ویناوو او بحثونو کي به هر چا داسي احساس کاوو چي لده نه به ستر متفکر جوړ شي، په یوې درنې دینداري کورنۍ کي روزل شوی وو، دروند با شخصیته پلارئی وکیل عبدالقدوس او څلور وروڼه ئې د اسلام په لاره کي په شهادت ورسېدل، دی د سفاك داؤد پولیسو، د ملیشو په مرسته ونیوو، په اعدام محکوم شو او په شهادت ورسېدو او پدې سره د روسانو لاس پوڅي رژیم زموږ ولس له یوه ستر شخصیت او لوی متفکر نه محروم کړ.

شهید استاد عبدالحبیب حناني:

د بتي کوټ اوسېدونکی او د ساینس د پوهنځي محصل وو، په خپلي اسلامي مبارزې کي ډېر نشیط او جدي وو، له دښمن سره ئې په روغی جوړې، مداهنت او سازش باور نه وو، د اسلام په لارکي هري قرباني ته چمتو وو، د سردار داؤد د واکمنۍ د هغي تصفیوي لړۍ په ترڅ کي ونیول شو چي د اسلامي نهضت د ټکولو لپاره پیل شوې وه او له خپلو نورو زنداني ورونو سره یوځای په شهادت ورسېد. وروریې جګتورن غلام حبیب حناني هم د اسلامي انقلاب په دوران کي د ده په لار ولاړ او خپل سرئی د الله په لارکي قرباني کړ.

شهید عبدالقادر توانا:

د مزار شریف د مارمول د سیمي اوسېدونکی او د شرعیات د پوهنځي محصل وو، د اسلامي نهضت په روانولو کي د ده مخلصانه هلي ځلي د ډېری ستاینې وړ دي، هڅه ئې دا وه چي هر هغه چا ته ځان ورسوي او د مبارزې بلنه ورکړي چي د ایمان څه نښی او له اسلام سره د میني او تعهد څه آثار ئې په کي

لیدل، په ټولو اجتماعاتوکي ئې فعاله ونډه وه، د لومړۍ شب نامې په خورلو کې د ده سهم تر ټولو زیات وو، دی هم د داؤد د واکمنۍ د هماغه تصفیوي اقدام په ترڅ کې بندي شو او له نورو سره یو ځای په شهادت ورسېدو.

شهید سید عبدالرحمن آغا:

د تخار اوسېدونکی او د شرعیاتو د پوهنځي محصل وو، په یوې درنې او متدیني کورنۍ کې پیدا شوی وو، په اخلاص او تقوی کې د ځلانده ستوری په څېر وو، که څه هم له خپلو ایماني ورونو سره په چال چلند کې ډېر حیاناك او مهربان وو، په نرمه لهجه به ئې خبرې کولې، خو د دښمنانو په نسبت شدید او قاطع وو، له دوه مخي او نفاق نه ئې کرکه درلوده، په ټولو تحرکاتو کې ئې فعاله او خوځنده ونډه وه، د سردار داؤد د واکمنۍ په وخت کې زموږ یوه مهمه غونډه د ده په کور کې دائره شوه، دی هم د هغې تصفیې په ترڅ کې ونیول شو او زندان ته ولاړ چې د اسلامي نهضت د ټکولو لړاره پیل شوې وه او د تره کي له کودتا نه وروسته د نورو ورڼو په څنګ کې په شهادت ورسېدو.

شهید خواجه محفوظ منصور:

د پلخمری اوسېدونکی او د ساینس د پوهنځي محصل وو، مصمم، صبور او د متین شخصیت خاوند وو، له کومې شېبې نه چې له اسلامي تحریك سره یو ځای شو او د مبارزې فیصله ئې وکړه بیا د شهادت تر ورځې په ډېر اخلاص او جدیت او سترړیا نه منونکې توګه په کار بوخت وو، د مسلحانه مبارزې مفکوره ئې ډېر ژر او له ځنډ او تردید نه پرته قبوله کړې او د دې نظریې له ډېرو جدي حامیانو څخه وو، د لومړنیو مجاهدینو لوی شمېر د ده په لاس روزل شوي، د نفاق او د وه مخي توب سخت دښمن وو، جبن او وېره ئې د نفاق نښه ګڼله، د قرآن د هر آیت په اورېدو سره به د ده له څېرې نه څرګندېده چې د زړه دړه ئې ورته پرانستله او د زړه

او دماغ په تل کي ئې د اسی خوندي کړ چي په هیڅ صورت کي ترې هیر نشي.

د نظامي روزني په کورسونو کي د خپلو مجاهدینو لپاره نه یوازې یو تکړه نظامي روزونکی وو، بلکي یو غوره دیني لارښود هم وو. په **۱۳۵۴** کي د هغو عملیاتو قومنده د ده په لاس کي وه چي په پنجشیر کي ترسره شول، عملیات موفقانه وو، د پنجشیر ولسوالۍ د مجاهدینو په لاس فتحه شوه، خو له عملیاتو نه وروسته داسي خواشینوونکی حالت راولاړ شو چي د دې ستر قهرمان په ټپی کېدو او نیول کېدو منتج شوو، چي وروسته په اعدام محکوم او د سردار داؤد د جلادانو په لاس په شهادت ورسېدو.

د تودو مناقشو بحثونه

له نوموړي "شب نامې" نه وروسته چي په پوهنتون او نورو علمي مؤسساتو کي د ځوانانو ترمنځ د کومو مناقشو لړۍ پیل شوې وه، پدې کي د کمونستانو هغه خبري چي موږ ئې ځوا ب ویلو ته اړ وو دا وې:

خدای نشته، په خدای ایمان د هغه وخت زیږنده ده چي انسانانو ته د طبیعي پېښو عوامل نه وو څرګند شوي، طوفان، باد، باران، زلزله او دې ته ورته طبیعي پېښي ئې نامرئی موجود ته منسوبولې، همدغه نامرئی موجود ته ئې د خدای نوم ورکړ.

موږ به هغوی ته وویل:

د دې عالم هرڅه د خدای په شته والي شهادت ورکوي، په خدای له ایمان نه پرته نه د دې ستر او خور عالم عظمت او په ډېر دقت سره د هغه ساتنه او پالنه تعبیرولی شو او نه پدې عالم کي نظم، ښایست او هدفمندي تفسیرولی شو. دلته موږ د "ربوبیت" او پالني آثار ګورو چي د "رب" او "پالونکي" په شته والي شهادت

ورکوي، گورو چي هرڅه له هيڅ نه پيل شي، ورو ورو وده کوي، پالنه او روزنه ئې ترسره کېږي، اړتياوو ته ئې ځواب ويل کېږي، د خپلي ودي او تکامل آخری پوړي ته ورسېږي، په هغه سره يوه خلاء ډکه شي، يو ضرورت رفع شي، د خپل مأموريت په پای کي د هغه زوال پيل شي، د ضعف او ناتوانی په لوري وخوځېږي، په زړښت محکوم شي او عمر ئې پای ته ورسېږي، نابود شي، خپل ځای نوي ځوان توکي ته پرېږدي، زموږ عقل د دې بهير تر شا د يوه داسي پالونکي ذات، د قدرت لاس احساسوي چي د هرڅه پالنه او روزنه د ده په لاس ترسره کېږي.

موږ د دې خور عالم په پراخی غېږ کي داسي شي نشو موندلی چي پيدا ايښت ئې بې مقصده او بې هدفه وي، داسي شی نشو په گوته کولی چي ځای ئې خالي وي، هرڅه ښه پيدا شوي او د واضح هدف او مقصد لپاره پيدا شوي، په پيدا ايښت کي ئې د "علم"، "حکمت" او "قدرت" څرگند آثار گورو.

موږ پدې عالم کي د "رحمت" او " پيرزوينې" څرگندې نښی گورو او د نښو تر شا د داسي ذات نامرئی لاسونه چي په پوره زړه سوي او خواخوږی د هرڅه پالنه او روزنه کوي. "انسان" لا د ځمکي په سر قدم نه وی ايښی چي د مور په تی کي ده ته داسي شيدې برابري شوې وي چي ټولو اړتياوو ته ئې ځواب وايي، دا کار څوک کوي، د چا په اراده د راتلونکو ښښو لپاره تياری نيول شوی، کوم مهربان ذات د انسان اړتياوي په پام کي نيولې او د ده له پيدا ايښت نه مخکي ئې د مهرباني مور په تی کي ورته تياری کړې؟ چي کله انسان، حيوان او نبات باران ته اړ شي دا څوک دی چي د هغه په اراده باران ورېږي، چي کله رڼا او حرارت ته اړ شي دا څوک دی چي لمر ئې ورته پيدا کړی چي د دوی مېشت ځای روڼ او تود کړي، چا په دوی کي د هري بيماری او د هر مکروب د مقابلې استعداد ايښی؟! موږ گورو چي د دې عالم هر څه د خاصو سننو او ضوابطو محکوم دی، هري خواته د سننو او ضوابطو د حاکميت شاهد يو، هرڅه د دغو سننو مطابق تر سره کېږي، موږ ته

ووایاست چي دغه ضوابط چا وضع کړي، د چا اراده د دغو سننو په څېر څرګنده شوې او هرڅه د ده په وړاندي خاضع او محکوم شوي؟!

همدا راز هر "مخلوق" او "مصنوع" د "خالق" او "صانع" په شته والي شهادت ورکوي، د "بی خالقه" مخلوق او "بی صانع" مصنوع تصور د انسان عقل نشي قبلولی. د هر "رسم" په لیدو سره زموږ عقل فیصله کوي چي دا حتماً یو ماهر رسام لري، هر "تصویر" خپل مصور موږ ته را په یادوي . که تا ته ځوك ووایي چي دا "رسم" له "رسام" نه پرته په خپله جوړ شوی، دا "تصویر" د "مصور" نه پرته په خپله ترکیب شوی، دا "کتاب" د لیکوال نه پرته لیکل شوی، ستا عقل حتماً پداسي خبرو تمسخر کوي، نه پوهیږو چي ستا "عقل" څنګه مني چي دا ټوله هستی، پدې کي بې شمېره ښکلي او ښایسته مخلوقات، په هري برخي کي ئې د "علم"، "هنر"، "دقت" او "هدف والي" خورې نښې، له "علیم"، "قدیر" او "حکیم" خالق نه پرته پیدا شوي؟! په یوه "مصنوع" او "جوړ شوي" شي کي د "علم" او پوهی نښی موږ دې ته هدایت کوي چي پیداکوونکی ئې پوه دی، د "دقیق" او "ظریف" انځورني نښی موږ ته وايي: پیداکوونکی ئې ماهر رسام دی، په ظرافت پوه دی، که څه هم موږ د دې توکي "پیداکوونکی" او "رسام" ندی لیدلی، فقط د ده په "پیدا کړي" شي کي مو د ده د لاس آثار لیدلي، زموږ عقل له آثارو نه د خالق، صانع، رسام او مصور په شته والي باور کوي.

د "مصنوع" هر "صفت" د صانع صفت په ګوته کوي. که مصنوع سترګور وي صانع به ئې حتماً بصیر او سترګور وي، په مخلوق کي د علم او پوهی صفت پدې شهادت ورکوي چي پیدا کوونکی او خالق ئې حتماً پوه او علیم دی. بې سترګو طبیعت سترګور انسان نشي پیدا کولی، مړ طبیعت ژوندی موجود نشي پیدا کولی، کوڼ طبیعت غوږور مخلوق نشي پیدا کولی، د هیڅ انسان عقل دا خبره نشي منلی چي ړوند، کوڼ، مړ او بې عقله طبیعت دې داسي مخلوق پیدا کړی چي سترګي لري، غوږونه لري، ژوندی دی، خوځېږي، د عقل او ارادې خاوند

دی، د همدې طبیعت مهار په لاس کې نیسي او د خپلي خوښي مطابق په هغه کي تصرف کوي!!

۲- کمونستانو به ویل: څه چي په سترګو نه لیدل کیږي او د انسان حواس ئې نشي درك کولی، موږ ئې شته والی نه منو.

موږ د دوی په ځواب کي ویل:

د انسان "حواس" د "شته والي" لپاره معیار نشو منلی، زموږ حواس محدود دي، ډېر کم شیان درك کولی شي، د هستی ډېری برخي داسي دي چي زموږ حواس د هغوی له درك څخه عاجز دی. موږ په خپلو حواسو فقط په هغه صورت کي د مادې شته والی درك کولی شو چي د "جامد" او " مایع" په حالت کي وي، خو چي کله د "ګاز" حالت غوره کړي او یا په انرژی بدله شي، موږ ئې له درك نه عاجز شو، د مادې هر توکی چي په خپلي شا او خوا کي د جذب کومه ساحه لري، موږ ته دا ساحه قابل درك نده. دا ټول حقایق له ښو او آثارو څخه درك کوو، د کمونستانو دا ادعا ډېره بې بنیاده او غیر منطقي ده چي د انسان محدود حواس د شته والي لپاره معیار ګڼي.

۳ـ کمونستانو به ویل:

دین د ملتونو افیون دی چي د بډایانو له خوا د نیستمنو د غولولو لپاره جوړ شوی، دین محرومي طبقی ته وایي چي د شتمنیو د ویښ په څرنګوالي به اعتراض نه کوي، بډای، خدای بډای کړی او نیستمن، خدای نیستمن کړی. که دنیا دي خرابه ده، له فقر او لوږي سره مخامخ ئی، پدې حالت شکر کوه، مه په حاکم نظام اعتراض کوه او مه د وسایلو د ویښ څرنګوالي ته د انتقاد ګوته نیسه او مه په اقتصادي او اجتماعي نظام کي د تبدیلي هڅه کوه، په تقدیر رضایت په کار دی او د الله په ویښ قناعت.

موږ به ویل:

د دین په هکله ستاسو دا قضاوت ډېر ظالمانه او د واقعیت خلاف دی، هر دیني حرکت په ابتداء کې د مظلومانو د ژغورنې لپاره د ظالمانو په خلاف پیل شوی، تاریخ شهادت ورکوي چې دین د "فرعون" او "نمرود" مقابله کړې، مستضعفانو د مستکبرینو له سلطې نه د نجات لپاره دین ته پناه وړې، راشئ د نړۍ د موجوده لویو ادیانو تاریخ ته لږ ځیر شئ، قرآن مطالعه کړئ، د تورات او انجیل هغه برخې وګورئ چې ندې تحریف شوې، نه به د ظالم په خلاف مظلوم ته د سکوت سپارښتنه وګورئ، نه له ظالم سره د ملګرتیا توصیه، نه به د "قناعت" او "صبر" هغه تعبیر ومومې چې تاسو ئې وړاندې کوې او نه د "تقدیر" هغه ترجمه چې معنا ئې له "عمل" نه لاس اخیستل او د پېښو په وړاندې لاس تر زنې کښېناستل دي. قرآن خو خلکو ته وايي:

خدای د هیڅ قوم وضع نه بدلوي تر څو هغوی خپل حالت بدل نکړي.

إِنَّ اللَّهَ لا يُغَيرُ مَا بِقَوْمٍ حَتى يُغَيرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ

قرآن لومړی له "طاغوت" نه د انکار غوښتنه کوي، بیا په الله د ایمان دعوا قبلوي، "طاغوت" هغه واکدار دي چې خلك خپلې بندګۍ ته اړکوي.

فَمَن يَكْفُرْ بِالطغُوتِ وَ يُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ استَمْسك بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لا انفِصامَ لَهَا
وَ اللَّهُ سمِيعٌ عَلِيمٌ * البقرة:۲۵۶

نو څوك چې د طاغوت نه منونکی شي او په الله ایمان راوړي، پداسې کړۍ ئې منګولې لګولې چې شلېدل ئې نشته او خدای اورېدونکی پوه ذات دی.

دا تاسو چې دین د ملتونو افیون ګڼئ او ادعا کوئ چې دین د بې وزلو د تخدعی لپاره د بډایانو په ګټه جوړ شوی، کوم دین ته ګوته نیسئ؟ د دین په کوم اړخ استناد کوئ؟ کوم دین خپلو پلویانو ته ویلي چې په ظلم او بې عدالتي اعتراض مه کوئ، د آخرت په طمع په خپلې خرابۍ دنیا قناعت وکړئ؟! تا ته چا

ویلي چي د دین له نظره "صبر" د "سکوت" او "سازش" هغه حالت دی چي د ظلم او بې عدالتي په وړاندي غوره کېږي؟ د قرآن له نظره خو "صبر" هغه "ثبات" او استقامت ته وایي چي د بې عدالتي او ظلم په خلاف د جهاد په سنگرونو کي باید غوره شي، صبر یعنی دا چي د مبارزې په دوران کي مأیوسه نشو، بې حوصلې نشو، د ستومانۍ احساس ونکړو او مبارزه په نیمایي کي پرې نږدو.

دین خو موږ ته وایي: دنیا د آخرت مزرعه ده، ښه دنیا د سمسور آخرت ننبه ده، چا چي له حرامو لارو خپله دنیا سمسوره کړه، په آخرت کي ئې ځای دوزخ دی، جنت د هغه چا ځای دی چي په دنیا کي ئې له الله نه پرته بل چا ته سر ټیټ نکړ، طمع او وېره ئې یوازې له یوه خدای نه وه، عمل ئې صالح وو او روزی ئې له حلالي لاري ترلاسه کړې وه.

دین خو موږ ته وایي: انسانان د یوې کورنۍ غړي او د یوه بل وروڼه دي، خدای ئې یو دی او مور پلار ئې یو، د دوی په رگونو کي د یوه نسل وینه جاری ده، نه به یو په بل د لوییي احساس کوي او نه به یو د بل په وړاندي د حقارت احساس، چا چي ظلم ته سر ټیټ کړ، په حقارت راضی شو، د بل لوییي ئې ومنله، له ذلت نه د نجات لپاره ئې کم له کمه دومره هم ونکړل چي د ظلم کورگی پرېږدي او داسي سیمي ته ولاړ شي چي هلته سرلوړی ژوند وکړي، د داسي کس ځای دوزخ دی، قرآن پدې هکله په واضحو الفاظو وایي:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَئكَةُ ظالمِى أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ قَالُوا كُنَّا مُستَضعَفِينَ فى الأَرْضِ قَالُوا أَ لَمْ تَكُنْ أَرْض اللَّهِ وَسِعَةً فَتهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئك مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَ ساءَت مَصِيرا* النساء:۹۷

بی شکه هغه کسان چي ملائکي د دوی روح پداسي حال کي قبض کوي چي په ځان ئې ظلم کړی، ورته وایي: تاسو په څه حال کي وی؟ وایي: موږ مستضعف وو "ضعیف گڼل کېدو" ملائکي به په ځواب

کي ورته وايي: آيا د خدای ځمکه پراخه نه وه چي په هغې کي مو هجرت کړی وی؟! نو د دوی ځای جهنم دی څومره بد ګرځنځی.

دين خو خلکو ته وايي: انسان د ځمکي په سر د خدای خليفه او نائب دی، ځمکه د ده په وړاندي مسخر شوې او د ده په واك کي ورکړې شوې، دا د ده کار دی چي لدې ځمکي نه ځانته د جنت مقدمه جوړوي که د دوزخ پيلامه. د ځمکي ټول نعمات د ده لپاره پيدا کړی شوي، وېش ئې ده ته سپارل شوی، که وېش ئې عادلانه وو، نو دا نعمات د ټولو لپاره کفايت کوي، فقر د ده د ناعادلانه وېش نتيجه ده، نه په بندګانو د الله د نه پيرزويني نتيجه.

د "قضاء" او "قدر" معنا دا نده چي انسان بې اختياره او بې ارادې مخلوق دی، چي نه د انتخاب اختيار لري او نه په خپل تقدير او برخليك کي د ده اراده او عزم څه اغيزه لري. دا د قضاء او قدر ډېر غلط او ناسم تعبير دی، "قدر" يعنی دا چي دلته د هر څه لپاره خاصه او تغيير نه منونکې اندازه ټاکل شوې او "قضاء" يعنی دا چي دلته هرڅه د ثابتو سننو او ضوابطو مطابق ترسره کېږي، دا هماغه خبره ده چي نن ئې ساينس کوي، انسان ته د همدغو سننو او مقدراتو په محدودې کي د انتخاب واك او اختيار ورکړی شوی، په سم انتخاب ئې سم نتائج مرتب کېږي او خراب انتخاب ئې خراب نتائج ورکوي، دا داسي وګڼې لکه چي د کوم ستر داسي باغ خاوند چي جګ جګ ديوالونه لري، د خاوند له اجازی پرته هيڅوك هغه ته نشي ننوتی، د راز راز ميوو وني لري، خپل کوم ګران دوست ته د باغ کلي ورکوي او ورته وايي: دې باغ ته لدې کلي نه په استفادې سره ننوتی او هر راز ميوې خوړی شي، لدې نه وروسته د دې باغ اختيار ستا په لاس کي دی، خو متوجه اوسه چي د دې باغ يوه لوري ته داسي وني دي چي ميوې ئې ستا لپاره مضري دي، که دا ميوه دي وخوړله تا ناروغه کوي او زما د نارضايتی باعث ګرځي. باغ ته له ننوتو وروسته چي نوموړی کس هرڅه کوي مسئوليت ئې د ده په خپله غاړه دی، هم مفيده ميوه خوړی شي او هم مضره، د انتخاب واك ورکړی

شوی، د خپل انتخاب نتائج به گالي، ښه انتخاب ئې ښه نتائج لري او بد انتخاب ئې بد. د ځمکي په سر د انسان خلافت او د قضاء او قدر په وړاندي د هغه محکومیت او ده ته د "اختیار" او "انتخاب" صلاحیت ورکولو معنا همداسي ده.

۴. کمونستانو به ویل: "ماده" تل وه او تل به وي، نه چا پیدا کړې او نه ئې څوك ختمولی شي.

موږ ورته ویل: د "مادې" په هلکه دا تصور د نولسمي پیړۍ زوړ او غیرواقعی تصور دی. اوس خوساینس نه اتم ته جزء لایتجزا وایي او نه ماده داسي هستی گڼي چي نه پیدا شوې او نه ختمېدونکې ده او نه ماده د کائناتو د ستري ماڼۍ لومړۍ خښته گڼي، بر عکس د "مادې" په هکله وایي چي هغه د هستی یو متحول او مؤقتی حالت دی، پیدا کېږي او ختمېږي، له انرژی جوړه شوې او په انرژی بدلېږي، کمونستانو به ویل: تجربی دا خبره ثابته کړې چي په کیمیاوي تعاملاتو کي نه څه خلق کېږي او نه له منځه ځي، بلکي شکل ئې له یوه حالت نه په بل بدلېږي، پدې خاطر دا خبره کولی شو چي ماده نه خلق شوې او نه له منځه ځي، تل وه او تل به وي!! خو دوی دې ته متوجه ندي چي د انساني علومو د دې پرېکړې اطلاق یوازې د انسان په "توان" او قدرت کېدی شي، یعنی انسان نشي کولی څه خلق کړي یا ئې له منځه یوسی، دې پرېکړې ته عمومیت ورکول نه معقوله خبره ده او نه علمي، نه ساینس دا خبره کړې او نه د انسان عقل دا خبره مني. همدا اوس اوس انسان ته دا خبره ثابته شوې چي په نویو کشف شویو کهکشانونو کي "انرژی" په "ذراتو" د بدلېدو په حالت کي ده او همدا ابتدائی ذری ورو ورو د مادې شکل غوره کوي او ستوری ترې جوړېږي.

علم نه یوازې دا خبره ثابته کړې چي "ماده" "خلق" شوې، مخکي نه وه، په یوې خاصي مرحلې کي پیدا شوې، بلکي د مادې تل پاتې تصور هم تکذیبوي، علم د لاوازیه هغه نظریه تردید کړې چي ویل ئی: "د کتلې مجموعي مقدار ثابت دی، نه کمېږي نه زیاتیږي" دا یوه زړه بې بنیاده نظریه وه چي ډېر د مخه تکذیب

شوې، انشتين دا خبره ثابته کړه چې که ماده د نور د سرعت په اندازه حرکت وکړي په انرژی تبدیلیږي او کتله ئې لايتناهي کیږي. د ده دا نظریه د فزيك په لاندې منل شوي فورمول کي توضيح شوې:

$$E=MC^2 \qquad M= M_O / \sqrt{1-(V/C)^2}$$

په لومړي فورمول کي E د انرژي لپاره، M د کتلې لپاره او C د نور د سرعت لپاره او په دوهم فورمول کي M_0 د لومړۍ کتلې لپاره، V د جسم د سرعت لپاره، C د نور د سرعت لپاره او M د وروستۍ کتلې لپاره راوړل شوی.

دا فورمولونه ثابتوي چې که د مادې سرعت يوه معين مقدار ته ورسیږي په انرژی بدیلیږي او کتله ئې لايتناهی کیږي، د انسان عقل همدا حکم کوي چې که ماده متکاثفه انرژی وي او له انرژی نه جوړه شوې وي، لابد به د تجزیې په صورت کي بېرته په انرژی بدلیږي، ماده په انرژی له بدلېدو وروسته خپل مادي ظواهر له لاسه ورکوي، لدې وروسته نه کتله لري، نه حجم او نه وزن، نه د مکان په درلودو مقيد ده او نه د "زمان" په مراعات، له ټولو مادي محدوديتونو نه ووځي.

ساينس د شلمي پيړۍ تر نيمايي پورې د مادې په هکله ويل چې هغه د انرژی متکاثف حالت دی، ماده له الکترون، پروتون او نيوترون نه جوړه شوې، خو وروسته ورته معلومه شوه چې اتم له الکترون، پروتون او نيوترون نه علاوه ګڼ شمېر نور اجزاء لري، د اتم د مزيد تجزیې په بهير کي هغه ځای ته رسېدلی چې د "مقناطيسی ميدان" او "ساحی" نوم ورکوي، داسي څه چې نه "حجم" لري، نه "وزن"، نه "کتله" او نه د "مکان" او "زمان" تابع.

ماده په خپل هر شکل کي د اجزاوو له ترکيب نه جوړه شوې او عقل وايي: هر مرکب بايد د پيدايښت يوه معينه نيټه ولري او حتماً به د ختمېدو او بېرته تجزیې ثابته نيټه ورته انتظار کوي، د يوه "مرکب" په هکله دا خبره کول چې تل وو او تل به وي، د عقل خلاف او غير علمي خبره ده.

که د انسان علم دې نتيجې ته ورسيږي چې وايي: انسان نه څه پيدا کولی

شي او نه ئې نابودولی شي. دا هماغه خبره ده چي قرآن ئې کوي او وايي:

أَمَّن يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ

هغه څوك دی چي پيدا اينبنت ئې پيل کړی او بيائی اعاده کوي.

خو د انساني علم دې پرېکړي ته عموميت ورکول او دا ادعا کول چي: که انسان نشي کولی څه پيدا کړي يا ئې له منځه يوسی، نو موجود شيان نه پيدا شوي او نه له منځه تلونکی دي، يوازې شکل ئې بدلېږي رابدلېږي، دا يوه نامعقوله ادعا ده، د واقعيت خلاف او يوه محدود او مشروط اصل ته عموميت ورکول.

۵. کمونستانو به ويل: ژوندون د مادې د طبيعي تکامل نتيجه ده.

موږ ورته ويل:

ستاسو دا ادعا "علم" نه مني، د ژوند په هکله د علم وروستۍ پرېکړه د دې ادعا خلاف ده، علم وايي: هر ژوندی شي له بل ژوندي شي نه پيدا کېږي. د بيولوژی مشهور عالم پاستور دا خبره ثابته کړه چي ژوندی له ژوندي پيدا کېږي، مړه توکي په خپله په ژونديو توکو نه بدلېږي، بلکي ژوندی توکی له ژوندۍ نطفې را پيدا کېږي او ژوندي شيان له مړو توکو نه خپله نطفه جوړوي. د پاستور د تجربی له مخي د هر ژوندي شي د پيدا کېدو لپاره ژوندۍ غيږ پکار ده. هغه د خپلي خبري د ثبوت لپاره د (S) په څېر يو ټيوب غوره کړ، په منځ کي ئې تعقيم شوې غوښه کښېښوده، د ټيوب دواړه خولې ئې داسي بندي کړې چي د ژوندي شيانو تېرېدل ترې ممکن نه وو، خو هوا ترې تېرېدی شوه، د ټيوب داخلي جدار ئې په داسي سريښناکي مادې غوړ کړ چي د هوا د تېرېدو په دوران کي هر ژوندی توکی جذب کړي او غوښې ته د رسېدو مخه ئې ونيسي، پدې ترتيب هغه د ټيوب داخلي فضاء داسي جوړه کړه چي د ژوندون لپاره مساعده وه، که مړه توکي په خپله په ژونديو بدلېدلی؛ نو د پاستور په ټيوب کي به حتماً له هغي غوښی نه

ژوندی موجود جوړ شوی وو خو دا ثبوت تر اوسه د پاستور په لابراتوار کي پاتې دی، خو هغه غوښه په ژوندي موجود نده تبدیله شوې. د پاستور لدې مهمي تجربی سره ټولو بیولوژی پوهانو توافق وکړ او د ده خبره ئې د یوه قاطع علمي اصل په حیث قبوله کړه، تر ننه د پاستور همدا تجربه عملي کاروړنه لري او د خوراکي موادو ساتنه د همدې علمي اصل له مخي تر سره کېږي، غوښه، شیدې او نور خوراکي مواد هومره واېشوي چي ژوندی نطفې پکي ختمي کړي، بیا ئې پداسي ظروفو کي ځای په ځای کړي چي ژوندي موجودات ورننوتی نشي، پدې عملیی سره د خوراکي موادو د د ورستېدو مخه نیسي، دې عملیې ته پاستوریزه وایي، د پاستوریزی د عملیې بنسټ پدې مفکورې ولاړ دی چي ژوند له ژوند نه را پیدا کېږي.

همدا راز موږ هغوی ته ویل: که ژوندون د مادې د تدریجي تکامل نتیجه ومنو له څو سترو اشکالاتو سره مخامخ کیږو:

دا مفکوره موږ دې ته اړکوي چي له یوې خوا د مادې د پیدایښت په یوې ثابتي نیټې باور وکړو او له بلي خوا د مادې ابتدایي سکون ومنو!! دا ځکه چي د مادې مایل ګراف حتماً د زماني له افقی ګراف سره د تقاطع یوه نقطه په ګوته کوي چي د مادې د پیدایښت او د حرکت د پیل نقطه ده، ګراف باید په لاندې شکل وي:

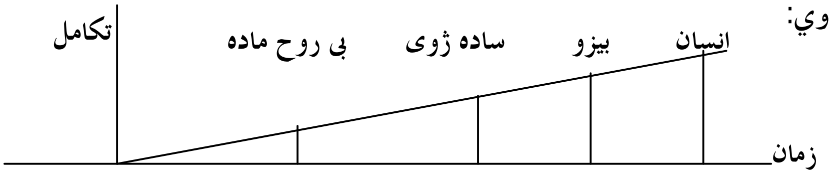

که موږ د اوسنی زماني له انسان نه شروع وکړو او ورو ورو مخکي زماني ته په شا ولاړ شو او وګورو چي د ماتریالیستی فلسفی له مخي باید په انسان کوم مراحل تېر شوي وي، پدې سفرکي باید هر څو ملیونه کاله د مخه، انسان په داسي

بڼه کي وګورو چي اوسنی شکل ئې د زمانې د تېرېدو په تناسب تر هغه شکل نه مخکي تللی او متکامل دی، یعنی د ده تکامل د زمانې په فکتور پوري تړلی دی، هر څومره چي زیات وخت ورباندي تېرېږي زیات تکامل کوي، د غیرمتکامل او بسیط حالت یوازنۍ وجه ئې دا ده چي د متکامل حالت په نسبت کم وخت ورباندي تېر شوی، پدې سفرکي خامخا باید داسي پړاو ته ورسیږو چي ماده ساکنه ده او "صفر" زمانه ورباندي تېره شوې، خو کمونستان نه د مادې "سکون" مني او نه ئې د پیدایښت نیته، خو لدې نه عاجز دی چي د تدریجی تکامل نظریه څنګه د مادې د دائمي حرکت او په لایتناهی کي د مادې د پیدایښت له غلط تصور سره تلفیق کړي.

۲ـ کمونستانو به ویل: د "مادې تکامل" د اضدادو تر منځ د دائمي نزاع نتیجه ده، د مادې هر توکي په خپل زړه کي دوې برخي لري، یوه د بل ضد ، "تز" او "انتی تز" چي په مسلسل او انقطاع نه منونکې توګه په خپلو کي په دائمي نزاع بوخت دي، همدا دائمي نزاع ماده د تکامل په لوري خوځوي.

موږ ورته ویل: د مادې په هکله ستاسو دا تصور هم د نورو غلطو تصوراتو په څېر بې بنیاده او غیر علمي دی، عالم د اضدادو مجموعه نه؛ بلکي د ازواجو مجموعه ده، یوه برخه ئې د بلې برخي ضد نه بلکي مکمِّله ده، هر ترکیب د ازواجو له یووالي څخه جوړېږي او د ازواجو د ګډ کار په ترڅ کي وده کوي، د عالم هر لوري ته چي سترګي واړوئ او د هر "تکامل" لاملونه چي ولټوئ، حتماً به دې نتیجی ته ورسېږئ چي د مادې هر توکی له داسي برخو جوړ شوی چي یو د بل زوج او یو د بل مکمل دي، همدا ازواج یوه بل ته لاس ورکوي او د مادې د تکامل موجبات برابروي.

په حیواناتو او نباتاتو کي ګورو چي زوج زوج پیدا شوي، نر او ښځه لري، یو د بل مکمل، همدا ازواج د یوه بل د دفع کولو او نفی کولو په ځای یو بل جذبوي، یوه بل ته لاس ورکوي، د دوی د یووالي په نتیجه کي نوی، ځوان او

متکامل موجود پیدا کېږي او د زړو ځای نیسي، د دوی په هکله د "اضدادو" فلسفه اصلاً صدق نکوي او د واقعیت کاملاً خلاف او د "تکامل" د لاملونو له توضیح نه عاجز ده.

همدا راز په عناصرو کي گورو چي يو په خپل آخری مدارکي داسي اضافی شیان لري چي له بل سره ئې شریکولی شي او بل په آخری مدارکي داسیخلا لري چي د ډکولو لپاره ئې د بل مرستي ته اړ دی، همدا دواړه د یوه بل زوج شي، یو بل جذب کړي، آخری مدار سره شریك کړي، د دې عملیی په نتیجه کي نوی ترکیب جوړ شي، موږ د عناصرو په دنیا کي هم د اضدادو په ځای ازواج گورو او په څرگند طور گورو چي تکامل د زوجینو د یوځای کېدو او دوستانه تعامل په نتیجه کي ترسره کېږي، کوم عناصر چي د یوه بل زوج نه وي نه په خپلو منځونوکي تعامل کولی شي او نه د نوي توکي په څېر څرگندېدی شي او نه د تکامل مقدمه کېدی شي.

۷ـ کمونستانو به ویل: "انسان" د مادې د طبیعي تکامل نتیجه ده، د ده تکامل او د انسان په څېر راڅرگندېدل ئې له "یوه سلولي" حیوان نه پیل شوی، بېلا بېلي مرحلې ئې پلي کړې، کله د یوه حیوان په څېر او کله د بل حیوان په څېر، له موجوده حالت نه مخکي د بیزو په بڼه او په پای کي د "کامل انسان" په شکل کي راڅرگند شوی.

موږ ورته ویل: د انسان د پیدایښت په هکله دا نظریه نه علمي بنیاد لري او نه هغو گڼ شمېر سؤالونو ته ځواب ویلی شي چي ورسره مخامخ ده، سؤالونه دا دي:

- باید د مادې له ساده توکي نه تر انسان پوري ټول نباتات او حیوانات په یوه ثابت مسیر کي یو په بل پسې د تدریجی تکامل په حال کي وی او له معمولي او بسیط تفاوت سره، باید ټول د انسان په بڼه کي د بدلېدو په لوري خوځېدې!!
- دا نظریه د ژوندیو موجوداتو د بې شمېره تنوع له توضیح نه عاجزه ده، د

تنوع معنا دا ده چي هر صنف له ځانګړې او مستقلي نقطی پیل شوی او وده او تکامل ئې په خپل ځانګړی مسیر کي دي.

• د ژوندیو موجوداتو او جامدي مړی مادې ترمنځ هومره ژور او عمیق تفاوت ګورو چي د یوه "فوق مادي" ذات له تصرف نه پرته په ژوندي موجود د هغې بدلېدل د انسان عقل نشي منلی، ژوندي موجودات؛ احساس، شعور، عقل، علم، ابتکار، انتخاب، مینه، دښمني، خندا، ژړا او ګڼ شمېر نور داسي صفات لري چي باید له "فوق مادي" مرجع نه ئې ترلاسه کړي وي. دغو صفاتو ته مادي مبنا نشو پیدا کولی، ناچار باید دا ومنو چي په ژوو کي نوموړي صفات له بهر نه تعبیه شوي او د دوی پیدا کوونکي ذات د دوی په خټه کي دا صفات ایښی او په همدغو صفاتو د متصف کېدو لپاره ئې هغوی ته خاص جوړښت ورکړی، د انسان پیدایښت او د ده خاص صفات داسي وګڼې لکه یو مجهز کمپیوټر چي ټولي برخي ئې مکملي او فعالي وي، په هغه کي د جمع، ضرب، تقسیم، د غړ ضبطول، د لیکنو اساسي ساتنه او د ګڼ شمېر نورو عملیو خاص پروګرامونه تعبیه شوي، دا کمپیوتر هغه عملیه ترسره کولي شي چي مربوطه پروګرام او SOFT WARE ئې په حافظه کي نصب شوی وي، که نه نو د نوموړې عملیی له اجراء نه عاجز پاتې کېږي. د انسان په کروموزم کي ۳۰۰۰۰ ژنه دي، هر ژن د یوه WARE SOFTحیثیت لري، چي هر یو ئې د انسان د یوه خاص صفت او کړني اصلي لامل دی. موږ ته وواياست چي دا ژنونه، چي هر یو ئې د خاص صفت حامل دی او انسان ته خاص خصوصیت ورکوي او د انسان د خاصو کړو وړو لامل دی، چا په انسان کي ایښی؟

۸ـ کمونستانو به ویل: مرګ د ژوندون پای دی، له مرګ نه وروسته بل ژوندون نشته، نه قیامت شته او نه حساب او کتاب او نه جنت او دوزخ.

موږ ورته ویل: تاسو د بیا ژوندون د نفی کولو لپاره څو خبري کولی شي:

یوه دا ده چي انسان ومری، هډوکي ئې وراسته شي او په خاورو بدل شي

څنګه به بېرته را ژوندی کېږي؟

زموږ ځواب دا دی: هماغسی به راژوندی کېږي لکه چي په ابتداء کي له خاورو را پیدا کړی شو، مجدد پیدایښت تر لومړی پیدایښت آسانه دی، هماغسی به را ژوندی کېږي لکه چي د هر ژمي په پای او د پسرلي په راتلو سره د ځمکي تر قشر لاندې توکي راژوندي شي. هغه ذات چي انسان ئې د لومړی ځل لپاره را پیدا کړي بیا به ئې را پیدا کوي.

• دوهم دا چي: له بیا ژوندون نه وروسته حساب او کتاب، مکافات او مجازات نه منو او د دې لپاره عقلي دلایل نلرو.

• په دې ارتباط زموږ ځواب دا دی: که انسان د هري پېښي او صحنې په اړه خامخا قضاوت کوي، یوې ته په بلي ترجیح ورکوي، یوه تائیدوي، بله تردیدوي، دوه کسان د دوو بېلا بېلو کړو وړو په حال کې ګوري، یوه ته ښه او بل ته بد وايي، دوه کسان د جګړي په حالت کي ګوري، یو ظالم او بل مظلوم، د یوه په نسبت په خپل زړه کي ترحم او زړه سوي احساسوي، غواړي دهغه مرسته وکړي، د بل په نسبت په خپل زړه کي کرکه محسوسوي، غواړي د هغه مخنیوی وکړي، که ئې له وسه پوره وه حتماً د مظلوم مرستي ته راوړاندي کېږي او د ظالم مقابله کوي، ظالم ته د خپل ظلم جزا ورکوي. موږ ته ووایاست: په انسان کي دا د قضاوت استعداد چا ایښی، دا د مکافات او مجازات تصور چا ورکړی، دا د ښه او بد د تفکیك او تمییز فهم ئې له کومه کړی؟ ته څنګه دا مني چي په انسان کي دي دا صفت وي او د ده پیدا کوونکي ذات دی پدې صفت متصف نه وي؟ د عقل تقاضا خو دا ده چي د انسان پیداکوونکی او خالق باید په اتم او اکمل صورت کي د "قضاوت" او مکافات او مجازات په صفت متصف وي.

• متأسفانه تاسو د مکافات او مجازات هغي سلسلې ته پاملرنه نلري چي همدا اوس اوس په پوره قوت سره د انسان په انفرادي او ټولنیز ژوند حاکمه ده، نه دې ته اهمیت ورکوي چي اکثر مجرمان د خپل جرم جزا ګوري، چي بد ګرځي بد

به پرځي، په خپل شخصي ژوند کي د هر انحراف او له خپلو طبيعي حدودو نه د هر تېري بد عواقب ګالي. او نه دې ته توجه لري چي يو په بل پسې د ظالمو واکدارانو د اقتدار مانۍ نسکورېږي، د استبدادي نظامونو جرړی قطع کېږي، مستکبرين له منځه ځي، ځای ئې مستضعفينو ته تخليه کېږي، که پدې عالم کي د مکافات او مجازات سلسله حاکم نه وی نو ظالم واکداران به تل په واك کي پاتې کېدل او مظلومان به تل د محروميت اوضعف ګاللو ته اړ ول، نه به د دوی مرسته کېده او نه به له هاغه بل نه غچ اخيستل کېدو، د مکافات او مجازات همدا سلسله به په قيامت کي تکميل شي، هغه نقيصه به رفع شي چي انسان ته د نسبی اختيار او واك ورکولو په وجه د ده فوری او مکمل مجازات او مکافات ځنډول شوي، فوری جزا د انسان اختيار سلبوي، ده ته د اختيار او واك ورکولو غوښتنه دا وه چي کامل مکافات او مجازات ئې د څه مودې لپاره وځنډول شي.

۹- کمونستانو به په انساني ټولني کي د بې عدالتۍ او ظالم او مظلوم په شته والي د خپلي الحادي عقيدې لپاره د دليل په توګه استدلال کاوو او ويل به ئی: خدای څنګه پدې "بی عدالتي" راضی کېږي، د دې بې عدالتي له شته والي سره سره څنګه د "عادل خدای" په شته والي باور وکړو؟

موږ د دوی په ځواب کي ويل: په انساني ټولني کي بې عدالتي او ظلم د انسان د غلطو تصرفاتو نتيجه ده، د دې اعتراض په خپله انسان ته راجع دی چي له خپل "اختيار" او "واك" نه غلطه استفاده کوي، نه هغه ذات ته چي انسان ئې بااختياره پيدا کړی، که انسان په نورو ظلم کوي، د نورو په حقوقو تېری کوي، يوه ډله په بلي ډلي د خپلي خوښي داسي نظام تحميلوي چي هغه له خپل حق نه محروم کړی او ده ته امتيازات ورکړي او که محرومان او مظلومان ظلم ته غاړه ږدي، د بل لوبي مني، په خپل حق د بل د تېري په وړاندي عکس العمل نه ښيي، مسئوليت ئې انسان ته متوجه دی، نه خدای ته چي انسانان ئې برابر پيدا کړي، هرڅه ئې د ټولو لپاره پيداکړي، په عدالت امر کوي او ظلم حرام ګڼي او خپلو

بندگانو ته وايي: مه په بل لويي کوي او مه د بل لويي مني، مه ظلم کوي او مه مظلوميت مني، ټول ورونه ياست، له يوه نژاد نه، له برابرو حقوقو سره.

د انسان امتياز په نورو مخلوقاتو پدې سره دی چي هغه "خپلواك" پيدا شوی، له دوو لارو نه يوه غوره کولی شي، په څو شيانو کي يو انتخابولی شي، ابتکار لري، د انتخاب او غوره کولو توان لري، که له هغه نه دا امتياز سلب شي، بيا ئې نه ښه کار د ستايلو دی او نه بد کار د غندلو، نه د ښه کار په کولو سره د مکافات مستحق دی او نه د بدکار په مقابل کي د مجازات وړ، په هر کار کي ئې هغه چا ته گوته نيول کېږي چي دی ئې هغه کار ته اړکړی. ترافيك په هر تصادم کي ډريور مجازات کوي نه موټر، دا ځکه چي ډريور د واك خاوند دی او موټر محکوم او مجبوره وسيله. په انساني ټولني کي د بې عدالتي اعتراض يوازې په هغه صورت بل چا ته راجع کېدی شوی چي انسان د موټر په شان محکوم او مجبور وی او مهار ئې د بل په لاس کې.

عادل خدای نه يوازې په بې عدالتي او ظلم ندی راضی؛ بلکي هم ظلم حرام گڼي او هم ظلم ته تسليمېدل. د مظلومانو د ژغورني لپاره ئې پيامبران رالېږلي، له ظلم نه د نجات لاري ئې هغوی ته ښودلې، دوی ئې د ظلم د ختمولو او د عدالت د تأمين لپاره په جهاد مکلف کړی، که دوی د ظلم په خلاف ملا وتړی او د عدالت د تأمين لپاره د جهاد لاره غوره کړې، خامخا د دوی مرسته کوي او خپل تائيد او نصرت پدوی پيرزو کوي، د الله سنت همدا دی او د عدالت تقاضا همدا او د انسان د "واك" او "اختيار" غوښتنه همدا، که خدای له انسان نه د گناه کولو واك سلب کړی، لده نه هغه "اختيار" بېرته واخلي چي له همغه نه په استفادې سره د بل په حق تېری کولی شي، پدې صورت کي انسان له نورو مخلوقاتو نه خپل اصلي امتياز له لاسه ورکړی او په مجبور مخلوق بدل شوی، بيا نه د ده "ښه" ارزښت لري او نه ئې "بد" د تقبيح او غندلو وړ دی.

۱۰ـ کمونستانو به ويل: انسان هرڅه په خپله "خوښه" او خپله "اراده" کوي، د

داسي نامرئی ذات شته والی نه محسوسوي چي د انسان په "ارادې" اغیزه وکړي او د ده د عمل مخه ونیسي، ځینو به په ډېره بې باکۍ ویل: که خدای وي نو زما دا غزېدلی لاس دي راغونډ کړي!

موږ د دوی په ځواب کي ویل: ستاسو دا خبره د مخکنۍ خبري خلاف ده، د یوې قضیې په اړه دوه متناقضې خبري کوي، که انسان هر څه په خپله "خوښه" او خپله "اراده" کوي نو د ده د فردي او اجتماعي حالت مسئولیت په خپله د ده په غاړه دی، د "ظلم" عامل دی دی، د بې عدالتي موجبات ده برابر کړي او اعتراض ئې ده ته متوجه دی.

که څه هم دا خبره چي انسان هر کار په خپله "خوښه" او "اراده" کوي په اصل کي سمه خبره ده خو نه پدې بڼه کي چي کمونستان ئې وړاندي کوي، پدې خبري هغه نتیجه مرتب کول چي دوی ئې ادعا کوي، د حیرت وړ مغالطه ده. انسان نه کامل "واکمن" دی او نه مطلق "محکوم"، د اختیار خاوند دی خو محدود اختیار، انتخاب کولی شي؛ خو له ځو ممکنو کارونو نه یو. د ده دا محدودیت ثابتوي چي د بل د ارادې په وړاندي محکوم دی. قرآن دا حقیقت په څومره دقیق انداز بیانوي او وایي:

> فلو لا ان کنتم غیر مدینین ترجعونها ان کنتم صادقین.
>
> که تاسو (د خدای د ارادې په وړاندي "محکوم" نه یاست خپله روح مو هغه وخت" بېرته وګرځوی "چی ستاسو ستوني ته راورسېږي" که صادق یاست.

ستا مرګ پدې شهادت ورکوي چي ته د یوه داسي ذات د ارادې په وړاندي محکوم ئې چي په تا او پدې ټولي هستۍ د ده حکم نافذ دی، ته نه غواړې زوړ شي، استعدادونه دي ضعیف شي، توانمندي دي کمه شي، په مرض اخته شي او په مرګ محکوم شي، خو دا ټول ستا د خوښي خلاف ترسره کېږي. دنیا ته ستا د راتلو او تلو نیټه بل ټاکلې، ستا وده او زوال د بل په اراده ترسره کېږي، نه د خپل

مرگ مخنیوی کولی شي او نه ئې نیته ځنډولی شي.

دا سمه ده چي تا ته د خپل لاس د غزولو او غونډولو توان درکړی شوی او د دې اختیار ستا په لاس کي دی، خو که د همدې لاس د غزولو او غونډولو د کنترول هغه مرکز صدمه وګوري چي ستا په مغز کي تعبیه شوی او سویچ ئې ستا د ارادې تر ګوتي لاندې ده، بیا نه خپل لاس غزولی شې او نه ئې غونډولی، ته بې تنفسه ژوند نشې کولی، ناچار به سا باسې چي ژوندی پاتې شې، د ژوندي پاتې کېدو لپاره به ناچار هماغه څه کوې چي ستا خالق او پیداکوونکي ذات مقرر کړي.

۱۱ـ کمونستان پدې باور وو چي انسان خپل افکار او عقاید له خپل محیط نه اخلي، دا د تولید وسایل دي چي د انسان د اجتماعي نظام څرنګوالی تعینوي، اقتصاد بنسټ دی او اجتماعي نظام، سیاست او فرهنګ د هغه زیږنده او پدې بنسټ ولاړ دیوالونه، اقتصاد "زیر بنا" ده او نور هرڅه "روبنا"، د ټولني هر څه له "اقتصاد" نه رنګ اخلي، د انسان د ټولو کړو وړو محرك اقتصاد دی، دوستی او دښمني ئې اقتصادي انګیزه لري، ښه او بد عمل ئې له اقتصادي تمایلاتو نه راولاړیږی. د تولید د وسایلو د تدریجی تکامل په وجه د انسان اجتماعي نظام هم په تدریج سره له یوه حالت نه بل ته ارتقاء کړې. دوی تاریخ په لاندې پنځو مرحلو ویشي:

۱ـ لومړنۍ ټولنه "کمون اولیه " پدېمرحلې کي د تولید له وسایلو نه په ګډه استفاده کېده، نه فردي ملکیت وو او نه د یوه انسان په لاس د بل استثمار.

۲ـ مریيتوب "بردګی": د لومړۍ مرحلې برابري او مساوات او د یوه انسان په لاس د بل نه استثمار له منځه ولاړ، فردي ملکیت رامنځته شو، شتمنو نیستمن، زورورو کمزوری په اسارت ونیول، مریيتوب پیل شو. مریی د تولید وسیله ګڼل کېدو او بازار ته د خرڅلاو لپاره عرضه کېدو.

۳ـ فیوډالیزم "د پراخو ځمکو د خاوندانو نظام": پدې مرحله کي کرهڼه د

تولید مهمه او اساسي وسیله وه. د پراخو ځمکو خاوندان راڅرګند شول، مریی په بزګر بدل شو، یعنی د کر په ځمکي پوري تړلی مریی.

۴. کپتلیزم " پانګه وال نظام": د تاریخ پدې پړاو کي د تولید د مخکنیو وسایلو ځای ماشین ونیو، فابریکې رامنځته شوې، فیوډال د فابریکې په خاوند بدل شو او بزګر په کارګر، فابریکو کارګران راغونډ کړل، د ګډی مبارزې شرایط ئې ورته برابر کړل، کارګری اتحادیی جوړي شوې او د کارګرانو مبارزه پیل او جدي بڼه ئې غوره کړه.

۵. کمونیزم: بورژوازی د کارګرانو "پرولتاریا" په لاس نسکورېږي، فابریکې، ځمکي او د تولید ټول وسایل د کارګرانو په لاس کي پرېوزی، د بډایانو سلطه پای ته رسېږي، قدرت د کارګرانو لاس ته ورځي، کارګری ټولنه جوړېږي، د فردي ملکیت په ځای ټولنیز ملکیت رامنځته کېږي، د ټولني هرڅه د ټولو په ګډ ملکیت بدلېږي، هماغه د انساني تاریخ لومړنۍ مرحله "کمون اولیه" په خپلي مترقي او متکاملي بڼي کي بیا تکرارېږي، دولت او دولت ته ضرورت ورو ورو له منځه ځي او بې دولته ټولنه جوړېږي، همدا د انسان د ټولو ستونزو د حل یوازنۍ لاره ده. کمونستانو به ویل: دا تاریخیمرحلې او یوه په بل پسې د هغوی راتګ د تاریخ حکم او غوښتنه ده، خامخا به راځي، هیڅ څوك ئې مخه نشي نیولی، هیڅوك ئې مخي ته نشي و درېدی، دا د تاریخ جبر دی....!!

موږ د دوی په ځواب کي ویل:

د انسان د ځینو خاصو کړو وړو انګیزه اقتصادي وي، نه د ټولو، د ده د ټولو فعالیتونو د لاملونو په هکله ستاسو نظریه غیر واقعی او بې بنیاده ده. هیڅ عاقل انسان له هغې سره توافق نشي کولی، ډېر فعالیتونه داسي دي چي نه یوازې اقتصادي انګیزه نلري بلکي انسان د هغه لپاره خپل اقتصادي تمایل ترپښو لاندې کوي او له خپلو مادي امتیازاتو نه لاس اخلي. که یو مبارز انسان د عدالت لپاره ملا تړی، د جهاد لار غوره کوي، زندان ته ځي، هجرت ته اړکېږي، له

مأموريت نه محروم کېدل مني، له خپلي شتمنۍ، اجتماعي اعتبار، سوکالي او آرامي نه لاس اخيستو ته چمتو کېږي، له مظلومانو او محرومانو نه د دفاع په لارکي شهادت ته تيارېږي، په هغه وخت کي چي گوري د دار کړۍ ئې په غاړه کي لوېږي، په خپل دريغ ټينگارکوي، نه له مبارزې لاس اخيستو ته چمتو کېږي او نه د دښمن په وړاندي سر ټيټولو ته، ستاسو دا فلسفه د دغه شان کارونو له توجيه نه عاجزه ده. د انسان دا راز اقدامات ستاسو په نظريې د بطلان خط کاږي، که يو انسان د يوه بې وزلي همنوع په ليدوسره په خپل زړه کي ترحم او عاطفه احساسوي، تحريك کېږي، له هغه سره مرستي ته راوړاندي کېږي، د هغه لاس نيوی کوي، د مظلوم په څنگ کي ودرېږي، له خپل اولاد سره مينه کوي، د دوی لپاره خولې تويوي، خطر قبلوي، که مور د خپل اولاد په نسبت زړه سوي لري، د ده د روزني او ساتني په کار کي بې خوبی گالي، هر زحمت په ورين تندي زغمي، د هر خطر مقابلې ته چمتو کېږي، که يو کس د شهرت لپاره د مرگ تر پولي مخکي درومي، په اسرارو د پوهېدو لپاره سختی ستونزي گالي، ... دې ته ورته د بې شمېره نورو اقداماتو له توجيه نه ستاسو فلسفه کاملاً ناتوانه او عاجزه ده.

همدا راز ستاسو دا ادعا د منلو نده چي انسان خپل افکار او عقايد له محيط نه اخلي، که داسي وی، نو هغو کسانو به حتماً ورته عقايد او افکار درلودل چي په ورته محيط کي ژوند کوي، بايد د يوې کورنۍ د غړو ترمنځ هيڅ فکري اختلاف نه وی. د يوې ټولني د ټولو غړو افکار بايد يوه بل ته ورته وی. بايد د جوزيف استالين، د کمونستانو د ستر مشر او د ده د لور ترمنځ هومره ژور اختلافات نه وی پيدا شوي چي له روسيې وتښتی او امريکا، د روسيې ستر دښمن ته پناه يوسی او هلته په يوه مطبوعاتی کنفرانس کي خپل پلار متهم کړي او هغه ته د قاتل او جاني خطاب وکړي؟!

مور عملاً گورو چي د توليد وسايل نه فقط د انسان د افکارو او عقايدو زيربنا نده، بلکي په خپله د انسان د افکارو زيږنده ده، دا انسان دی چي د توليد

وسايل جوړوي، په هغوی کي تبديلي راولي، وده ورکوي، تر مخکي حالت نه غوره والی ورکوي، نن د يوه کس کار تر سره کولی شي، سبا ئې داسي جوړ کړی چي د دووکسانو کار وکړي او بله ورځ د څلورو، لسو او شلو... انسان ابتکار لري، پټ اسرار کشفوي، نوي نوي وسايل اختراع کوي، د انسان همدا استعداد د توليد د وسايلو او د ټولني د اقتصادي وضعي د بنيرازه کېدو اصلي عامل دی، په انسان کي د "ابتکار" او "اختراع" استعداد ته نه يوازې دا چي ستاسو ناکاره فلسفی اعتناء نده کړې بلکه هغه ئې نفی کړې.

په دې کي شك نشته چي انسان له خپل محيط نه متأثره کېږي، په عقيدې، فکر، اخلاق، دود دستور او اجتماعي نظام ئې محيط اثر کوي، خو دې خبري ته هومره عموميت ورکول چي له انسان نه د يوه مجبور او محکوم توکي څېره انځور کړي، داسي چي خپل هر څه له محيط نه اخلي، جهت ئې محيط ټاکي، افکار او اخلاق ئې د محيط زيږنده ده، نه "ابتکار" لري، نه "اختراع" کولی شي او نه د محيط د غوښتنو خلاف قدم اوچتولی شي، دا غلطه انگيرنه ده او د انسان د عملي ژوند له واقعيتونو سره ټکر کوي. که داسي وی نو ټولو انساني ټولنو به يو شانته اجتماعي نظام درلود، ټولو به يو شانته وده کوله، د توليد وسايل به ئې ورته وو او اجتماعي نظامونه به ئې د يوه بل شبيه . ستاسو فلسفی تحليل دې سؤال ته له قانع کوونکي ځواب نه عاجز دی چي ولې د دې او هغي ټولني تر منځ د توليد د وسايلو مستوی فرق کوي، دا وروسته پاتې دی او هغه مخکي تلی او ولې د دې ټولني اجتماعي نظام له هغي بلي نه فرق لري؟! د انسان له "ابتکار" نه پرته بل کوم عنصر دی چي دا "تفاوت" توجيه کړی شي؟! مخصوصاً چي تاسو په "تاريخيجبر" باور لري او هغه داسي ځواکمن بهير گڼي چي هيڅوك د هغه مخي ته نشي ودرېدلی او هيڅوك دا حتمي بهير نشي بدلولی.

د کمونستانو په "تاريخي دورو" او "تاريخي جبر" لاندې اعتراضات لرو:

- دوی په تاريخي پېښو کي يوازې د توليد د وسايلو اغيزه څېړلی او هغه

ئې يوازنی مؤثر عامل گڼلی، ټول نور عوامل ئې له نظره غورځولي. څوك چې په تاريخي پېښو کې د بېل، لور، ترکتور او ماشين اغيزی ته گوته نيسي خو د انسان ابتکار، د مټو زور، د قلم، توری او ژبی تأثير له پامه غورځوي، لويه مغالطه کوي، ما ته وواياست چې د تاريخ په جوړولو کې د لور زياته ونډه ده که د توری، بېل زيات تأثير لري که نيزه، ترکتور زيات مؤثر دی که ټانك؟!

• کمونستي انقلاب د دنيا په هيڅ گوټ کې د هغي فلسفی مطابق بري ته ندی رسېدلی چې کمونيزم ئې وړاندي کوي، په هيڅ هېواد کې داسي ندي شوي چې د بورژوازی مرحله خپل پای ته رسېدلې وي او ورپسې کمونستي انقلاب راغلی وی، د دې فلسفی مطابق بايد لومړی په انگلستان او امريکا کې کمونستي انقلاب ترسره شوی وی، د مارکس انتظار همدا وو او د ده د تاريخي فلسفی تقاضا همدا وه، خو پدې هېوادونو کې لا تراوسه هماغه د بورژوازی مرحله پای ته ونه رسېده او د کمونيزممرحلې ته ئې ارتقا ونکړه، کمونستي انقلاب، د مارکس د فلسفی خلاف، لومړی په روسيی کې ترسره شو، حال دا چې روسيه د پانگه وال نظام په لومړی پړاو کې وه، نور هېوادونه چې د روسيی د توری، توپ او ټانك په ذريعه د کمونيزم په کومي کې پرېوتل اکثراً ئې فيوډالي مرحله هم نه وه تکميل کړې، چين د کمونستي انقلاب ليار پدې خاطر غوره نکړه چې د توليد په وسايلو کې ئې انقلاب راغلی وو او همدغو وسايلو د کمونستي انقلاب غوښتنه کوله!! برعکس د روسيی نظامي مرستو دا انقلاب بري ته ورساوو!! دا څنگه د اروپائی هېوادونو په ځای چې اکثراً د بورژوازی په پړاو کې وو، کمونستي انقلابونه په افريقايي او آسيايي هېوادونو کې، چې ټول ئې په فيوډالي مرحلې کې وو، ترسره کېږي، دا انقلابونه د کارگرانو په لاس نه؛ بلکې د فوځي افسرانو په لاس او د عسکري کودتاگانو په ذريعه پلي کېږي!! موږ نه پوهيږو چې کمونستان د عراق، يمن، سودان، مصر، سوريی، ويتنام، کامبوج، ايتوپيا، اريتريا او د شرقي اروپا هېوادونو هغه تحولات څنگه توجيه کوي چې د کمونيزم په گټه ترسره شول. پدې هېوادونو کې خو د لور او څټك په ځای د توپ

او ټانك په ذريعه او د كارگرانو او بزگرانو په ځای د فوځي افسرانو په لاس د زړو حكامو ځای نويو حكامو ونيو، نه د توليد وسايل بدل شوي او نه په اقتصادي نظام كي تبديلي راغلې.

• د فردي او ټولنيز ملكيت په اړه موږ هغوی ته ويل: ظلم په هر صورت كي ظلم دی، كه دا د "فرد" له لوري د "ټولني" په حقوقو وي او كه د "ټولني" له لوري د "فرد" په حقوقو. كه دا ظلم وي چي د "فردي ملكيت" لپاره "اجتماعي ملكيت" صدمه وگوري؛ نو دا هم ظلم دی چي د اجتماعي ملكيت تر نامه لاندې "فردي ملكيت" تر پښو لاندې شي. دا له عدالت او انصاف نه لري كار دی چي انسان د خپل كار هغه ثمره تر لاسه نكړی شي چي د ده د خولو او تناكو نتيجه ده او پدې كي هغه څوك ورسره برابر شريك كړی شي چي نه ئې خولې توی كړې او نه ئې لاس تناكي شوی. كه دا حالت په ده تحميل شي د كار او زيار انگيزه له لاسه وركوي، د كاركولو شوق او ذوق ئې‌صدمه گوري، د خولې تويول او د لاس پښو تناكي كول ورته بيهوده برېښي. د فردي ملكيت نفی خطرناك عواقب لري، اجتماعي ملكيت په داسي استبدادي نظام منتج كېږي چي د ټولني هرڅه د واكمنو په لاس كي وركوي، د دې په ځای چي "فردي ملكيت" تحريموو ولې هغه راكړه وركړه او اقتصادي چال چلند نه تحريموو چي د ټولني حقوقو ته صدمه رسوي، د بډاي لاس آزاد پرېږدي چي نيستمن استثمار كړي، د ده له مجبوريتونو نه غلطه استفاده وكړي، د بې وزلو د خولو او تناكو حاصل د ده په جيب كي پرېوزی، شتمن مزيد شتمن كړي او نيستمن لاپسي نيستمن، سرمايه د محدودو كسانو ترمنځ لاس په لاس شي، له هري لاري نه د شتمني ترلاسه كول جائز گڼي، ولې سود، احتكار، انحصار او استثمار نه تحريموو؟

اسلام فردي ملكيت جائز گڼي خو له څو شرطونو سره:

• بايد له جائزی او قانوني لاري ترلاسه شوی وي. نه د بل فرد حق په كي ترپښو لاندې شوی وي او نه د ټولني.

- له دې ملکیت نه یوازې په جائزو لاروکي استفاده کولی شي.

- د ده په شتمني کي د ټولني د محرومانو ثابت او معلوم حق دی، دا حق باید ورکړ شي. دولت مکلف دی له بډای نه دا ثابت حق ترلاسه کړي او بې وزلو محرومانو ته ئې ورکړي . دا ثابت حق د اجتماعي مصلحت په بنا زیاتېدی شي او دولت کولی شي د ټولني د عام مصلحت لپاره له بډایانو نه هومره وغواړي چي ضرورت رفع شي.

- شتمني باید د محدودو اغنیاوو تر منځ لاس په لاس نشي او داسي تراکم و نکړي چي ټولني ته گواښ متوجه کړي، د شتمنیو تراکم خطرناك عواقب لري.

- اسلام د همدې لپاره د زکات، عشر، خمس، میراث، مصالح مرسله او سد ذرایع قواعد وضع کړي او سود، احتکار، انحصار، استثمار او د نیستمن له مجبوریتونو نه ناروا استفاده ئې تحریم کړې.

- موږ به کمونستانو ته ویل: ستاسو دا ادعا چي په کمونستي ټولنیکي د "دولت" ضرورت په مدا رمدار منتفی کېږي او بې دولته ټولنه رامنځته کېږي، یوه واهی او بې بنیاده ادعا ده، د عملي واقعیتونو خلاف، ستاسو په کمونستي ټولني کي نه د دولت ضرورت منتفی شو، نه له منځه ولاړ او نه تضعیف شو، برعکس هومره ځواکمن شو چي د انسان په اوږده تاریخ کي ئې مثال نشو موندلی، پدې نظام کي چي فوځ، پولیس، استخبارات او امنیتی ځواکونو او ځواکمنو حزبی حلقو ته کوم ضرورت دی په نورو نظامونو کي ئې مثال نه گورو، تجربی ثابته کړه چي کمونستي نظام د ځواکمن دولت نه پرته دوام نشي کولی که دولت ضعیف شو او په ټولني ئې تسلط کمزوری شو د نظام مانۍ نسکورېږي او د کمونیزم ټغر ټولېږي.

- کمونستانو به د اسلام په هکله ویل: که اسلام د طبقاتی نظام حامي نه وی ولې ئې مریيتوب تائید کړ، ولې ئې د مریی ساتل او خرڅول جایز وگڼل؟

موږ د دوی په ځواب کي وېل: دا اسلام وو چي د بشري تاريخ په اوږدو کي ئې د لومړی ځل لپاره د مريي د آزادولو غږ اوچت کړ، له اسلام نه مخکي هيڅ مسلك د انسانانو د برابری او د مريي د آزادي خبره نده کړې، اسلام اعلان وکړ چي لدې نه وروسته هيڅوك آزاد انسان نشي مريي کولی. لا څوکاله نه وو تېر شوي چي د اسلام تر واکمنی لاندې ټولو سيمو کي د غلامی سلسله ختمه شوه او مرييتوب پای ته ورسېدو. دا په داسي حال کي چي په اروپا، امريکا او ټولو غير اسلامي هېوادونو کي د غلامی بازار گرم وو او هيچا د انسانانو د برابری شعار نشو منلی. اما دا چي اسلام ولې له بري نه وروسته او په ټول حجاز له تسلط نه بعد غلامي تحريم نکړه او د ټولو غلامانو د آزادولو اعلان ئې ونکړ، ځواب ئې بايد له يوې خوا د هغه وخت په اجتماعي ظروفو او شرايطو کي ولټوو او له بلي خوا د اجتماعي ستونزو په حلولو کي د اسلام په خاصي کړنلاري کې. اسلام د ځينو خاصو اجتماعي ستونزو د حل کولو لپاره دا کړنلاره خپله کړې چي ورو ورو د هغوی جرړی باسی، تدريجی بدلون غوره گڼي، لومړی د داسي تبديلي لپاره ذهني شرايط برابروي، مقدماتي کارونه سر ته رسوي، ريښی يوه په بل پسې قطع کوي او په پای کي د دې اجتماعي ستونزي کرغېړن بوټی له بيخه باسی، د شراب او قمار په هکله اسلام همدا اسلوب غوره کړ، په تدريج سره ئې د دې خبيثه بوټو جرړی وايستلې، د مرييتوب په اړه ئې هم همدا طريقه اختيار کړه، لومړی ئې وويل: ټول انسانان د يوه بل وروڼه او د يوه خدای بندگان دي او له يوه مور پلار نه پيدا شوي. بيا ئې وويل: د مريي آزادول د گناهونو د جبران وسيله ده. بيا ئې وويل: هيڅ "حر" او آزاد انسان نشي مريي کېدی، هيڅوك دا حق نلري چي د "حر" او آزاد انسان په غاړه کي د مرييتوب کړی واچوي. بيائی وويل: هر غلام دا حق لري چي له خپل مالك سره "مکاتبه" وکړي، يعنی خپله آزادي په بيه واخلي، له غلامی نه آزاد شي او په مقابل کي ئې مالك ته څه ورکړي. او په پای کي ئې وويل: د دولت د مصرفی بودجی يو مورد د غلامانو اخيستل او آزادول دي.

د غلامانو د آزادولو او د غلامی د تدريجی ختمولو دا طريقه د يته ورته ده

چي کوم دولت د فیوډالي نظام د ختمولو او د ځمکو د عادلانه ویش په اړه دا فیصله وکړي چي د زیاتو ځمکو له خاوندانو نه ځمکي په بیه واخلي او په بې ځمکو ئې وویشي او پدې خاطر د ځمکو له مصادرې نه ډډه کوي چي پدې سره کېدی شي په ډېرو هغو کسانو ناروا تېری وشي چي شتمني او ځمکي ئې له جائزو لارو ترلاسه کړې. اسلام نه غواړي په هیچا، تر هیڅ نامه لاندې تېری وشي او جائز حق ئې تر پښو لاندې شي.

امریکا تقریباً زر کاله وروسته د غلامۍ د ختمولو فیصله وکړه، د امریکا د هغه وخت جمهور رئیس ابرهام لینکلن د یوه فوق العاده فرمان په ترځ کي غلامي لغو او د غلامانو آزادي ئې اعلان کړه، که څه هم پدې سره د امریکا ټول غلامان آزاد شول، خو پدې خاطر چي د دې اعلان لپاره مقدماتې کار نه وو شوی او د غلامانو ذهني روزنه نه وه شوې، اکثر غلامان پس له لنډې مودې آزاد ژوند نه بېرته خپلو بادارانو ته راوګرځېدل، غوښتل ئې د سابق په څېر په غلامۍ کي ژوند وکړي، نه د آزاد ژوند په خوند پوهېدل او نه ئې په ځان کي د آزاد ژوند توان او کفایت لیدلو، په ظاهر کي غلامي ختمه شوه خو په حقیقت کي تر کلونو کلونو، په بېلا بېلو بڼو کي په خپل حال پاتې وه.

کمونستانو به په اسلام دا اعتراض کاوو چي ولې ئې نارینه ته اجازه ورکړې چي څلور ښځي په نکاح کولی شي، دا څرګنده بې عدالتي ده او د ښځي په هکله شدید تبعیض، د اسلام پیغمبر ولې "نه" ښځي په نکاح کړې؟ اسلام ولې د طلاق اختیار نارینه ته ورکړی؟ اسلام ولې په میراث کي ښځي ته یوه برخه او نارینه ته دوه برخي منلې؟ اسلام ولې د دوو ښځو شهادت له یوه نارینه سره برابر ګڼلی؟

موږ هغوی ته ویل:

- اسلام د یوې ستري اجتماعي ستونزي د حلولو لپاره د څلورو ښځو نکاح کول جائز کړې، که تاسو قرآن ته رجوع وکړې وبه ګوری چي قرآن په هغه ځای کي دا جواز ورکړی چي د یتیمانو او کونډو په هکله بحث کوي او وایي:

وَ ءَاتُوا الْيَتَمَى أَمْوَلَهُمْ وَ لا تَتَبَدَّلُوا الخَبيث بالطيِّبِ وَ لاتاكلُوا أَمْوَلَهُمْ إلى أَمْوَالكُمْ إنَّهُ كانَ حُوباً كَبيراً* وَ إنْ خفْتُمْ أَلا تُقْسطوا فى الْيَتَمَى فَانكحُوا مَا طاب لَكُم مِّنَ النِّساءِ مَثْنى وَ ثُلَث وَ رُبَعَ فَإنْ خفْتُمْ أَلا تَعْدلُوا فوَاحدَةً أَوْ مَا مَلَكَت أَيْمَنُكُمْ ذَلك أَدْنى أَلا تَعُولُوا*

النساء : ٢ـــ ٣

او يتيمانو ته د دوی مالونه وسپارئ، ناولی په غوره مه بدلوئ، د دوی مالونه د خپل مال په لوري مه خورئ، دا ستره گناه ده، که ووېرېدئ چي په يتيمانو کي عدالت نشي کولی نو له دغو ښځو څخه چي ښوك مو خوښي وي، دوه، درې او څلور په نکاح کړئ ، خو که ووېرېدئ چي عدالت نشئ کولی بيا يوه ده او هغه چي ستاسو په واك کي دي، دا دې ته نږدې ده چي تېری ونکړئ .

يعنی له يوې نه زياتي ښځي کول هم د عدالت لپاره او په يوې اکتفا هم د عدالت لپاره، که ومولیدل چي د يتيمانو له معضلې سره مخامخ ياست او د همدغو يتيمانو مصلحت دا غوښتنه کوي چي د دوی د ښی روزني او پالني لپاره د دوی کونډې ميندي په نکاح کړی شي نو دا کار کولی شي، پدې کي نه يوازې څه حرج نشته بلکي دا د ستايني وړ کار دی، باهمته کسان به دې کار ته ملا تړي، په يتيمانو زړه سوند او بارحمه انسانان به دا مسئوليت په غاړه اخلي.

که په يوې ټولني کي د خاصو عواملو په وجه د ښځو شمېر تر نارينه وو زيات شي، دا ستونزه به څنگه حل کوو؟ د دغو ښځو کفالت به څوك په غاړه اخلي؟ مخصوصاً که دوی کونډې وي او يتيمان ورته پاتې وي؟! آيا د دې اجتماعي ستونزي د حل بله داسي چاره په نظر راځي چي هم په يوې ښځي اکتفا وشي او هم د دغو ښځو انساني اړتياوي له معقولي او قانوني لاري مرفوع شي؟!

په اکثرو ټولنو کي د ښځو شمېر تر نارينه وو زيات دی، د دې وجه يا دا ده

چي د کورنيو په غيږ کي د پيدا شوو لوښو شمېر تر زامنو زيات وي او يا دا چي په سترو سترو جګړو کي اکثراً نارينه مری او عادتاً ښځي له مرګ ژوبلي نه خوندي پاتې کېږي، داسي جګړي په هر هېواد تېل شوې او تل ئې د تکرار وېره شته، که کومه ټولنه لداسي ستونزي سره مخامخ شي د اسلام لدغه علاج نه پرته څنګه کولی شو دا ستونزه حل کړو؟!

دا خبره بايد په پام کي ولرو چي "نکاح" د ښځي او نارينه ترمنځ د هغي موافقې نوم دی چي د ګډ ژوند په اړه ئې په خپله خوښه کوي. که ښځه په خپله خوښه، لداسي ميړه سره په ګډ ژوند راضی کېږي چي تر يوې زياتي ښځي لري، هيڅوك پدې کار د اعتراض حق نلري او دې ته د تبعيض نوم نشي ورکولی. اعتراض په هغه صورت کي وارد ګڼل کېږي چي ښځه د خپلي خوښي خلاف نکاح ته اړه کړی شي.

نه پوهيږو هغه کسان څنګه ځانته د دې حق ورکوي چي د اسلام پدې اصل اعتراض وکړي، پداسي حال کي چي د يوې قانوني ښځي تر څنګ د ګڼ شمېر غيرقانوني جنسي ارتباطاتو په درلودو اعتراض نلري!! کمونستان خو د "کورنۍ جوړېدل" د "فردي ملکيت" په څېر د غير کمونستي ټولني ننبه ګڼي او پدې باور دي چي پدې برخي کي هم بايد فردي ملکيت له منځه ولاړ شي، بايد کورنۍ منحل او آزاد جنسي تعلقات رايج شي اولاد د کورنۍ "مال" نه بلکي د ټولني "مال" وګڼل شي، دولت د دوی روزنه په غاړه واخلي، د کورنۍ د غيږ پر ځای بايد په وړکتون کي وروزل شي، په کورنۍ کي د دوی روزنه پدوی کي د "فردي ملکيت" غلط افکار راولاړوي!! خو راشئ وګورو چي د غير قانوني او آزادو جنسي تعلقاتو نتائج څه وو او نن "علم" پدې هکله څه وايي او د کومو خطرناکو اجتماعي ستونزو او نا علاجه ناروغيو منشأ ئې ګڼي!! د " ايډز" په شان ناعلاجه ناروغي، د ګڼ شمېر نورو جسمي او رواني ناروغيو په شمول، د همدې فاجعی نتائج ګڼي او وايي: اکثر ستر ستر جانيان هغه دي چي د مور په غيږ کي ندي روزل

شوي، د پلار د ترحم او میني لاس ئې په سر ندی تېر شوی، داسي څوك ئې ندی موندلی چي صادقانه ترحم، عاطفه، زړه سوي او رښتیني مینه ئې له هغه زده کړې وی.

د اسلام له نظره کورنۍ د ټولني د لويي مانۍ لومړنۍ خښته ده که کورنۍ ورانه شوه ټولنه ورانېږي.

اما دا چي پیغمبر(ص) ته ولې د "نه" ښځو د نکاح اجازه ورکړی شوې، د دې دليل څه دی او دا کار په کومي زمانې کي او د پیغمبر علیه السلام د مبارك ژوند په کوم پړاو کي تر سره شوی؟

ټولو ته جوته ده چي رسول الله (ص) په پنځه ويشت کلنۍ کي واده وکړ، "خديجه رضي الله عنها د ده لومړۍ بي بي څلويښت کلنه وه، د هغې تر وفات پوري ئې بله ښځه نده کړې، تر پنځوس کلنۍ پوري ئې يوازې يوه ښځه درلوده، د خديجی رضي الله عنها له وفات نه وروسته ئې سوده رضي الله عنها چي کونډه وه، په نکاح کړه، سوده له لومړيو مسلمانانو څخه وه، له خپل مخکني ميړه سره ئې يو ځای حبشې ته هجرت وکړ او د هجرت سختی شېبې او کړاوونه ئې وګالل، نه ئې مال درلود او نه جمال او ښکلتوب، امتياز ئې قوي ايمان او د ايمان په لاري کي قرباني وه، پيغمبر عليه السلام صرف يوه ښځه په پيغلتوب کې کړې. نوری بي بياني ئې کونډې وې، هره يوه ئې د يوه لوی اجتماعي مصلحت لپاره په نکاح کړې، شايد د حفصه رضي الله عنها د نکاح څرنګوالی د پاتې ودونو د انګيزو لپاره ښه مثال وي:

حفصه رضي الله عنها د عمر رضي الله عنه لور وه، مخکنی ميړه ئې د بدر په جګړي کي برخه اخيستی وه، هغه وفات شو، عمر رضي الله عنه، ابوبکر او حضرت عثمان رضي الله عنهما ته ورغی او له هغوی نه ئې وغوښتل چي حفصه په نکاح کړي، خو دوی د خپلو معاذيرو په وجه ډډه وکړه، عمر رضي الله عنه دا مشکل له پيغمبر عليه السلام سره ياد کړ او هغه پدې خاطر له حفصی رضي الله

عنها سره د نکاح اراده وکړه چي له خپل نږدې او مخلص ملګری سره د یوې داسي ستونزې په حل کي مرسته وکړي چي نورو ورته حل نکړی شوه.

همدا راز زینب رضي الله عنها چي میړه ئې د بدر په جګړې کي په شهادت ورسېدو، عمر خوړلې کونډه وه، په نیکو کارونو کي هومره مشهوره وه چي خلکو به د "بی وزلو د مور" په نامه یادوله، پیغمبر علیه السلام هغه پدې خاطر ځانته نکاح کړه چي له یوې خوا ئې د یوه بدرې مجاهد په هکله خپله خواخوږی ښودلې وي او له بلي خوا ئې د یوې داسي نومیالۍ، خیبیري او با ایمانه ښځي ستونزه حل کړې وي. دا نیکه بي بي یوازې دوه کاله نور ژوندۍ وه.

همدا راز ام سلمه چي ۲ اولاده ئې درلودل، میړه ئې د احد په جګړې کي زخمي شو، د بلي جګړې په دوران کي د ده زوړ پرهار پری شو او له همدې نه وفات شو، پیغمیر علیه السلام د ده په مړیني هومره خواشینی شو چي اوښکي ئې تویي شوې، د ده له مړیني ۴ میاشتي وروسته ئې ام سلمی ته څوك د خطبی لپاره ورولېږو، هغې خپل عذر داسي وړاندي کړ: زه عمر خوړلې یم، ډېر اولادونه لرم، نه غواړم ستا د اذیت باعث شم. خو پیغمبر علیه السلام غوښتل پدې نکاح سره مسلمانانو ته د خپلو دیني ورونو په نسبت د وفادارۍ او د کونډو او یتیمانو د پالني او روزني نه هیرېدونکې اسوه وړاندي کړي. ام سلمی ته ئې قناعت ورکړ او دا نکاح ترسره شوه. د پیغمبر علیه السلام ټول ودونه همداسي وو.

په دې ودونو کي یو بل ستر مصلحت هم مضمر وو او هغه دا چي د پیغمبر علیه السلام د بي بیانو له لاري د دین یوه لویه برخه مسلمانانو ته رسېدلې، دوی د نورو ښځو لپاره د ښوونکو حیثیت درلود، نورو ښځو به لدوی نه دین زده کاوو، که تاسو د روایاتو کتابونه وځېړي په څرګنده به وګوری چي د دې کتابونو په هر مخ کي له همدې بیبیانو نه یو په بل پسې روایتونه ستاسو مخي ته راځي.

• د کمونستانو د دې اعتراض په هکله چي اسلام ولې د طلاق حق نارینه ته ورکړی، زموږ ځواب دا وو: د طلاق د لاندې ممکنوڅلورو صورتونو څخه اسلام

یو غوره کړی:

الف: ښځه او میړه په ګډه د طلاق فیصله وکړي.

ب: اختلاف محکمې ته وړاندي شي او محکمه پدې هکله وروستۍ فیصله وکړي.

ج: د طلاق حق ښځې ته ورکړی شي.

د: د طلاق پرېکړه د میړه په لاس کي وي.

مخکي لدې چي وګورو اسلام ولې څلورم صورت غوره کړی باید څو خبري په پام کي ولرو:

- اسلام له طلاق نه کرکه لري، د مجبوریت په خاطر جواز ورکوي، خو هغه تر ټولو کرکجن حلال کار ګڼي.

- په اسلام کي نارینه له یوې خوا پدې مکلف شوی چي د کورنۍ ټول لازم ورځني مصارف په غاړه واخلي، هغه به د کورنۍ د ټولو مصارفو متکفل وي. له بلي خوا پدې مکلف شوی چي د نکاح په ورځ به هومره مهر په غاړه اخلي چي ښځه ورباندې راضی شي، دا "مهر" د ښځې حق دی او د دې د راتلونکې لپاره یو مهم تضمین. "ښځه" کولی شي له "میړه" نه هومره مهر ترلاسه کړی چي د دې راتلونکې تضمین کړي او د وخت ناوخت، بې ځایه او بې موجبه طلاق مخه ونیسي، میړه ونشي کولی چي له یوې خوند واخلي، پس له لنډې مودې هغې ته طلاق ورکړي او د هوس په حکم بله په نکاح کړي، طلاق نباید په یوې ملعبې بدل شي، د نکاح په ورځ باید داسي تدابیر ونیول شي چي دا مقدسه رابطه دوام وکړي، اسلام د همدې لپاره د مهر حق د ښځې د مستقبل لپاره د یوه تضمین په حیث وضع کړی.

اسلام دوه دلیله د دې لپاره وړاندي کړي چي نارینه به د کورنۍ قیم وي او د طلاق پرېکړه به د ده له لوري کېږي:

الف: "مهر" ورکوي او د کورنۍ مصارف ئې په غاړه دي.

ب: د قیمومیت لپاره چي کومو مواصفاتو ته اړتیا ده، په نارینه کي دا مواصفات تر ښځو زیات دي. د ښځي طبیعي وظایف دا ایجابوي چي قوي عاطفه ولري. قوي عاطفه اکثراً د انسان "تعقل" تر اغیزی لاندې نیسي، ښځه د همدې "قوي عاطفی" په حکم د اولاد د روزني ټولي ستونزي په ورین تندي قبلوي، بې خوبی ګالي، خپل ژوند او صحت په خطر کي اچوي، د اولاد د هري غلطۍ په وړاندي صبر کوي او حتی د پردیو په مقابل کي د دوی له هري غلطۍ نه دفاع کوي، د "قیادت" او "قضاوت" لپاره د "قوي عاطفی" په ځای داسي "تعقل" ته اړتیا ده چي د عاطفی تر اغیزی لاندې رانشي. د نارینه روحی جوړښت داسي دی چي د "عقل" او "عاطفی" ترمنځ ئې تعادل او توازن شته او د "عاطفی" تله ئې د ښځو په شان تر "تعقل" درنه نده.

• پداسي حال کي چي اسلامي شریعت د طلاق حق نارینه ته سپارلی، خوله دې حق نه د ښځي د ځورولو او د هغې په حقوقو د تېري په لاره کي ناروا استفاده نشي کولی، که خبره دې حد ته ورسېده ښځه حق لري "محکمې" ته مراجعه وکړي، چي محکمه به یا د دې حقوق احیاء کوي او یا به دا رابطه فسخ کوي.

• همدا راز په محکمې کي د شهادت لپاره د یوه نارینه په څنګ کي د دوو ښځو حضور، پدې خاطر ضروري ګڼل شوی چي که یوه په شهادت ورکولو کي اشتباه وکړي او څه ترې هیر شي بله ئې ورپه یاد کړي. لکه چي ګوری د دې حکم منشأ د ښځو په هکله د تبعیض او توپیر اعمال نه، بلکي د عدالت په هکله جدي احتیاط دي، وجه ئې هغه فطری تفاوت دی چي د ښځو او نارینه وو ترمنځ د "شهادت ورکولو" په ارتباط شته، احیاناً د ښځي قوي عاطفه د دې په "حافظې" هم اغیزه کوي او د هغه چا په اړه ډېر داسي شیان ترې هیروي چي د زړه سواند وړ ئې ګڼي، دا د زړه سواند طبیعت دی چي په لومړی سر کي د "غلطۍ" لپاره "توجیهات" کوي او ورو ورو د غلطۍ د هیرولو باعث شي.

• د میراث د ویښ د څرنګوالي په هکله که لږ ځیر شو نو په ډاګه به وګورو چي اسلام ښځو ته ډېر امتیازات ورکړي، په ډېرو مواردو کي ئې ښځو ته تر نارینه وو زیات حقوق ورکړي، لاندې څو مواردو ته ستاسو پام را اړوم:

- ښځه پداسي حال کي له خپلوانو او له خپل میړه نه "میراث" ترلاسه کوي چي هیڅ اقتصادي مکلفیت نلري، له واده نه مخکي ئي پلار د دې متکفل وي او له واده نه وروسته میړه، کور، کالي او ډوډی ئې د "متکفل" له خوا تأمین کېږي.

- له میړه نه مهر ترلاسه کوي، مهر په حقیقت کي یو فوق العاده امیتاز دی چي د ښځي د مستقبل د تضمین لپاره منل شوی.

- ښځه کولی شي خپله هغه "سرمایه" چي د "مهر" یا "میراث" له لاري او یا د کار کولو په نتیجه کي ئې ترلاسه کوي، له خپلي خوښي سره سم، په "کار" واچوي او عواید ولري، لدې شتمنیو او عوایدو سره سره، هغه اقتصادي مکلفیت نلري.

- ښځه د "نفیر عام" له حالت نه پرته سنګر ته په تلو مکلف نده، مګر دا چي په خپله وغواړي.

- ښځه جومات ته په تلو هم مکلف نده، خو که په خپله وغواړي چي لمونځونه په جمع او په جومات کي وکړي څوك ئې مخنیوی نشي کولی.

دا ځیني هغه مسائل وو چي زموږ او کمونستانو ترمنځ به په هري وړې او لویې غونډې کي مناقشه کېدل. که څه هم کمونستان د فرهنګی موادو له ناحیې په موږ برلاسی وو، دوی د مجاني ویښ لپاره کافی کتابونه درلودل، د روسیې او چین سفارتونو لدوی سره بې دریغه مرستي کولې، د ایراني "حزب توده" په لاس لیکل شوي او ترجمه شوي ډېر کتابونه ئې په واك کي وو، هر چاته ئې وړیا ورکول، خو موږ لدې ناحیې ډېر مشکلات درلودل، نه مو داسي کتابونه موندل چي پدغو مناقشاتو کي زموږ مرسته وکړي، د کمونستانو سؤالونه ځواب کړي، په اسلام د کمونستانو اعتراضاتو ته ځواب ووایي، د مدرسو په کتابونو کي دا

مسائل نه وو څېړل شوي، نه په قدوری او کنز کي دا مسائل څېړل شوي وو او نه په هغه یوناني فلسفی، حکمت او منطق کي چي په مدرسو کي لوستل کېدل، د مدرسی ملا نه لدغو مسائلو نه واقف وو او نه ئې داسي ځواب ویلی شو چي د شلمي پیړۍ په فضاء کي روزل شوي ځوانان قانع کړي، موږ دې ته اړ وو چي په خپله د کمونستانو کتابونه ولولو، د ضعف نقاط ئې پیدا کړو، د دوی مقابلې ته ځان چمتو کړو او د دوی سؤالونو ته ځوابونه تیار کړو.

ما د "شعور او ماده" تر نامه لاندې یوه داسي رساله ولیکله چي له کمونستانو سره د هغه وخت مطرح سؤالونه پکي څېړل شوي وو، خو د دې رسالې د تکثیر او توزیع له کړاو سره مخامخ وو، نه مو د چاپ امکانات درلودل او نه د مجاني توزیع توان. د کتابونو د توزیع په هکله موږ دې ته اړ وو چي ملګرو ته وو ایو: دا کتاب پدې شرط د مطالعی لپاره درکوو چي درې نسخی به ترې لیکي، یوه به له ځان سره ساتي او دوه به موږ ته راکوي، چي په نورو ئې ووېښو، زما دغه لومړنی کتاب چي په شل کلنۍ کي مي لیکلی وو، په **۱۳۵۵** کال په پښاور کي د حزب اسلامي د ارشاد او فرهنګ ریاست چاپ او خور کړ.

الحمدلله له کمونستانو سره په خپلو مناقشاتو کي تل برلاسی وو او همدا برلاسی پدې منتج شوه چي د بااستعداده، باشخصیته او هدفمندو ځوانانو مطلق اکثریت له موږ سره یوځای شي. که تاسو د پوهنتون د هغه وخت یوه مقطع راواخلئ او ورته ځیر شئ وبه ګورئ چي په هر ټولګی کي د لومړۍ درجی بااخلاقه او باشخصیته زده کوونکي زموږ ملګری وو او بې سویی، بد اخلاق او بې شخصیته افراد کمونستانو ته پاتې شوي وو، کمونستان اکثراً هغه کسان وو چي د خپل ټولګی په ورځنیو درسونو کي هم ترټولو وروسته وو او په ډېر تکلیف به کامیابېدل.

د قرآن بې حرمتي

د مناقشاتو دغه بهير كمونستان وهڅول چي كوم جدي عكس العمل وښيي، شايد د عكس العمل په ډېرو صورتونو ئې غور كړى وي، يو لدغو صورتونو نه هغه وو چي په پوهنتون كي ترسره شو، خو عواقب ئې د دوى د زعم او گمان خلاف. د دوى يو شقي او بدبخته انسان، د شپې له خوا د ليليې مسجد ته ننوتى، د قرآن مجيد پاڼې ئې شكولې او ټوټې ټوټې پاڼې ئې له كړكۍ بهر اچولې، چي ځيني شمال خورې كړې او ځيني د بام په سر په يخ كي ننښتي وي.

لومړى كس چي د سحر لمانځه لپاره مسجد ته راغلى وو، صوفى سعيد د هرات او سېدونكى وو، هغه په جومات كي خورې پاڼې غونډې كړې وې، خو له مسجد نه بهر د يخ نيوليو پاڼو په راغونډولو نه وو موفق شوى، ورپسې مونږ مسجد ته راغلو او د لمونځ كوونكو شمېر ورو ورو زيات شو، صحنه ډېره دردوونكې وه، ځيني له غم او غصى نه پرېدل، د ځينو اوښكي بهېدې او ځينو غاښونه چيچل، لمونځ په ډېرى غمناكي فضاءكي ترسره شو، همالته د قضيې د

څېړني او مناسب اقدام لپاره خبرو ته کښېناستلو، ټول پدې سلا شول چي د پوهنتون د رياست مخي ته احتجاجی غونډه وکړو او د پوهنتون له اداري نه وغواړو چي حتماً مجرم پيدا او محاکمې ته ئې وسپاری، د ټولو هغو کسانو شمېر تقريباً شپيتو ته رسېدو چي پدې احتجاجی غونډي کي ئې برخه واخيسته، د غونډي وضعيت هم زموږ دوستانو ته حيرانوونکی وو او هم زموږ مخالفينو ته، دوستانو ته لدې لحاظه چي د داسي يوې ستري پېښي او له قرآن نه د دفاع په خاطر څنگه يوازې شپيتو کسانو پدې احتجاجی غونډي کي برخه واخيسته!! او مخالفينو ته لدې لحاظه چي دا د گوتو په شمېر کسان څنگه کولی شي کوم مؤثر کار وکړي!! خو موږ مصمم وو، د دې پروا راسره نه وه چي ملگری مو څومره دی او په مبارزې به مو څه نتائج مرتب کېږي.

دا غونډه زموږ لومړی عملي حرکت وو، پدې سره زموږ د غونډو لړۍ پيل شوه، هيچا دا گمان نه کاوو چي دا غونډه به د يوه داسي ځواکمن او خوځنده بهير پيلامه وي چي ټولي ځواکمني سياسي ډلي به له سختی ماتې سره مخامخ کړي، په ټول پوهنتون به مسلط شي، پوهنتون به د همدې حرکت په يوې ډاډمني اډې بدل شي. د نهضت دا حالت د قرآن دا آيت ډېر ښه انځوروي:

> **كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شطئَهُ فَئَازَرَهُ فَاستَغْلَظ فَاستَوَى عَلى سوقِهِ يُعْجِب الزُّرَّاعَ لِيَغيظ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصلِحَتِ مِنهُم مَّغْفِرَةً وَ أَجْراً عَظِيمَا*** الفتح: ۲۹
>
> لکه داسي کشت چي تيغ ووهي، بيائی پياوړی کړي، نو گڼ شي، بيا په خپلي ساقی ودرېږي، داسي چي بزگران حيران کړي، د دې لپاره چي کافران ورباندي خواشيني کړي.

دا د الله په نامه پيل شوی نهضت همداسي وو، د څو تنکيو ځوانانو په لاس پيل شو، ورو ورو ئې وده وکړه، پياوړی شو، گڼ شو، ځواکمن شو، لمن ئې خوره

شوه، د ټولني ټول هغه کسان ئې ورو ورو په خپلي غيږ کي راغونډ کړل چي د ايمان څه بڅرکي ئې په زړه کي وو، سريع او چټکي ودي ئې هرڅوك حيرانول، حتی هماغه کسان چي دا حرکت ئې پيل کړ، دوی هم گمان نه کاوو چي دومره ژر به د ضعف او ناتوانۍ له هاغه لومړني حالت نه د قوت او غلبی دې پوړي ته ورسېږي، سريع ودي ئې دښمنان هك پك کړل او د دوی غوصه ئې را وپاروله. که ووايو چي زموږ په هېواد کي د اسلامي نهضت د پيلوړي تبارز له ورځي نه بيا ترهغي ورځي چي روسي فوځونو زموږ په هېواد تېری وکړ، مقاومت پيل شو، روسان وتلو ته اړ شول او ورپسې روسانو او امريکائيانو پدې خاطر يوه بل ته لاس ورکړ چي په افغانستان کي د مجاهدينو په لاس د يوه اسلامي حکومت د جوړېدو مخنيوی وکړي، دا ټولي پېښي د دې مبارك اسلامي بهير په وړاندي د داخلي او خارجي دښمنانو عکس العمل وو، پدې تحليل کي مو نه يوازې مبالغه نده کړې بلکي يو داسي حقيقت مو څرگند کړی چي ټولو هغو افغانانو ته پوره واضح دی چي د تاريخ د دغه پړاو حوادث او د هغوی لاملونه ئې په دقت سره څېړلی.

د محصلینو اتحادیه

پس له هغه چي په ۱۳۲۹ کي د نادري کورنۍ واکدارانو د محصلینو لومړۍ اتحادیه وځپله، شل کاله وروسته په ۱۳۴۹ کي محصلینو یو ځل بیا د یوې اتحادیې د جوړولو هڅه وکړه، دا ځل د اتحادیې د جوړولو ابتکار د کمونستانو په لاس کي وو. موږ پدې اتحادیې کي د فعالي ونډې اخیستو فیصله وکړه او په هغو انتخاباتو کي مو برخه واخیستله چي د اتحادیې د مؤسسانو مجلس لپاره ترسره کېدل، پدې انتخاباتو کي زموږ ۹ کسان بریالي او د مجلس مؤسسان غړیتوب ئې ترلاسه کړ، زه هم پدې ډلي کي وم، که څه هم د "جوانان مسلمان" د غړو شمېر د "شعله جاوید" او "پرچم" له غړو نه کم وو، یوه څوارلس، بل دوولس او موږ نه غړي مجلس ته لېږلي وو، خو زموږ لپاره دا یو لوی بری وو، موږ تر نورو ډلو ډېر وروسته خپل کار پیل کړی وو، لدې نه مخکي موږ ډېر محدود څرګند فعالیتونه درلودل، نه په پوهنتون کي د لویو غونډو په جوړولو موفق شوي وو او نه په مظاهرو. کمونستان په پوهنتون داسي مسلط وو چي ویلی شو دا ځای په څو

وروستیوکلونو کي د دوی لویه اډه وه، موږ یوازې څو میاشتي د مخه راڅرگند شوي وو.

د مؤسسانو د مجلس داخلي جریانات

په مجلس مؤسسان کي د "جوانان مسلمان" دغړو مشري ماته سپارل شوې وه، زموږ انتظار دا وو چي استاد عبدالرحیم نیازی به له خپل ټولگی نه مجلس مؤسسان ته انتخاب شي او دی به زموږ د ډلي مشري کوي، خو داسي ونشول، ځینو بې عقله کسانو د شخصي ملاحظاتو او حسادت په وجه ده ته رأی ورنکړه، مجلس ته د ده په راوستلو کي زموږ هلي ځلي بې نتیجی پاتې شوې.

د مجلس لومړی کار دا وو چي ځانته رئیس انتخاب کړي، زموږ هڅه دا وه چي له کمونستانو نه څوك د رئیس په توگه انتخاب نشي، پدې کار کي بریالي شوو، داؤد فراهی د یوه مشهور بډای زوی پدې موفق شو چي اکثریت ترلاسه کړي او د رئیس په توگه انتخاب شي. زموږ غړو ما ته رأی راکړه، کمونستانو او بې طرفانو د فراهی ملاتړ وکړ، موږ عملاً او علناً د فراهی مخالفت وکړ، هدف مو دا وو چي محصلینو ته وښیو: دا دی کمونستان د یوه فیوډال مرسته کوي او غواړي هغه د محصلینو د اتحادیی رئیس شي، حال دا چي د فیوډالانو د مخالفت او د کارگرانو او بزگرانو د حمایت دعوا کوي، دې خبري په هغه وخت کښخاص اهمیت درلود.

په مجلس کي د بحث دوهمه موضوع د اساسنامې تدوین وو، مسوده جوړه او د بحث لپاره مجلس ته وړاندي شوه، موږ د اساسنامې په سر کي د "بسم الله الرحمن الرحیم" په لیکلو ټینگار کاوو، کمونستانو د مخالفت لپاره کلکه ملا تړلې وه. مناقشه دوه ورځي طولاني شوه، د کمونستانو د مخالفت گټه دا وه چي د دوی حقیقت ټولو ته څرگند شو، د ټولو خلکو مخصوصاً د کابل د منورینو سترگي د پوهنتون جریاناتو ته اوښتی وې، هر چا به پوښتنه کوله چي د

محصلینو د اتحادیی کار نن کوم ځای ته رسېدلی، د بسم الله په سر تودې او اوږدې مناقشې په بهرکي منعکس کېدې. ډېر خلك ترې خبرېدل، هغه حلقی چې د کمونستانو له ماهیت نه بې خبره او د غفلت په خوب ویده وو، دا پېښې ورته د جدي خطر زنگ وو، بالآخره زموږ شرط ومنل شو خو لدې تعدیل سره چې د "بسم الله" په ځای "د خدای په نوم" الفاظ ولیکل شوو او پدې توگه اساسنامه تصویب شوه.

د اساسنامې مطابق انتخابات

پس له څه مودې، د اتحادیی د فعالولو لپاره د اساسنامې مطابق انتخابات ترسره شول، دا ځل موږ پدې وتوانېدلو چې دوولس کسان شوری ته ولېږو، د شوری په لومړنیو غونډو کې د اتحادیی د رئیس په هکله انتخابات وشول، کمونستانو ذبیح الله عصمتی ته رأی ورکړه، هغه د رئیس په توگه انتخاب شو، د اتحادیی اجرائیه کمیتی ته له هري ډلي دوه دوه کسان معرفي شول، شاکر او حیدرعلي لهیب د شعله جاوید له لوري، خلیل زمر او ډاکتر نجیب د پرچم له خوا، امان الله استوار او خلیل کوهستاني د خلق له خوا، ډاکتر عمر شهید او زه د "جوانان مسلمان" له خوا، د ذبیح الله عصمتی په شمول څلور نور کسان د ننگرهار د پوهنتون، د بې طرفانو او وړو ډلو استازی وو. په اجرائیه کمیتی کې مو د صنفی مسائلو ترڅنگ په ایدیولوژیکي مسائلو د مفصل بحث او مناقشې فرصتونه ترلاسه کول، په بحث کې به د شعله جاوید له خوا شاکر او د پرچم له خوا خلیل زمر برخه اخیسته، ډاکتر نجیب چې وروسته جمهور رئیس شو، د خلیل مرستیال وو. علمي او ایدیولوژیکي سویه ئې هومره نه وه چې په هغو بحثونو کې د پرچمیانو نمایندگی وکړي، د خلقیانو استازی هم په بحثونو کې د برخي اخیستو جوگه نه وو، دغو بحثونو به اکثراً ډېره جدي بڼه غوره کوله، هره وړه خبره به په مناقشې بدله شوه او ورو ورو به بحثونه هغه ځای ته ورسېدل چې ناظرانو به

ځان مداخلې ته اړګڼلو، د دوی د مداخلې په نتیجه کې به مناقشه پای ته رسېده، ډېر ځله داسې شوي چې نجیب به خلیل زمر او لهیب به شاکر له لاسه نیولو او لدوی نه به ئې یا د بحث ختمولو یا له جلسې نه د وتلو غوښتنه کوله.

زه د خپل مهربان رب له پیرزوینو نه سخت ممنون یم چې پدغو مناقشو کې ئې تل ماته بری را په برخه کړی. په ایدیولوژیکي مسائلو مناقشې مې مخکې وڅېړلې، دلته د سیاسي بحثونو دوه مناقشې د یادولو وړ ګڼم:

د پښتونستان په هلکه مو مناقشه وه، پرچمیانو د پښتونستان د آزادي خبره وکړه!! ما ورته وویل: د پښتونستان د آزادي خبره که له افغانستان سره د یو ځای کېدو خبره؟ د پښتونستان آزادي د چا د منګو په زور، د افغانانو که د روسانو او هندوانو؟! غلامان غلامان نشي آزادولی، که افغانان پښتونستان آزادوی لومړی باید ځان آزاد کړئ!! شعله یانو زما د خبري ملاتړ وکړ او وئی ویل: نه افغانان پدې موقعیت کې دی او نه د روسانو د منګو په زور د پښتونستان د آزادي خبره معقوله ده.

له ډاکتر نجیب سره مې مناقشه وه، ډېرکسان مو شا او خوا ته ولاړ ول، له شوروي اتحاد سره د افغانستان د نږدېوالي په بدو او خطرناکو عواقبو مې خبره کوله، نجیب ته مې وویل: ستاسو د سیاستونو پایله فقط دا کېدی شي چې افغانستان د مرکزي آسیا د هېوادونو په څېر د روسانو په منګولو کې پرېوزی!! هغه وویل: څه پروا کوي، دا د افغانانو لپاره غوره ده، د مرکزي آسیا د ولسونو وضعیت تر موږ ډېر ښه دی!!

د محصلینو په اتحادیې کې زموږ برخې اخیستلو، د اسلامې نهضت لپاره په زړه پوري نتائج درلودل، ځوانانو ته د خپلو نظراتو د وړاندي کولو لپاره موږ تر دې نه مؤثر ستیج نشو موندلی، په اعتصاباتو او احتجاجی غونډو کې به موږ او دوی له یوه ستیج نه ویناوې کولې، پدې سره به ځوانانو ته د دې موقع په لاس ورتله چې زموږ او کمونستانو ترمنځ په آسانۍ قضاوت وکولی شي، که زه ادعا

وکړم چي د "جوانان مسلمان" له مبارك بهیر سره د ځوانانو د فوځ فوځ یو ځای‌کېدو لویه وجه په اتحادیی کي زموږ فعاله ونډه وه، مبالغه مي نده کړې. د دې برخي اخیستلو نتائج هلته څرګند شول چي د اتحادیی لپاره یو ځل بیا انتخابات ترسره شول، پدې انتخاباتو کي موږ په دریو کي دوې برخي څوکۍ ترلاسه کړې، له **۵۲** غړو نه **۳۷** د "جوانان مسلمان" متعهدین وو. نورو ډلو په ګډه صرف **۱۹** څوکۍ ترلاسه کړې وې چي پدې کي هم ځیني بې طرفان ول.

د پوهنتون اعتصابات

د کمونستانو د سیاسي مبارزې یوه مهمه برخه دا وه چي د تظاهراتو او اعتصاباتو له لاري له خپلو مخاطبینو سره مخامخ شي، له کارګرانو، مأمورینو او محصلینو سره خواخوږی وښیي، ځان د محرومانو ملګری معرفي کړي او نوي غړي جلب کړي. د ټولني په نورو پرګنو کي د دې کار لپاره شرایط نه وو برابر، علمي مؤسسات ئې د دې لپاره غوره کړی وو، کله په یوه او کله په بل نامه به ئې ځوانان تظاهراتو او اعتصاباتو ته هڅول، پوهنتون د داسي اعتصاباتو په تود انګړ بدل شوی وو.

په **۱۳۵۰** کي د اتحادیی له خوا عمومي اعتصابات اعلان شول، د استادانو اتحادیه هم لدوی سره یو ځای شوه، د استادانو د اتحادیی واګی کاملاً د کمونستانو په لاس کي وې، زموږ انتظار دا وو چي د پوهنتون مسلمان استادان به پدې اتحادیی کي فعاله برخه واخلي، کم له کمه خپل موجودیت به ثابت کړي او د کمونستانو په لاس کي د دې اتحادیی له پرېوتو به مخنیوی وکړي، د شرعیاتو د پوهنځي له استادانو نه مو وغوښتل چي پدې اتحادیی کي برخه واخلي، خو د دوی هیڅوك دې کار ته تیار نشو. موږ ته دې خبري خاص اهمیت درلود، دا ځکه چي په ګډو غونډو کي به یوه کس د محصلینو له اتحادیی نه او یوه کس د استادانو له اتحادیی نه په خپل وار وینا کوله، هره ورځ به زموږ یوه، یا دوه

کسانو ته وار رارسېدو، کله ما ته او کله ډاکتر عمر شهید ته، خو د دوی ګڼ شمېر کسانو به د خبرو فرصت ترلاسه کاوو، همدا راز لدې حالت نه ځوانانو دا انتباه اخیستله چي په ټول پوهنتون کي شاید یو داسي استاد نه وي چي د مبارزې په کار کي زموږ ملګرتیا ته تیار وي، نورو به موږ ته د دې خبري پېغور راکاوو چي د شرعیاتو د پوهنځي استادان او محصلین پدې عمومي اعتصاب کي له برخي اخیستو ډډه کوي او هماغه څه کوي چي دولت ئې خوښوي!! یو ځل د محصلینو یوه بهیر د شرعیاتو د پوهنځي هغو ټولګیو ته د ننوتو هڅه وکړه چي زده کوونکي ئې په اعتصاب کي د برخي اخیستو په ځای په خپلو ټولګیو کي د درس لپاره ناست وو، غوښتل ئې هغوی توهین کړي، موږ د دوی مخنیوی وکړ او په ټولګیو کي ناستو محصلینو ته مو وویل چي که په اعتصاب کي برخه نه اخلئ کم له کمه دا کار مه کوئ چي له دولت سره په ملګرتیا متهم شي او د محصلینو د جایزو غوښتنو د مخالفت الزام تاسو ته متوجه شي اوکمونستان ستاسو لدې دریځ نه د اسلام په ضد استفاده وکړي او ووایي: موږ تل ویل چي دین د ارتجاع په خدمت کي وي، دا دی عملي او ژوندی مثال ئی!

که څه هم د شرعیاتو په پوهنځي کي د مخلصو محصلینو شمېر ښه زیات وو او په اسلامي نهضت کي د دوی ونډه ډېره څرګنده وه، خو پدې پوهنځي حاکم ذهنیت همدا وو چي له نظام سره له هر راز تصادم نه باید ځان لري وساتي. د همدې لپاره د استاد عبدالرحیم نیازی او مولوي حبیب الرحمن شهید په څېر زموږ مهم غړي پدې ونتوانېدل چي په انتخاباتو کي رأی ترلاسه کړي او د خپلو ټولګیو د استازو په حیث د اتحادیی شوری ته معرفي شي. شاید یوه کیسه د دې پوهنځي وضعیت تاسو ته ښه انځور کړی شي او هغه دا چي: یوه ورځ مي مشر ورور عبدالرحیم نیازی له خپلو ځینو همصنفیانو سره د داسي مناقشې په حال کي وموند چي ماته د ده خبري او له مخاطبینو سره چلند لږ شانته تند معلوم شو، له مناقشې وروسته مي ګوښه کړ او ورته ومي ویل: ګمان کوم ستا خبري لږ تندي او ترخې وې، لدوی سره حوصله په کار ده، نیازی صاحب راته مخ کړ او وئی ویل:

حكمتيار صاحب! د دغو له لاسه زموږ زړونه داغ داغ دي، دوی نه په خپله څه كوي او نه نور كار ته پرېږدي، ستا او سيف الدين نصرتيار په هكله وايي: دا قطب الدين او شيخ الدين څوك دي چي د دين ټيكه داران ئې له ځانه جوړ كړي، دوی دي خپله انجنيري كوي، د دوی ئې له دين سره څه كار؟!! موږ ورته وايو: كه همدا قطب الدين او شيخ الدين نه وی ستا به د ذلت او سپكاوي هماغه وضعيت وو چي لدې نه مخكي دي درلود!!

متأسفانه زموږ د هغه وخت په ديني مدرسو باندي له دولت نه د وېرى خپكى پرته وه. د ټولني جوړښت داسي وو چي ديندارانو او واكدارانو بايد له يوه بل سره خواخوږی ولري. واكدارانو به لدوی نه د خپل واك د بقا لپاره استفاده كوله او دوی به د واكدارانو د اقتدار د دوام لپاره دعا كوله او د مخالفينو په ضد به ئې فتوی گاني صادرولې. زه به وروسته پدې هكله څو مثالونه وړاندي كړم خو دلته په دوو مثالونو اكتفاء كوم:

زه په لومړی سمستر كي ناروغ شوم، درسونه را نه پاتې شول، كور ته ستون شوم، يوه ورځ مي اراده وكړه چي د جمعې د لمانځه په وخت كې، د امام صاحب د روضی په مسجد كي خلكو ته وينا وكړم، زما وينا ټولو لمونځ كوونكو په ډېر دقت واورېده، سبا ولسوالی ته وغوښتل شوم او له هغه ځايه د دوو پوليسانو په نظارت كي كندز ته ولېږلی شوم، هلته راته وويل شو چي تا خلك بغاوت ته هڅولي او د پاچا په خلاف دي وينا كړې او افغانستان دي دارالحرب گڼلی، وروسته راته معلومه شوه چي د روضی د جومات امام مولوي قمرالدين ولسوالی ته همدا راپور وركړی وو، د ده دا راپور هلته زما لاس ته راغی چي د امام صاحب ولسوالی زموږ د مجاهدينو په لاس فتح شوه او د ولسوالی ټول اسناد زموږ په لاس كي پرېوتل، پدې اسنادو كي هغه خط هم وو چي همدې مولوي په "شنه قلم" او خپلي امضاء سره زما په خلاف ولسوالی ته لېږلی وو.

په يوې رخصتي كي كور ته تلم، پلخمری ته ورسېدم، شپه مي د شهيد

نصرتیار په کورکي وه، دوی او نورو ورونو ټینګار وکړ چي سبا د اختر ورځ ده، دلته د اختر د لمانځه ډېره ستره جمع وي، خطیب د انجنیر محمد شاه تره دی، له هغه سره خبره کوو چي تا ته د خبرو موقع درکړي، ما موافقه وکړه، سبا د لمانځه لپاره وخوځېدو، د پلخمری په ستر چمن کي خلك را غونډ شوي وو، خطیب څو دقیقی خبري وکړي، ما ته ئې بلنه راکړه، خبري مي پیل کړې، د خلکو شمېر ډېر زیات وو، په لومړی صف کي والي له نورو لوړ رتبه مأمورینو سره، د سلیمان لایق پلار چي د قلعه جواد د حضرتانو خلیفه وو او د پلخمری نور مخور مشران ناست وو، ما تقریباً **۴۵** دقیقی خبري وکړي، د خلکو استقبال او په ډېر دقت سره زما خبرو ته د دوی پاملرنه ډېره عجیبه وه، نه پوهیږم وجه ئې زما خبري وې که دا چي یو شل کلن بې ږیري ځوان د منبر په سر ګوري او د معمول خلاف له منبر نه د رژیم په ضد داسي خبري اوري چي مخکي ئې هیڅکله نه وې اورېدلې. سلیمان لایق د پرچم د کمونستي ډلي د مرکزي کمیتی غړی هم له خپل پلار سره لمانځه ته راغلی وو، له لمانځه نه وروسته ئې خپلو ملګرو ته زما د وینا په هلکه ویلي وو: معلومه نده چي دا به څو کاله د حضرتانو په زیر خانو کي روزل شوی وي!! دا خبره ده پداسي حال کي کوله چي پلا رئی د حضرتانو خلیفه وو او په ده ئې د "غلام مجددي" نوم اینبی وو، چي وروسته ده دا نوم په سلیمان لایق بدل کړ.

په هر صورت، د لمانځه وخت را رسېدلی وو، ما خپلي خبري ختمي کړې او په خپل ځای کښېنستم، له لمانځه نه مخکي مولوي لقمان پورته شو او وئی ویل: پری ئې نه ښودو چي څو حدیثه مو ویلی وی او ستاسو زړه مو له ژوند نه تور کړی وی، لدې نه وروسته داسي خلکو ته موقع نه ورکوو!! همدا دوه درې جملي ئې وویلې او له خلکو نه ئې وغوښتل چي د لمانځه لپاره خپل صفوف برابر کړی. لدې خبرو نه د ده مقصد دا وو چي چارواکو ته خپل اخلاص او زما له وینا سره خپل مخالفت څرګند کړي او هغوی پدې پوه کړي چي ما ته د خبرو موقع ده نده ورکړې. له لمانځه نه وروسته ډېرو لمونځ کوونکو مولوي لقمان ته بد او رد وویل او ځینو خو سختی ښکنځلي ورته وکړي. مولوي لقمان د جهاد په وخت کي د سابق په څېر

د رژیم په خدمت کي وو او د موټر په یوه تصادم کي په قتل ورسېدو.

د پوهنتون اعتصابات طولاني شول، دولت د لیلیی اعاشه قطع کړه، اتحادیی فیصله وکړه چي سره لدې اعتصاباتو ته دوام ورکړي او د لیلیی د اکمال لپاره له خلکو نه بسپنې راټولي کړي، پدغو بسپنو وتوانېدو چي د لیلیی مشکل حل او اعتصابات جاری وساتو، خو وروسته، له یوې خوا په اتحادیی کي اختلاف راولاړ شو، پرچمیانو د اعتصاب پای ته رسول غوښتل او په یوه اړخیزه توگه له اعتصاباتو لاس په سر شول، له بلي خوا دولت پوهنتون تعطیل کړ.

د دغو جریاناتو په ترڅ کي موږ د یوه ځواکمن، دروند او فعال ځواك په څېر راڅرگند شوو، په ځوانانو کي زموږ نفوذ ورځ په ورځ زیات شو، ډېر وخت نه وو تېر شوی چي موږ په ټول پوهنتون مسلط شوو، د مبارزې دا سنگر زموږ په لاس فتح شو او پوهنتون زموږ په ډاډمني اډې بدل شو.

د عقرب ۳ او تظاهرات

د ظاهر خان شپږ وروستی کلونه له تظاهراتو نه ډك کلونه وو، د مظاهرو لړۍ خپل اوج ته رسېدلې او لمن ئې تر اطراف خوره شوې وه، دغه لړۍ د عقرب د ۳ له پېښې نه وروسته پیل شوه. د ۱۳۴۵ کال د عقرب په درېیمې، دولتي ځواکونو په هغو کسانو د ماشینگڼو ډزی وکړي چي د پارلمان په لوري پدې خاطر خوځېدلي وو چي ډاکتر یوسف ته په پټي غونډې کي د اعتماد د رأیي په ورکولو ئې اعتراض درلود، دا حرکت په اصل کي د سردار داؤد په اشاره د کمونستانو له لوري پیل شوی وو، سردار داؤد له صدارات نه په لري کېدو ناراض وو، تل ئې هڅه کوله چي د فرمایشي دیموکراسي هغه سلسله مختل کړي چي دی پکي د صدرات له مقام نه لري شو او پدې مقام د شاهي کورنۍ د غړو ټاکل له منځه ولاړ. له چپي عناصرو سره ئې په همدې خاطر خواخوږی درلوده، غوښتل ئې د دوی په اتکاء ظاهر خان ته خپل زور وښیي. په ولسی جرگه کي د ډاکتر یوسف کابینې ته

د رأی ورکولو په څرنګوالي د جرګې د غړو ترمنځ توده مناقشه وشوه، ځینو په پټې رأی اخیستنې ټینګار کاوو او ځینو په علني، د جرګېکمونستو غړو خپل ګڼ شمېر پلویان د غونډې تالار ته داخل کړي وو، غونډه مختل شوه، په سبا ئې کمونستانو د ولسی جرګې په لوري د یوې مظاهرې بند وبست وکړ، ولسی جرګې پټه غونډه درلوده، دولتي ځواکونو ته ویل شوي وو چي د ولسی جرګې د ماڼۍ شا او خوا کلك امنیتی تدابیر ونیسي، د ولسی جرګې په تالار کي کابینې ته د اعتماد رأی ورکولو په اړه بحثونه روان وو چي د مظاهره کوونکو په ډلي د دولتي ځواکونو له خوا ډزی وشوې، مظاهره کوونکو ته مرګ ژوبله واووښته، مظاهره کوونکو د مرګ ژوبلي شمېر ډېر زیات ښودو، کم له کمه ئې د مړو شمېر شپېته کسان ښودل، خو دولت د دریو کسانو په مړیني اعتراف وکړ، دا پېښه په اصل کي د شاهي کورنۍ ترمنځ د رقابتونو نتیجه وه. د مظاهرو مهار د سردار داؤد او د ده د چپي ملګرو په لاس کي وو او د ډزو امر سردار ولي ورکړی وو، ظاهر خان د دې په ځای چي خپل مشکل له سردار داؤد سره حل کړي او سردار ولي ته څه وواېي، ډاکتر یوسف ئې عزل او د ده حکومت ئې منحل کړ او د ده په ځای ئې محمد هاشم میوندوال ته وظیفه ورکړه چي نوی حکومت جوړکړي. میوندوال د ډاکتر یوسف په کابینې کي د اطلاعات او کلتور وزیر وو، چي د عقرب په ۷، صرف څلور ورځي د ۳ عقر ب له پېښي نه وروسته د صدراعظم په توګه وګمارل شو.

د تظاهراتو لړۍ له همدې ځایه پیل شوه، نه میوندوال پدې موقعیت کي وو چي د تظاهراتو مخنیوی وکړي شي، برعکس هغه غوښتل چي د ځوانانو ملاتړ ترلاسه کړي او نه شاهي کورنۍ غوښتل چي د تظاهراتو د مخنیوی په ارتباط یو ځل بیا د عقرب دړېیمه تکرار شي.

د تظاهراتو سلسله د کمونستانو په لاس پیل شوه، په لومړی سر کي نامنظم او د ګډون کوونکو شمېرئی کم وو، دا نوې پدیده وه، په ابتداء کي ځینو له دې

سره حساسیت درلود، ځینو د دولت له وېرې په هغوی کي له برخي اخیستو ډډه کوله، خو د دولت انفعالي دریځ، سیاسي ځواکونو ته دا فرصت په لاس ورکړ چي لدې نه یو مهم سیاسي حرکت جوړ کړي.

چپي ډلو به د "کارگر بین المللي ورځ" د "عقرب۳" او دې ته ورته نورو ورځي په مظاهرو سره لمانځلې، کله کله به صنفی اعتصابات په مظاهرو بدل شول، دولت په ابتداء کي له مظاهرو سره آشنا نه وو، خو ورو ورو ئې له مظاهرو نه وېره راکمه شوه، که څه هم مظاهرې له کمي او کیفی لحاظه تشدید شوې وې خو د دولت عکس العمل هغه د لومړیو ورځو عکس العمل نه وو.

موږ تقریباً پنځه کاله وروسته په ۱۳۴۹ کي دې ډگر ته د راوتلو جوگه شوو، په لومړی سر کي زموږ مظاهرې نامنظمي او وړې وې، خو په ډېر سرعت سره ئې هم له کمي لحاظه وده کوله او هم له کیفی لحاظه، لا ډېره موده نه وه تېره شوې چي پدې برخه کي هم ترکمونستانو مخکي شوو، یو وخت خو داسي راورسېدو چي زموږ مظاهرو به د میوند لویه جاده، د پامیر له سینما نه تر سپاهی گمنام پوري ډکه کړې وه، ټولو یوه بل ته لاسونه ورکړي، په منظمو لیکو کي روان، له یوه ځایه شعار او د مظاهرې له سر نه ترپایه د ټولو له خوا منظم بدرگه کېدل، د مظاهرې سر په سپاهی گم نام کي او پای ئې د پامیر سینما خوا ته. مخکي به د زرنگار پارك هغه غونډۍ چي د غونډو لپاره ډېره مناسبه سیمه او جوړښت ئې داسي وو چي ستره غونډه په کي جوړېدی شوی او له ټولو خواوو په څرگند طور لیدل کېدی شوی، د هغو ډلو په واك کي پرېوته چي ترنورو ستره او په مظاهرو کي به ئې برخه اخیستونکي زیات وو، په لومړیو کلونوکي دا ځای روس پلوه کمونستانو ته مختص وو، وروسته شعله یانو ترلاسه کړ، خو په وروستیو دوه کلونو کي زموږ لاس ته راغله، هیچا دا جرأت نشو کولی چي زموږ د مظاهرو په ورځ دلته راغونډه شي.

په مظاهرو کي زموږ شعارونه دا وو:

مرگ په شرقي او غربی استعمار.

مرگ په امپریالیزم او سوسیل امپریالیزم.

په پردیو پوري تړلو ډلو باندي مرگ.

دولت د فقر او لوږي عامل دی.

دولت د جهل او بې سوادي عامل دی.

دولت د بې کاری او بې روزگاری عامل دی.

کمونستان د دولت په غیږ کي روزل شوي.

خلك خپل اولاد د مسلماني مور له غیږ نه راجلا کړي او دولت ته ئې وسپاری، دولت ورنه کارمل او تره کي جوړ کړي.

مرگ په سردار داؤد د کمونستي ډلي مؤسس.

موږ اسلامي نظام غواړو.

اسلام زموږ د ټولو ستونزو د حل ضامن دی.

موږ د اسلامي امت د تېر برم او عظمت اعاده غواړو.

سرلوړی دي وي اسلام.

مړه دي وي د اسلام دښمنان.

مړه دي وي د اسلام په جامه کي د اسلام دښمنان.

زموږ دغه شانداري مظاهرې چي د افغانستان په تاريخ کي ئې ساری نه ليدل کېږي، پداسي حال کي ترسره کېدی چي له موږ نه ئې يوازې لاندې مصارف غوښتل:

د امپليفاير او لاوډ سپيکرو کرايه.

د شعارونو لپاره تکه او رنگ اخيستل.

د دغو مصارفو لپاره به موږ په خپلو منځونو کي بسپنه کوله، په متوسطو کورنیو پوري مربوطو کسانو به له خپل جیب خرڅ نه ځو افغاني د همدې لپاره وقف کړي.

د یوه امپلیفایر او لاوډسپیکرو په اخیستلو هلته موفق شوو چي زه بندي شوم، محبس ته راتلونکو ورونو به چا له ځان سره میوه راوړه او چا هم نقدي پیسې، لدغو پیسو نه مي ځلرویشت زره افغاني ورونو ته ورکړې چي یو امپلیفایر او څو لاوډسپیکری واخلي.

له موږ او نورو سره د دولت چلند

دولت له نورو ډلو سره په خپل چلند کي محتاط وو، د دوی په خلاف ئې له داسي اقدام نه ډډه کوله چي د دوی د بهرنیو حامیانو په اعتراض او مداخلې منتج شي. لدوی نه ئې خاصه وېره هم نه درلوده، گمان ئې دا وو چي د دوی شمېر کم دی، په ولس کي نفوذ نشي کولی، د دوی په خلاف د عام ولس راپارول آسانه دی. د دولت اصلي وېره له موږ څخه وه، زموږ حرکت ته ئې د یوه جدي گواښ په سترگه کتل، مخصوصاً هلته چي وئی لیدل د دې حرکت لمن له ځوانانو نه تر علماوو او عوامو پوري خوره شوه او پوهنتون او نور علمي مؤسسات د "جوانان مسلمان" په ډاډمنو اډو بدل شول.

غلام سرور ناشر چي د ظاهرشاه نږدې ملگری او د دولت له مهمو ارکانو څخه وو، د کمونستانو د اقتدار په لومړیو ورځوکي زنداني شو، په محبس کي ئې ځینو ورونو ته داسي قصه کوله: یوه ورځ له پاچا سره د ده په مخصوص موټر کي له کابل نه پغمان ته تلم، دا هغه ورځي وې چي سیاسي ډلي ډېری فعالي شوې

وې او مظاهرو زور اخیستی وو، هغه ته مي وويل: اعليحضرت! د دغو سرو بیرغونو څه چاره په کار ده، که وضعیت همداسي پاتې شي ما ته راتلونکې خطرناك بريښي، هغه راته وويل: اشتباه کوې، سره بیرغونه نه، شنه بیرغونه خطرناك دي، د سرو بیرغونو په آسانۍ سره مخنیوی کېدی شي، خو شنه بیرغونه کېدی شي پداسي گواښ بدل شي چي مخنیوی ئې گران وي!! له موږ او کمونستانو سره د دولت بېل بېل چلند له همدې تصور نه راولاړ شوی وو، تل ئې زموږ په مقابل کي د چپي ډلو مرسته کوله، بېلگې به ئې په راتلونکو پاڼو کي وگورئ.

د اسلامي نهضت قیادت

او د مشر ورور عبدالرحیم نیازی فراق

عبدالرحیم نیازی ډېر ژر د داسي یوه مشر په څېر راڅرګند شو چي هرچا د ده په څېرې کي د یوه لوی شخصیت نښې له ورایه لیدلې، زموږ په غونډو کي به هغه ډېری اوږدې، ژوري، علمي او په زړه پوري ویناوي کولې، هرڅوك به د ده له وینا نه متأثره کېدو، د ستیج په سر به د ده لنډه وینا تر یوې ګنټې زیاته وه، د ده علمي او په زړه پورو ویناګانو زموږ د تحریك په پیاوړتیا او خورېدو کي ډېره لویه ونډه درلوده، موږ هغه د مشر په حیث نه وو ټاکلی، خدای هغه ته د مشر توب کفایت او اهلیت ورکړی وو. دی د فاریاب د پښتونکوټ اوسېدونکی وو، کورنۍ ئې له شاه جوی نه فاریاب ته منتقل شوې وه، په ختېه نیازی وو، مورنۍ ژبه ئې پښتو وه، په فارسی ډېر مسلط وو، عربي ئې په مدرسی او د شرعیاتو په پوهنځي کي زده کړې وه او ازبکي ئې له محیط نه. په ۱۳۵۰ کي ناروغ او د علي آباد په

روغتون کي بستري شو، د ده معالجه ډاکتر فتاح نجم ته چي د همدې روغتون مؤظف ډاکتر وو، وسپارل شوه، دا زموږ لویه غلطي وه، فتاح نجم د شاهي کورنۍ مخصوص ډاکتر وو، د نیازی په شان د یوه لوی شخصیت د تداوي په اړه په داسي یوه ډاکتر اعتماد کول، ستره اشتباه وه. دی په خپلو پښو روغتون ته تللی وو، صحی وضع ئې زیاته د تشویش وړ نه وه، خو له څو ورځو تداوي نه وروسته د ده وضعه هومره خرابه شوه چي بهر ته د ده په لېږلو مجبور شوو، دوه لکه افغانۍ بهر ته د ده د لېږلو او د تداوي لپاره راغونډې شوې او هند ته مو ولېږو، تر روغتون پوري روغ رمټ ونه رسېدو، د ۱۳۵۰ کال د جوزا په ۲۹ ئې د روح امانت خپل مولی ته تسلیم کړه او جنازه ئې بېرته کابل ته را انتقال شوه. د ده ناڅاپی مړینه زموږ لپاره درنه پېښه وه او جبران ئې راته گران. زموږ ځوان تحریك له یوه داسي مؤثر مشر نه محروم شو چي په هغو حساسو شېبو کي د ده قیادت ته سخت اړ وو. د دښمنانو گمان دا وو چي د ده په تلو سره به د مسلمانو ځوانانو د ځوان نهضت د ملا تېر مات شي، بل داسي څوك به پیدا نکړي چي دا خلا ډکه کړي او ټول وربانديي راغونډ شي!! خو دوی هك پك پاتې شول چي څنگه د مرحوم نیازی له تلو سره سره دا ځوان تحریك نه یوازې متلاشي او حتی ضعیف نشو بلکي ترمخکي نه زیات پیاوړی شو.

د مرحوم نیازی د جنازی د رارسېدو په وخت کي د کابل هوایي ډگر د یوې داسي ستري غونډې شاهد وو چي مثال ئې نه مخکي لیدل شوي وو او نه وروسته او سبا ته د فاریاب په لوري د ده د جنازی د لېږلو مراسم هومره شانداره وو چي مثال ئې نشو په گوته کولی.

د همدې مراسمو په دوران کي یوه خاصه خبره د یادولو وړگنم: له وروستیو لیکو نه څوك په منډه راغی او په وارخطا لهجه ئې راته وویل: مجددي له خپل موټر نه راکوز شو او غواړي په لاریون کي داخل شي، له هغه سره څه وکړو؟ ما ورته وویل: په لاریون کي د برخي اخیستو اجازه مه ورکوئ او ورته ووایي چي

زموږ او ستاسو لار بېله ده، ورغی، هغه ته ئې دا خبره وکړه. او په همدې سره خپل موټر ته وخوت او په خپله مخه ولاړ. موږ نه غوښتل چي د "جوانان مسلمان" صف له هغو کسانو سره په اړیکو درلودو متهم شي چي له دولت سره نږدې اړیکي لري او په ځوانانو کي د دوی په هکله منفی ذهنیت دی. کمونستانو به زموږ په خلاف همدا تبلیغات کول چي دوی په درباري روحانیونو پوري تړلي دي. موږ مجبور وو لدوی نه خپل برائت اعلان کړو. که په مظاهرو کي د دغو کسانو په خلاف زموږ له لیکو نه شعارونه ورکول کېدل اصلي وجه ئې همدا وه.

د مرحوم عبد الرحیم نیازی له وفات نه وروسته څه موده موږ د دې هڅه کوله چي دا خلأ د هغو کسانو په دعوت او له نهضت سره په یو ځای کېدو ډکه کړو چي دیني، اجتماعي، علمي یا سیاسي وجاهت لري، کله کله به مو داسي گمان کاوو چي:"څه پروا کوي که داسي یو څوك د نهضت د مشر په حیث وټاکو چي علمي، دیني او اجتماعي وجاهت لري، موږ ځوانان یو، که وغواړو چي د دې تحریك لمن تر نورو اقشارو خوره شي، باید یو مخور مشر غوره کړو. د همدې ذهنیت په حکم مو له ډېرو همداسي کسانو سره لیدني کتني کړې، دوی ته مو بلنه ورکړې چي د دې نهضت په لارښووني کي مرسته وکړي، موږ ستاسو په شان شخصیتونو لارښودني ته اړ یو!! دا یوه لویه اشتباه وه، زه ټولو مسلمانو مبارزینو ته د خپلي تجربی په رڼا کي دا مشوره ورکوم چي لداسي غلطي نه په کلکه ډډه وکړي. باید د خپل صف له محدودې نه بهر د "مخور مشر" د موندلو هڅه ونکړي، په خپلو منځونو کي تر ټولو مستعد او مخلص کس غوره کړي، له هغه چا نه د مشرتابه طمع ونلري چي د یوه مفسد نظام په سیوری کي ستر شوی او په خپل تېر عمر کي ئې له همدې نظام سره د روغی جوړي او سازش لار غوره کړې وه. چاچی په ځوانی کي د فساد او ظلم په مقابل کي حساسیت ونښود، د عمر د پوخوالي په تناسب به د ده حساسیت ورو ورو مری. څوك چي په همدې نظام کي د وجاهت خاوند شو له هغه نه دا انتظار مه کوئ چي له نظام سره د تصادم او ټکر په لار کي به خپل وجاهت په خطر کي واچوي.

زه يوازې او د ځينو ورونو په شمول داسي ډېرو کسانو ته ورغلی يم او د دوی په وړاندي مي همدا غلطه تمنا ښکاره کړې، د دې غلطۍ په ښکارګوالي او بدو عواقبو اوس ښه پوهيږم.

يو ځل فضل غني مجددي د حقوقو د پوهنځي محصل، ما او ځينو کسانو ته په خپل کور کي مېلمستيا کړې وه، د مېلمستيا د انګيزی په هکله څه نشم ويلی، پدې کي د لاندې کسانو په شمول ځينو دوستانو برخه اخيستې وه:

محمدهاشم مجددي

صبغة الله مجددي

برهان الدين رباني

شهيد غفوری

انجنير احمدشاه

فضل غني مجددي وويل چي ما ځينو نورو کسانو ته هم بلنه ورکړې وه خو د خاصو معاذيرو په وجه رانغلل، استاد غلام محمد نيازی د شرعياتو د پوهنځي رئيس يو لدغو کسانو څخه وو، "هغه پداسي موقعيت کي وو چي دا راز غونډو کي ئې برخه نشوی اخيستی"، خبري داسي پيل شوې چي بايد ټول اسلام غوښتونکي يوه بل ته لاس ورکړي او په ګډه د ګواښونو مقابله وکړي.

ما وويل: د ځوانانو دا بهير د خدای په مرسته پيل شو، دا دی اميد بخښونکې مرحلې ته رسېدلی، ټول بايد د دې ملاتړ وکړي، دا به له ځان او خپل ايمان سره لويه جفا وي چي څوك د دې حرکت د مزيد پياوړتيا په اړه څه کولی شي خو هغه وسپموي، دا ځوانان نه تجربه لري او نه کافی ديني پوهه، دوی لارښودني ته ضرورت لري. خو موږ د ملګرتيا دوه شرطونه لرو:

• ښکاره ملګرتيا به کوي، نه پټه ملګرتيا، دا به نه وايي چي زه ستاسو ملګری يم خو په ښکاره ستاسو په خوا کي نشم ودرېدی، دا عذر له ځينو خاصو

کسانو څخه منل کېدی شي نه له ټولو نه، نه له هغه چا نه چي د فعالي ونډي طمع تري کېدی شي.

• له نظام سره به مقاطعه کوي، د نظام په ضد مبارزه به همدومره ضروري ګڼي لکه له کمونستانو سره. د "جوانان مسلمان" په لیکو کي چي څوك تنظیم شوي ټول همدا روحیه لري.

صبغة الله مجددي ماته مخ کړ او ویې ویل: زه ستا له لومړی شرط سره موافق یم خو له دوم سره نه!! زه دا معقوله نه ګڼم چي په یوه وخت کي په دوو جبهو کي ځان مصروف کړو، برعکس دا غوره ګڼم چي یوازې د کمونستانو مقابله وکړو او پدې مقابلې کي د دولت مرسته هم ترلاسه کړو.

ما ورته وویل: دولت د فساد اصلي عامل دی، کمونستان د دولت په غیږ کي روزل شوي، ځوانانو پدې خاطر اسلامي نهضت ته په کمونستانو ترجیح ورکړه او د دوی لوی اکثریت لدې نهضت سره یوځای شو چي هم د دولت د ظلم او فساد مقابله کوي او هم په پردیو پوري د تړلو ډلو. که موږ پدې متهم شو چي لدې فاسد او بې دینه دولت سره په پټه ملګرتیا لرو، دغه ټول مخلص مبارزین زموږ له څنګ نه بېلېږي...

نورو هم څه نا څه خبري وکړي، جلسه مو له کومي خاصي نتیجی نه پرته پای ته ورسېده.

یوه خاصه قصه چي له همدې غونډې سره ارتباط لري د یادولو وړګنم او هغه دا چي: په توقیف کي د تحقیقاتو لپاره خاص ځای ته بوول کېدم، په دهلیز کي د کابل د امنیې له قومندان مینه پال سره مخامخ شوم، هغه ودرولم او له روغبړ نه وروسته ئې راته وویل: موږ ډېره هڅه وکړه چي له تاسو سره تفاهم ته ورسیږو او په خاصو قضایاوو کي توافق وکړو، خو تاسو ونه منله او زموږ پیغامونو ته مو منفي ځواب ورکړ، ما ورته وویل: زه پوه نشوم، ستاسو کوم پیغام او د چا په لاس؟! ما ته خو نه ستاسو استازی راغلی او نه کوم پیغام!! ده راته وویل: موږ څو

ځلي صبغة الله مجددي تاسو ته درولېږو خو تاسو هغه ته منفی ځواب ووایو. زه همدلته پوه شوم چي د فضل غني مجددي په کورکي د صبغة الله مجددي د هغي وینا معنا څه وه!!

د پنځه کسیزی شوری انتخاب

د مرحوم عبدالرحیم نیازی له وفات نه وروسته د وضعیت د څېړني او د یوه مناسب تصمیم د نیولو لپاره د ځوانانو د اسلامي نهضت تقریباً "۲۲۰" اهل الرأی کسان د پولیتخنیك په مسجد کي راغونډ شول. د تفصیلي بحثونو نه وروسته فیصله وشوه چي د نهضت د ښه تنظیم لپاره باید یوه پنځه کسیزه قیادي شوری انتخاب شي. له رأی اخیستني نه مخکي د غونډې ځینو برخه والو تپوس وکړ چي آیا موږ له محصلینو نه پرته، د دولت په مأمورینو یا نورو برخوکي متعهد غړي لرو که نه؟ شهید سیف الدین نصرتیار د دوی په ځواب کي وویل: زموږ دوه متعهد وروڼه پروسږ کال له پوهنتون نه فارغ شوي، مولوي حبیب الرحمن او غلام رباني عطیش، لدوی نه پرته د دولت په مأمورینو کي د یادولو وړ کسان نلرو. رأی اخیستل پیل شول، مشخص کاندیدان نه وو، هر چا هرچا ته رأیه ورکولی شوه، پنځه زیاتي رأی وړونکي به د قیادي شوری لپاره غوره کېدل. د رأی کاغذونه راغونډ شول، له شمارلو وروسته د لاندې پنځو کسانو نومونه اعلان شول:

۱ـ مولوي حبیب الرحمن

۲ـ انجنیر حبیب الرحمن

۳ـ سیف الدین نصرتیار

۴ـ غلام رباني عطیش

۵ـ انجنیر حکمتیار

کمونستانو د نښتو لار غوره کړه

د اسلامي نهضت چټکي ودي او په علمي مؤسساتو د هغه ورځ په ورځ زیاتېدونکي سلطې کمونستان وارخطا کړل، دوی د دې بهیر پایلي خطرناکي وګڼلې، د مقابلې نوری لاري په نظر نه ورتلې، ناچار ئې د نښتو لار غوره کړه. لومړۍ نښته د خلقیانو له لوري وه چي په هغې کي زه ټپی شوم، قصه ئې داسي وه: خلقیانو د پوهنتون په صحن کي غونډه درلوده، د مسلمانو ځوانانو څو کسانو لدوی نه غوښتی وو چي اجازه ورکړي د دوی له ستیج نه څو خبري وکړي، هغوی اجازه نه ورکوله. په همدې حالت کي زه هغه ځای ته نږدې راورسېدم، ځیني ورونړه راغلل او ما ته ئې جریان ووایو، زه هلته ورغلم، وضعیت مي داسي ولید چي نږدې ده نښته وشي، ورونړو ته مي وویل چي صحنه تخلیه کړي او د خلقیانو له ستیج نه په خبرو کولو ټینګار پرېږدي، ما همدا خبره اعلانوله چي خلقیانو په شهید انجنیر محمدشاه حمله وکړه، زه خلاصون ته ورغلم چي ناڅاپی له څلورو خواوو ئې په ما برید وکړ، د غوږ اړخ ته ټپی شوم، په ځمکه ولوېدم، له ورونړو نه یوه کس په ما ځان وغورځاوو چي په ما د برید مخه ونیسي، خلقیان خواره شول

او زه ئې په شا د علي آباد روغتون ته ورسولم چې له معمولي تداوي نه وروسته ليليې ته ولاړم.

د نښتې په ورځ ما د سروې امتحان درلود، داسې امتحان چې ځرنګوالی ئې زما د وروستۍ آزموينې لپاره ډېر مهم وو. د امتحان لپاره روان وم چې نښته وشوه، د وروستۍ آزموينې په ورځو کې هم سخت مصروف وم، دومره فرصت مې ترلاسه کړ چې د آزموينې په شپه له خپل هم صنفي انجنيرمحمد اسحاق نه چې خپلو درسونو ته ئې ډېر زيات اهميت ورکاوو او پوره زيار ئې ايستو، د سروې د مضمون هغې برخې واورم چې د استاد د ليکچر په وخت کې ئې حاضر نه وم. هغه دوه ګنټې له ماسره کار وکړ، سبا دواړه د آزموينې لپاره ټولګي ته ولاړو، استاد راته وويل چې ستا اوسط له هغو آزموينو نه نيسم چې برخه دې په کې اخيستې، هغه آزموينې په پام کې نه نيسم چې درنه پاتې دي. له استاد نه مې مننه وکړه. چې کله د آزموينې نتائج اعلان شول، ګورم چې په سروې کې زما نمرې تر انجنير اسحاق نه زياتې دي. د نوموړي استاد زوی شهيد معروف له نهضت سره يوځای شو او د اسلام په لار کې په شهادت ورسېدو.

دوهمه نښته

د کمونستانو په لومړي بريد سره د نښتو لړۍ پيل شوه. دوهمه نښته هلته وشوه چې دوی د پوليتخنيك د پوهنځي په ليليې کې د نښتې لپاره تياری نيولی وو او بهانه ئې لټوله، د روژې د مياشتې په يوه ماخستن ئې په طعام خوري کې غونډه درلوده، هلته ئې موږ ته ډېر بد او رد وويل او اعلان ئې وکړ چې لدې نه وروسته له "اخوان الشياطين"سره قاطع او جدي چلند کوو، نوك په سوك ځوابوو!! دوی موږ د "اخوان الشياطين" په نامه يادولو، هدف ئې دا وو چې موږ د مصر د اخوان المسلمين په خبر يو. "داخوان المسلمين حزب پدې ورځو کې د جمال ناصر حکومت سخت ځپلې وو، د دوی ځيني کسان په شهادت رسېدلي،

ځینو ئې د مصر په تورو زندانونو کې تر وحشیانه تعذیبونو لاندې ترخی شپې ورځې تېرولې او په ټولې عربي نړۍ او په روسانو پوري تړلو مطبوعاتو کې د دوی په خلاف شدید تبلیغات روان وو، دوی ئې د اخوان الشیاطین به نامه یادول" د ویاند دا ترخې او تندې خبرې لانه وې ختمې شوې چې له طعام خوري نه بهر نښته وشوه. نښته داسې پیل شوه چې له مسلمانو ځوانانو څخه یوکس د هغه چا مخې ته ودرېدو چې ډوډۍ ئې له ځان سره خپل اطاق ته وړه، "د روژې په میاشت کې دا کار د روژې خوړلو ښنه ګڼل کېده، موږ اعلان کړی وو چې هیڅوك په ښکاره توګه روژه نشي خوړلی" لدې کس نه ئې پوښتنه وکړه چې ولې دا کار کوې؟ هغه پتنوس یوې خوا ته کیښود او په ده ئې برید وکړ، نور ورسره ملګری شول، ترکلکو ګوزارونو لاندې ئې ونیو، په غاړې کې ئې پګړۍ وراچولې او د طعامخورې په لورې ئې کشولو. له همدې سره په ټولو هغو مسلمانو ځوانانو بریدونه پیل شول چې د پولیتخنیك په لیلیې کې مېشت وو. مرکزي لیلیې ته د دې نښتې اطلاع ورسېده، پدې وخت کې زه، مولوي صاحب حبیب الرحمن او استاد ګل محمد "د ده بوری په یوه کرایي کورکي په ګډه اوسېدو، د ختم په لمانځه ولاړ وو، هغه شپه اولسم جزء ته ورسېدو، لا مو دعا نه وه تمامه کړې چې دا اطلاع ئې راکړه، نه پوهیږم ولې په ډېر شور او شوق د مرکزي لیلیې په لورې وخوځېدم. ګورم چې د لیلیې په جومات کې ګڼه ګوڼه ده، سید نورالله د هرات اوسېدونکی خبرې کوي او ورونو ته وایي: موږ پدې وخت کې هیڅ نشو کولی، سبا دلته راغونډېږو او د پوهنتون ریاست په لورې مارش کوو او د کمونستانو دا برید محکوموو او له ریاست نه غواړو چې پدې هکله عاجل او مناسب اقدام وکړي... ورونه زما وینا ته منتظر وو، ما وویل: که جګړه پای ته رسېدلې وې او زموږ ورونه تر برید لاندې نه وي نو کېدی شو د راتلونکي عکس العمل په هکله مو خبرې کړې وی، خو اوس هلته زموږ ځیني ورونه تر حملو لاندې دي، ځیني ټپی شوي، ځیني محاصره دي، سؤال دا دی چې آیا موږ د دغو ورونو په وړاندې څه مسئولیت لروکه نه؟ لدوی نه دفاع کوو که نه؟ زما نظر دا دی چې حتماً باید له

خپلو مظلومو ورونړو نه دفاع وکړو، خپلو اطاقونو ته لاړ شئ، تیاری ونیسئ، همدا اوس د پولي تخنيك په لوري خوځيږو. په همدې سره ټول په منډه له جومات نه ووتل، څو شیبې وروسته د اویاوو په شا او خوا کې با ایمانه زلمیان د پولیتخنیك په لوري روان شوو، د پولیتخنیك جومات په مخکې مې ټول ودرول او ورته ومې ویل: څوك چې د سر قرباني ته تیار وي او په هیڅ بیه په شا نه راځي له موږ سره دې وخوځیږي او څوك چې دې قرباني ته تیار نه وي او د نښتې په وخت کې تښتي، همدا اوس دې له موږ نه بېل شي او د شپې له تیاری نه په استفادې سره دې بېرته وګرځي، وروسته ما ته وویل شو چې یوازې دوه کسان له هغي ډلي نه بېل شول او له صحنې نه ووتل" ما ورونړه په دوو ډلو ووېشل، یو شمېر مې له ډاکتر محمد عمر شهید سره په یوه استقامت ولېږل او زه له نورو سره مخامخ په هغه استقامت وخوځېدم چې کمونستان راغونډ شوي او د بامونو په سرئی ګڼ شمېر کسان ګمارلي وو ترڅو موږ د تیږو تر برید لاندې ونیسي. له یوې خوا په موږ د تیږو باران وو له بلې خوا هغو کسانو د تکبیر په نعرو زموږ استقبال کاوو چې په خپلو اطاقونو کې تر محاصرې لاندې ول. موږ همداسې سریع او تند مخکې روان وو، د تیږو ځواب مو ورکاوو، مقابل طرف ورو ورو شا ته تلو، خو هغه وخت په تېښته شول چې د زلمیانو هغه ډله هم له موږ سره یوځای شوه چې په بل استقامت لېږل شوې وه، د دوی په یوځای کېدو سره مقابل طرف داسې ګمان وکړ چې زموږ نورې ډلې هم یو په بل پسې راروانې دي، وارخطا او په تېښته شول، د تېښتې په دوران کې ډېر کسان تر پښو لاندې شول، مخصوصاً هلته چې د دوی ګڼ شمېر کسانو څلورم بلاك ته د ننوتلو هڅه کوله، ځینو ورونړو غوښتل چې پدوی پسې بلاکونو ته ننوځي خو ما د دې کار مخنیوی وکړ، ټول مو په هغه ځای کې غونډ کړل چې د نښتې په سر کې مقابل طرف هلته راغونډ شوي وو، له لنډو خبرو او څو شعارونو نه وروسته مې د مرکزي لیلیې په لوري د خوځېدو اعلان وکړ.

د دوی شمېر زموږ په نسبت لس ځله زیات وو، د دوی ۴۲ کسان ټپیان شول

او زموږ درې کسان: مولوي صاحب حبيب الرحمن او استاد عبدالودود د ټپيانو په جمله کې وو.

په دې نښتي کې ټول چپي عناصر او غير ديني ډلې يوې خوا ته او موږ بلې خوا ته وو. د دوی د ماتې طبيعي نتيجه دا وه چې لدې نه وروسته نه په ګډه زموږ د مقابلې جرأت وکړي او نه يوازې يوازی. دا په پوليتخنيك او په ټول پوهنتون زموږ د کامل تسلط په لوري يو مؤثر ګام وو.

پوليتخنيك د پوليسو له خوا په کلکه محاصره شوی وو، موږ ته ئې د لوډسپيکر په ذريعه ګوابنونه کول چې خواره شئ، ورونو ته مي وويل چې له خوربدو نه ډډه وکړي، يوځای به د مرکزي ليليې په لوري خوځيږو. د يوځای راتلو په وجه پوليس ونتوانېدو چې څوك ونيسي.

له دې نښتي نه وروسته نږدې وه د پوهنتون په صحن کې بله نښته وشي، خو موږ د هغې مخنيوی وکړ، جريان داسي وو: کمونستانو غوښتل د پوليتخنيك د پېښې په اړه څه عکس العمل وښيي، کم له کمه خپلو کسانو ته روحيه ورکړي. د پوهنتون په صحن کې راغونډ شول، لدوی نه آخوا د ساينس پوهنځي مخې ته د مسلمانو ځوانانو محدود شمېر کسان راغونډ شوي وو، زه پداسې حالت کې دې ځای ته راورسېدم چې هره شېبه د لويې نښتي احتمال په نظر راتلو. د نښتي عواقب راته ښه نه معلومېدل، زموږ شمېر د دوی په نسبت ډېر کم وو، ما ورونه راغونډ کړل او اعلان مي وکړ چې موږ د ښار په لوري خوځيږو او غواړو چې د پوهنتون د پېښو په هکله عام ولس مطلع او خپل دريځ څرګند کړو، د دارالمعلمين او ابن سينا په لوري وخوځېدو، د ابن سينا ليسی مخې ته له رسېدو سره سم ګڼ شمېر ټولګی له يوې خوا بلې خوا راورسېدل او له موږ سره يوځای شول، پدې ډلو کې د يکه توت د مولوي صاحب په مشری د ده د طالبانو او د کلي د ځوانانو ډله د خاصي پاملرني وړ وه، مولوي صاحب ډېر زړه ور، با ايمانه او مجاهد عالم، په حالاتو پوه، د ژوري ديني پوهی او وسيع نظر خاوند وو. نويو

ټولگیو، مخصوصاً مولوي صاحب ټینگار کاوو چي باید بېرته د پوهنتون په لوري وگرځو، مبادا کمونستي ډلي زموږ راوتل داسي توجیه کړي چي له وېرې مو صحنه پرېښوده او پدې سره هغوی خپله تېره ماتې جبران کړي. گڼه گوڼه زیاته وه، زه ورونو په اوږو پورته کړم او ومي ویل: له هغو ورونو نه مننه چي پدې سخت حالت کي ئې ځان راورساوو، خو اوس موږ د ښار په لوري د تلو اعلان کړی، له پوهنتون نه راوتلي یو، بېرته گرځېدل مو ښه تأثیر نلري، محصلین ترې غلط انتباه اخلي، پرېږدئ د ښار په لوري خپل لاریون ته دوام ورکړو. خو هغوی نه قانع کېدل، د پوهنتون منار په شا او خوا کي کمونستان راغونډ شوي وو د دوی غونډې زموږ ورونه هڅول. مجبور شوم د دوی خبره ومنم او د بېرته گرځېدو اعلان وکړم. خو زموږ له روانېدوسره سم، کمونستانو خپله غونډه ختمه کړه او خواره شول، چي کله د منار په لوري وخوځېدو، د تېري شپې خوب مي مخي ته ودرېدو. تېره شپه مي خوب لیدو چي موږ د پوهنتون په همدې سړك راروان یو، شمېر مو ډېر زیات دی، د ځینو په لاسونو کي بیرغونه، د ځینو په لاسونو کي لرگی، چا ملاوي تړلي او چا په سر څادرونه تاو کړي، په ډېر شور او ځوك د منار په استقامت راروان یو او شعارونه ورکوو، د منار گرد چاپیر کمونستان راغونډ دي، خو زموږ په لیدو سره خواره شول. چي د منار څنگ ته راورسېدو، گورم چي زما په ښي او کیڼ لاس کي دوه شیان دي، له خوبه راویښ شوم اوس ټوله صحنه هماغسی گورم چي په خوب کي مي لیدلې وه، چي منار ته راورسېدو او ودرېدو له ځان سره مي وویل: هغه دوه شیان چي په خوب کي مي په ښي او کیڼ لاس کي لیدلي وو، چېري دي؟! ناڅاپی مي ښې او چپ جیب ته لاس کړ او هماغه دوه شیان مي لاسونو ته راغلل!!

دې کار موږ ته د پولیتخنیك په څېر یو بل ستر بری راپه برخه کړ، دا له نښتي پرته بری وو، زه د پولي تخنیك جگړه د اسلامي نهضت "د بدر جگړه" گڼم او دا پېښه د احد د جگړي نه وروسته له هغي پېښي سره ورته شمېرم چي قریشو د احد له بري نه وروسته غوښتل په مدیني حمله وکړي، پیغمبر علیه السلام له

خپلو یارانو سره مخې ته ورغی، خو قریش له نیمايي لاري او له جګړي نه پرته ستانه شول.

درېيمه نښته

دا نښته یوازې له شعله یانو سره وه. دوی د یوې نښتي شوق کړی وو. په مخکنیو نښتو کې د خپلي ماتې په هکله به ئېخپلو غړو ته ویل: زموږ صفوف مختلط وو، پرچمیان او خلقیان د ماتې باعث شول، دوی په خپلي تېښتی سره په نورو کې وېره راپیدا کړه، دا ځل له اخوانیانو سره یوازې مقابله کوو او سم ځواب به ورکوو... دلته او هلته نیغ نیغ کېدل او د نښتي لپاره ئې هڅوني کولې. په همدې ترڅ کې ئې د تعلیم او تربیی یوه محصل ته چې نوی له نهضت سره یوځای شوی وو لاس واچاوو، هغه ته ئې ډېری سپکې سپوري خبري کړې وې او ځو ځپيړی ئې وهلی وو. موږ د "ده بوری" په هغه کور کې غونډه وکړه، ترڅو دا پېښه، لاملونه او عواقب ئې وڅېړو او د مناسب عکس العمل فیصله وکړو. زما نظر دا وو چې شعله یان د یوې قاطع نښتي لپاره تیاری نیسي او بهانه لټوي. په خپل هر تصمیم کې باید دا خبره په نظرکې ولرو او د دوی د احتمالي برید د مقابلې لپاره خاص تدابیر ونیسو، وړاندیز مې دا دی چې سبا یو شمېر ورونه د تعلیم او تربیی هماغه صنف ته ورشي چې دا پېښه په کې شوې او محصلینو ته ووایې: موږ نه غواړو د پوهنتون علمي فضاء خړه پړه شي او مزید نښتي وشي، خو په خپلو متعهدینو تېری نشو زغملی، امید دی داسې پېښه بیا تکرار نشي. زما د وړاندیز له یوې برخې سره ورونو توافق وکړ خو له بلې برخې سره نه. د شهید انجنیر حبیب الرحمن او نورو ورونو رأی دا وه چې زه د څو محدودو کسانو سره د تعلیم او تربیی پوهنځي ته ورشم او همدا خبره اعلان کړم، ویل ئی: نه د زیاتو کسانو تلو ته ضرورت دی او نه خاصو تدابیرو ته. د دوی استدلال دا وو چې د زیاتو کسانو تګ بې طرفه محصلینو ته بده انتباه ورکوي. ما وویل: که څه هم زه لدې تحلیل

سره موافق نه يم خو د اکثريت پرېکړي ته احترام لرم، غوښتنه مي دا ده چي دا کار له ما نه پرته بل چا ته وسپارئ. زما غوښتنه ونه منل شوه، مجبور شوم د دې دندي مسئوليت په غاړه واخلم. سبا له لسو دوولسو ورونو سره د تعليم او تربيې پوهنځي ته ورغلم، استاد نهضت فراهی درس ورکاوو، له هغه نه مي احترامانه وغوښتل چي اجازه راکړي د دې ټولگی له محصلينو سره څو خبري وکړم. محصلينو ته مي وويل: پرون پدې ټولگی کي يوه د کرکي وړ پېښه شوې، تفصيلات ئې تاسو ته معلوم دي، د څرنگوالي په هکله ئې څه ويل نه غواړم، موږ په پوهنتون کي د سالمي او سوله ييزي فضاء غوښتونکي يو، له نښتو نه کرکه لرو، نه غواړو د پوهنتون علمي فضاء متشنجه شي، اميد دی بې طرفه کسان مداخله وکړي او د داسي پېښو مخنيوی وکړي. خو که څوك خپل زور ښيي، په نورو تېری کوي، ناچار به د هغه مخي ته ودرېږو. په څو لنډو خبرو مي خپله وينا پای ته ورسوله او له ټولگی نه ووتم. له پوهنځي نه بهر ځيني ورونه په ډېره عجله راغلل او وئی ويل: هلته په ځينگله کي شعله يان د راغونډېدو په حالت کي دي، شمېر ئې لحظه په لحظه زياتېږي، له وضعي نه معلومېږي چي په موږ د حملي اراده لري!! ورونو ته مي وويل: اوس نبايد ميدان پرېږدو، لدې نه دوی غلطه استفاده کوي. د مرکزي ليليی، دارالمعلمين، ابن سينا، رحمن بابا، دارالعلوم او نورو نږدې مراکزو ورونو ته اطلاع ورکړئ چي ځانونه راورسوي، خپل تياری ونيسي. دوه کسان مي شعله يانو ته ورولېږل ترڅو پوښتنه وکړي چي د څه لپاره راغونډ شوي، موږ خو د جنگ اراده نلرو، په هغه ټولگی کي مو څو خبري وکړي، کار مو خلاص شوی، لدې ځايه روان وو چي ستاسو له غونډېدو نه خبر شوو، مقصد مو څه دی؟ که د نښتي اراده لري موږ به ناچار له ځان نه دفاع کوو، مسؤليت به ستاسو په غاړه وي. شاکر او لهيب د خبرو لپاره راغلل، پدې ئې ټينگار کاوو چي موږ خپله غونډه ختمه کړو. د خبرو په جريان کي وو چي د دوی ملگری له ځنگله نه راووتل او د منار جنوب ته راغونډ شول. ما ورته وويل: موږ خو دلته د غونډې د جوړولو قصد نه درلود، غوښتل مو خواره شو، تاسو بې

موجبه زموږ په خلاف راغونډ شوئ اوس فیصله ستاسو په لاس کي ده، که د نښتي اراده نلرئ نو خپله غونډه ختمه کړئ، چي تاسو ولاړ شئ موږ هم خپله غونډه ختموو. دوی ویل: په یوه وخت دواړه غونډې ختموو. ما ویل: نه، لومړی به تاسو لدې ځایه ځئ بیا موږ. پدې وخت کي زموږ د ورونو شمېر هم زیات شوی وو، دوی وضعیت داسي ولید چي مجبور د نښتي فکر له سره وباسی او زما خبره ومني او ووایي: دا دی موږ ځو او خپله غونډه ختموو، زموږ له تلو وروسته تاسو هم غونډه ختمه کړئ. دوی خپلو ملګرو ته ورغلل او پس له ځو شېبو له هغه ځایه د کفتریا او ساینس پوهنځي په لوري وخوځېدل. د دوی پخوانی ځای خالي شو، زموږ ورونه په همدې ځای کي را غونډ شول. زه د پوستی د غرفی په بام وختلم چي د غونډې پای اعلان کړم. ما لا خبري نه وې پیل کړې چي د شعله یانو لخوا زموږ لوري ته ځو تېږي راګوزاري شوي، پدې سره زموږ له ډلي نه محمد طبیب فرقانیار د کندهار اوسېدونکی پداسي حال کي له غونډې ووت او د شعله یانو په لوري په زغاسته ولاړ چي هیڅوك د ده په راګرځولو موفق نشو. د غونډې کنترول کوونکي ونتوانېدل چي له غونډې نه د ده د وتلو مخنیوی وکړي. هلته پده برید وشو، له هري خوا تر ګوزارونو لاندې ونیول شو، ټپی شو او په ځمکه پرېووت. په همدې سره نښته پیل شوه، دوی د کفتریا مخي ته د وړو تیږو یوې لویې کوټی خوا ته سنګر ونیو او په موږ ئې د تیږو باران پیل کړ. موږ په پاخه سړك ولاړ وو، زموږ شا او خوا ته تېږي نه وې، د دوی لخوا ویشتل شوې تیږي به مو را اخیستلې او بېرته به مو دوی ورباندي ویشتل. ماله نښتي نه د مخه یوه ډله د هغه ځنګله مخي ته لېږلې وه چي په لومړي سر کي شعله یان هلته راغونډ شوي وو، د دې لپاره چي مبادا له شانه په موږ برید وشي. نښته توده روانه وه، تېږي ورېدې، ناڅاپی هغه ډله هم بېرته راوګرځېده، د دوی تکبیرونو او ناڅاپی له نورو سره یوځای کېدو، شعله یان وارخطا کړل او په تېښته شول. په لوی چمن کي هري خواته تښتېدل او د چمن غاړي کورونو ته ئې پناه وړه، زخمیان ئې په میدان دلته هلته پراته. د دې لپاره چي ټپیان په قتل ونه رسېږي، ما د هر ټپی په سر ځو کسان

مؤظف کړل چې د دوی حفاظت وکړي. د دوی لومړی ټپي سید ال سخندان وو، دې د نښتې په پیل کې د پاخه سړك په سر ټپي شو او همالته په ځمکه پرېووت، په سر لګېدلی وو، همالته ئې سا وختله. د دوی تقریباً شل کسان کم او زیات ټپیان شول، شاکر هم په ټپیانو کې وو، که د ټپیانو په سر محافظین نه وی ګمارل شوي دی هم په قتل رسېدو، "د شاکر پلار یو وخت د منني لپاره ماته راغی او وئی ویل: ستا په وجه زما زوی له مرګ نه وژغورل شو" پولیس او د غونډ ضربه مجهز ډلګی، پلي او سواره د نښتې ځای ته راورسېدل، پوهنتون او لیلیه ئې محاصره کړه. موږ له شا نه د آشپزخانې له لارې لیلیې ته داخل شوو او پدې سره هغه لویه نښته پای ته ورسېده.

دا نښته د شعله جاوید لپاره په ډېر ګران قیمت تمامه شوه، په همدې سره دا ډله متلاشي او په وړو وړو ټولګیو ووېشل شوه. همدا د دوی وروستۍ ګډه غونډه وه، بیا نه د مظاهرې په جوړولو توانېدلې او نه د غونډو په دائرولو. وجه ئې دا وه چې دوی تر نورو ډلو ځان انقلابي ګڼلو، سوله ایزه مبارزه ئې غندله، په مسلحانه مبارزې ئې ټینګارکاوو، دغې ماتې د دوی د شعارونو او باورونو ماهیت بربنډکر.

په یوې نښتې کې د ماتې په وجه د شعله یانو له متلاشي کېدو نه معلومېږي چې د پوهنتون د هغه وخت نښتو او پدې کې د بري او ماتې نتائج څومره مهم او ټاکونکي وو. زما باور دا دی چې همدا نښتې د وروستیو لویو جګړو مقدمه وه، په همدغو نښتو کې د ماتې نه وروسته د کمونستانو بهرنیو حامیانو د سیاسي وضعې د بدلولو او د نظامي کودتا فیصله وکړه.

پوهنتون همداسې محاصره وو، سبا ته ټولو غیر اسلامي ډلو د پوهنتون په انګړ کې غونډه درلوده، هاشم میوندوال هم پدې غونډې کې برخه واخیسته، نطاقانو حادثه غندله، موږ ئې ملامتولو، له دولت نه ئې غوښتل چې زموږ په خلاف جدي اقدامات وکړي، د شعله یانو په نسبت ئې خواخوږی ښودله. موږ په

لیلیې کي محاصره وو، غونښتل مو د پوهنتون په انګړ کي غونډه ولرو او د پېښې ځرنګوالی توضیح کړو او محصلین پدې پوه کړو چي د نښتي عامل څوك وو او مسئولیت ئې د چا په غاړه دی. سورو او پیاده پولیسانو اجازه نه راکوله، د لیلیې مخي ته له ټولو خواوو محاصره وو. یو ځل مو د پوهنتون په لوري د تلو اعلان وکړ خو په آسونو سورو پولیسانو زموږ مخه ونیوله. بیا مو د کوټه سنګی له لاري د ښار په لوري د تلو اعلان وکړ خو آخوا ته هم د آسونو قطارونه ودرېدل. ټولو محصلینو دا صحنه په سترګو لیدله، د دولت د ډېر قبیح تبعیضی سلوك شاهدان ول. دې صحنې څو ساعته دوام وکړ، په پای کي موږ مجبور شوو چي غونډه پای ته ورسوو.

پولیسانو ته ویل شوي وو چي ما حتماً ونیسي. په لیلیه ئې د حملي جرأت نشوکولی. له لیلیې نه تدریسی ته په تلو راتلو کي به له ما سره ګڼ شمېر ورونه ملګری وو. د پوهنځي رئیس ته ئې ویلي وو چي اجازه ورکړي زما د نیولو لپاره پوهنځي ته داخل شي. هغه نه یوازي موافقه ونکړه بلکي ما ته ئې اطلاع راکړه. سردار ولي د پاچا زوم د کابل امنیې قومندان ته امر کړی وو چي په هر قیمت ما ونیسي، حتی که له محصلینو سره د نښتي په بیه وي. دا جریان ماته مینه پال د امنیې قومندان په هغه ماشام ووایو چي زه پولیسانو ته تسلیم شوم او له ځان سره ئې د امنیې قومندانۍ ته بوتلم. مېنه پال په خپل دفترکي راته وویل: سردار ولي راته امر وکړ چي په پوهنتون حمله وکړم، که چا مقاومت وکړ د ډزو امر ورکړم، پولیس باید د مقاومت کوونکو پښې په نښه کړي... خو ما دا کار ونکړ او د دې په ځای مي ستا پلار راوغوښت او هغه ته مي وویل چي یا به حکمتیار تسلیمېږي او یا به ته زندان ته درومي، دا ده قضیه په ښه شان حل شوه!! ما د محاصرې په هغه سخت حالت کي خپلي آزمویني پای ته ورسولې. پدې دوران کي مي استخاره وکړه چي آیا ځان تسلیم کړم که مخفی شم او لدې نه وروسته د مخفیانه او ځمکي لاندي مبارزي لار غوره کړم. د استخارې نتیجه دا وه چي محبس به ما ته مدرسه شي. دولت زما کورنۍ ترفشار لاندي نیولې وه، زما محترم پلار ئې له امام

صاحب نه کابل ته راغوښتی وو، هغه ئې لیلیی ته راولېږو، له مانه ئې وغوښتل چې پولیس ته تسلیم شم. د ده په وینا مې له ورونو نه رخصت واخیست، له لیلیی راکوز شوم او د پولیسانو له راغلي ډلګی سره په جیپانو کې د ولایت په لور وخوځېدو. د امنیی له قومندان سره له لیدو وروسته ئې د اطفایې یوه اطاق ته بوتلم، زما نور ملګری ئې هم یو په بل پسې همالته راوستل.

د توقيف شپې ورځې

دولت زموږ لاندې ۹ کسان بنديان کړل، چې پنځه د کابل ولايت په توقيف خانه کې او څلور په اطفائيه کې ساتل کېدل:

ډاکتر محمد عمر، سيف الدين نصرتيار، انجنير حبيب الرحمن او زه (حکمتيار) په اطفائيه کې او مولوي سلطان جان د لوګر اوسېدونکی او په کابل کې د يوه جامع مسجد امام چې د کمونستانو د اقتدار په وخت کې په شهادت ورسېدو، استاد نذير د لغمان اوسېدونکی چې د کمونستانو په لاس شهيد شو، احمد شاه د پنجشير اوسېدونکی د مولوي صاحب مولاداد زوی چې دی، پلار او څلور ورونه ئې د کمونستانو په لاس په شهادت ورسېدل، محمد طيب فرقانيار د کندهار اوسېدونکی چې د شعله يانو سره په نښتې کې ټپی شو او شريف الله د تخار اوسېدونکی او د ثانوي تخنيك متعلم د کابل ولايت په توقيف خانه کې ځای په ځای شول.

انجنير حبيب الرحمن او سيف الدين نصرتيار په نښتې کې د نه موجوديت په وجه پس له شپږو مياشتو خوشې شول، نور په لومړۍ محکمه کې په څلور او

یونیم کال او په وروستیو کې په یوه او یونیم کال بند محکوم شوو. د شعله یانو پنځه عادي کسان څو ورځې په توقیف کې پاتې او ژر خوشې شول.

موږ د محکمې له وروستۍ پرېکړې نه وروسته د دهمزنګ قلعه جدید ته انتقال شوو، د بند پاتې موده مو د قلعه جدید په تیارو او له خسکو"کټ ملو" نه ډکو خونو کې تېره کړه.

د بند د اوږدې مودې څو په زړه پوري خبري د یادوني وړ دي:

• زما لپاره محبس په رښتیا یوه مدرسه وه. ما په محبس کې دا فرصت تر لاسه کړ چې د آفاقي مطالعې ترڅنګ د قرآن تفسیر او د احادیثو کتابونه ولولم او د قرآن حفظ پیل کړم "چې الحمدلله تر اوسه توانېدلي یم د قرآن دوه ثلثه حفظ کړم"، زندان د مبارزینو په روحي او معنوي روزنې کې ډېر بنیادي اغیز لري. ډېر داسې څه په زندان کې زده کوي چې له زندان نه بهر په هیڅ ځای کې هغه نشي زده کولی. زه په هغه چا چې د مبارزې په لارکې ئې یو کال په زندان کې تېر کړی وي تر هغه چا زیات اعتماد کوم چې همدا کال ئې په تاوده سنګرکې تېرکړی وي.

• د توقیف او زندان په دوران کې کم له کمه پنځلس زره کسان زموږ لیدو ته راغلي. زه باور لرم چې د نهضت د پراخوالي په ارتباط چې زندان ته زموږ په تلو کوم کار شوی شاید له زندان نه بهر په دومره کار نه وی توانېدلي.

• دولت له موږ نه پرته یوازې یو سیاسي بندي درلود، وزیر عبدالرحیم زی چې د داؤد د صدارت په دوران کې د کودتا په اتهام نیول شوی وو، په خپله ئې نه غوښتل چې له محبس نه ووځي، زموږ خوا ته په یوه بېل ځای کې اوسېدو، ما ورته ګڼ شمېر کتابونه ولېږل، هغه دا کتابونه په ډېر دقت سره مطالعه کړل، له موږ سره ئې د ملګرتیا ژمنه وکړه، د جهاد په دوران کې د ده کورنۍ له موږ سره ملګرې شوه. کمونستانو هیڅ سیاسي بندي نه درلود، دې خبرې په خلکو کې د دوی په نسبت شکوك او شبهات زیاتول او په موږ د هغو کسانو د اعتماد لامل وو چې په حاکم نظام معترض وو، تبدیلي ئې غوښتله او د انقلابي مبارزې

ضرورت ئې احساساوو.

زه په ډېر ډاډ او اطمینان سره ویلی شم چي له اسلامي نهضت سره د ځوانانو د لوی شمېر د یوځای کېدو یوه لویه وجه همدا زندان ته زموږ تګ وو. یوه نتیجه ئې هلته څرګنده شوه چي د محصلینو د اتحادیې درېیم انتخابات ترسره شول او موږ پدې انتخاباتو کي دوه ثلثه څوکۍ ترلاسه کړې.

زه ټولو مسلمانو مبارزینو ته توصیه کوم چي زندان ته له تلو مه وېرېږي، برعکس په ځینو شرایطو کي دا کار یو ضرورت وګڼئ، د ابراهیم علیه السلام، یوسف علیه السلام او د عیسی علیه السلام سنت ئې وشمېرئ.

• یو مازدیګر د کنړ د پاچایانو یو کس، اطفائیې ته زموږ د لیدو لپاره راغی، رالېږل شوی وو، موږ ورسره مخکنی معرفت نه درلود. له ناستي سره سم ئې د ظاهر خان ستاینه پیل کړه. د پاچایانو له دود دستور سره سم ئې د ظاهرخان د کراماتو خبره کوله او ویل ئې: یو ځلي زه ورسره ښکار ته تللی وم، داسي ځای ته ورسېدو چي ځمکه ډېره ښوینده وه، شین چمن چي د پرخی په وجه لوند شوی وو، څو ګامه مسلسل ورباندي نشو تلی، موږ ټول یو په بل پسې پس له هر څو ګامه شوېدو خو پاچا "ستوری دي لوړ وي" تر پایه ونښوېدو!! ما ورته وویل: د خپلو مناسبو بوټونو په وجه؟! هغه وویل: نه، دا د ده د کرامت نښه وه!! ما ورته وویل: وایي چي خواجه غلطان ولې ئې هم نشي رغړولی!! هغه سر وخوځاوو چي هو!! پوښتنه مي وکړه: آیا عمل مـل هم لري که نه؟! هغه په ځواب کي راته وویل: هو، کله کله سګریټي وهی "سګریټي هغه سګرېټ ته ویل کېدل چي تنباکو به ئې ترې وایستل، چرس به ئې ورسره ګډ کړل او بېرته به ئې په هغه کي واچول او سر به ئې راتاو کړ، بیا به ئې اورلګیت ورته ونیو او د سګریت په څېر به ئې څکاوو. له ځان سره مي ویل: دا ئې زموږ د هېواد پادشاه او دا ئې هم د ده بې عقله درباریان!!

• د توقیف په همدې مودې کي مي یوه شپه خوب ولید چي زما مشر ورور اختر محمد، په توقیف کي زموږ اطاق ته د لیدو لپاره راغی، د روغبړ نه وروسته

په یوه کټ کښېنستو، د سرو زرو گوتي ئې چې د فیروزی غمی پکي لگېدلی وو په گوته وه، د څو دقیقو خبروآترو نه وروسته ئې دا گوتي راوایستله او ماته ئې راکړه، د خدای په اماني په وخت کي ئې جیب ته لاس کړ او درې د سلو افغانیو نوټونه ئې راوایستل او ماته ئې راکړل. د هغې شپې په سبا، زما همدا مشر ورور ناڅاپی او پرته لدې چې کابل ته د ده له راتگ نه خبر وم، زموږ لیدو ته راغی، پولیسو هماغه اطاق ته راووست، په هماغه کټ کښېنستو، هماغه گوتي ئې په گوته، له څو شېبو خبرو آترو نه وروسته ئې خپله گوتي راوایستله او ماته ئې راکړه، د تلو په وخت کي ئې جیب ته لاس کړ او هماغه درې نوټونه ئې راوایستل او ماته ئې راکړل. ما تر لاس ونیو او ورته ومي ویل: په خدای قسم چې ستا دغه راتگ او د هغه ټولي صحنې مي تېره شپه په خوب کي لیدلې، دې ته منتظر وم چې دا آخری برخه ئې هم وگورم او بیا ئې تا ته ووایم.

زه د داسي خوبونو پراخه تجربه لرم، همدغو تجربو دې نتیجی ته رسولی یم چې باور وکړم د انسان د روحی جوړښت او یا د دماغ هغه برخي چې په ویښه کي د زمان او مکان له قید نه وځي، وړاندوینه کوي، ابتکار کوي، د راتلونکې په هکله حدس وهی او ډېر ځله ئې حدسونه دقیق او صحیح ثابتېږي، له مقدماتو نه نتائجو ته ځان رسوي او د پېښو پیلامې په گوته کوي، دا برخي د "خوب" په حالت کي هم فعاله وي. داسي نده چې د خوب په حالت کي د انسان د روحی جوړښت ټولي حساسی برخي خپل فعالیت متوقف کوي. په خوب کي د دماغ ځیني برخي له فعالیت نه لاس واخلي، ځیني نیمه فعاله شي، ځیني د انتظار حالت غوره کړي، خو ځیني نوری برخي ئې داسي دي چې د خوب حالت هغوی ته د لا ښه فعالیت کولو موقع په لاس ورکړي. د خوب په حالت کي د انسان دماغ د ورځنیو پراخو مصروفیتونو نه فارغ وي، د ده پنځگوني حواس چې هریو ئې د ورځي له لوري پراخ فعالیتونه لري او د دماغ لویه برخه مصروفوي، د خوب په وخت کي خپل کار متوقف کړي، دماغ آرام پرېږدي او هغه ته دا موقع ورکړي چې په پوره انهماك سره په هغو قضایاوو غور وکړي چې ده ته مهمي بریښی، هغه چې د ورځي له

لوري، د پراخو مصروفیتونو په وجه نه توانېدو ورباندي غور وکړي. دا داسي وګڼئ لکه متفکر، عالم، شاعر، لیکوال چي د یوې مهمي څېړني، لیکني او شعر لپاره له خلکو ګوښه شي او ځانته د ښه فکر کولو او په خپل کار د ښه ترکیز لپاره مناسب شرایط برابر کړي. خوب همدا شرایط د دماغ لپاره برابروي.

انسان د خپل پیچلي دماغ د پراخو فعالیتونو یوه وړوکې برخه په خپل واک کي لري، داسي چي د ده له ارادې سره سم کار کوي، دا برخه په خوب کي خپل فعالیت متوقف کړي، خو د دماغ هغه لویه برخه چي د انسان تر واک لاندې عمل نکوي بلکي خپلواکه ده او خپل ټول فعالیتونه په اتوماتیکه توګه ترسره کوي، دا برخه تل فعاله وي او د یوې شېبې لپاره خپل فعالیت نه متوقف کوي. د خوب په حالت کي د انسان د دماغ دا برخه د لا ښه فعالیت فرصت ترلاسه کوي. که انسان په ویښه کي وړاندوینه کولی شي، د راتلونکې په هکله حدس وهی، اختراعات کوي، نوي نوي ابتکارات کوي، څو مقدماتې خبري د یوې بلې خواته کیږدي او له همدې نه د راتلونکو نتائجو په هکله قضاوت کوي. هیڅ دلیل نلرو چي همدا کار دي د خوب په حالت کي ونشي کولی، د اکثرو انسانانو ذاتی تجربو دا خبره ثابته کړې.

په خوب کي د مثلثاتو د هغه پیچلي سؤال حل کول او زندان ته زما د شهید ورور اختر محمد د راتګ هغه صحنې چي ما تېره شپه په خوب کي لیدلې وې، کم له کمه زما لپاره کفایت کوي.

دا غوره ګڼم چي دلته دوه نوري بېلګي هم وړاندي کړم:

• تل پدې تشویش کي وم چي په هېواد کي د یوې ژوري اجتماعي تبدیلي راوستلو لپاره شاید مسلحانه مبارزې ته اړشو، که لداسي حالت سره مخامخ شوو چي نوری لاري زموږ په مخ بندي شي او مسلحانه مبارزې ته مجبور شو، د مسلح ټولګیو د تجهیز او اکمال مشکل به څنګه او له کومي لاري حل کوو؟! په پردیو پوري تړلي ډلي خو د اکمالاتو لپاره بهرنۍ منابع لري، اما موږ چي اسلامي

انقلاب غواړو او په ټولې نړۍ کې داسې اسلامې هېواد نه گورو چې له مسلمانو انقلابيونو سره مرستې ته چمتو وي، دا مشکل به څنگه حل کوو؟ په توقيف کې مې يوه شپه په همدې هکله استخاره وکړه، په خوب کې گورم چې زه له خپلو گڼ شمېر مسلح ملگرو سره د يوه جگ غره په اړخ کې روان يو، د ټولو په لاسونو کې مشين گني، غر د سينځلو په ونو پوښل شوی، ميوې ئې پخې او نيم خامې، له ځان سره وايم: دا دی هم مو د وسلې ستونزه حل شوه او هم د غلې، ټول غر له ميوې ډك، داسې ميوه چې هم نن ترې استفاده کولی شو او هم ئې سبا ته ذخيره کولی شو، سحر چې له خوبه راويښ شوم او له نمانځه نه وروسته مې د قرآن تلاوت کولو، د عنکبوت د سورې لدې آيت سره مخامخ شوم:

وَ كَأَيِّن مِّن دَابَّةٍ لا تحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَ إِيَّاكُمْ وَ هُوَ السمِيعُ الْعَلِيمُ * العنکبوت: ۲۰

او څومره ډېر خزندگان چې خپل رزق په شا نه وړي، خدای ورته رزق ورکوي او تاسو ته هم او هغه اورېدونکی پوه ذات دی.

د همدې آيت په تفسيرکې د پيغمبر عليه السلام هغه حديث مخې ته راغی چې فرمايي:

خدای له دريو کسانو سره مرسته په خپله ذمه اخيستې:

- هغه ځوان چې د عفاف لپاره د نکاح اراده کوي.
- هغه مريی چې د آزادۍ لپاره له خپل آقا سره مکاتبه کوي.
- او هغه مجاهد چې د الله په لاره کې د جهاد لپاره ملا تړي.

له دې ورځې نه وروسته ما تل داسې گمان کاوو چې موږ به حتماً په مسلحانه مبارزې آزمويل کېږو، غرونو ته به پورته کېږو او الله (ج) به زموږ د وسلې او غلې ستونزه په خپله حل کوي. د خوب هغه صحنه مو په وينبه په خپل ژوند کې وليدله.

• د همدې توقيف په دوران کې مې يو ځل بيا پدې هکله استخاره وکړه چې د هېواد راتلونکې به څنګه وي؟ د روسانو پراخو لاس وهنو، په افغاني فوځ کې د دوی ژور نفوذ، د کمونستانو هڅو او د شاهي نظام فساد مشوش کړی وم، راتلونکې راته تياره برېښېده، غوښتل مې پدې پوه شم چې زموږ هېواد په کوم لوري روان دی او له کومو پېښو سره به مخامخ کيږو؟! خوب مې وليدو چې شاهي رژيم نسکور شوی، ګڼ شمېر حکومتونه يو په بل پسې راغلي او نسکور شوي، دغو حکومتونو روسانو ته د هند تر سمندر پوري د رسېدو لار ورکړې اوس قدرت د مسلمانانو په لاس کې دی. د ايران له لوري زموږ په هېواد بريد شوی، فوځونه ئې مخکې راروان دي، ځيني برخې ئې نيولې او په همدې نيول شويو برخو کې پښتونستانيان ځای په ځای کوي، زه د هغې لارې په سر ودريږم چې تېرو حکومتونو د روسانو لپاره پرانستلې وه. د سړك يوې بلې خوا ته وګورم او خپلو ملګروته ووايم: تېرو خائنو حکومتونو، روسانو ته دا لار جوړه کړه!! په نيول شويو سيموکې چې کوم کسان ځای په ځای کېدل لدوی نه مې ځيني پېژندل، هغوی ته ورغلم چې پوښتنه ترې وکړم، لدوی سره په خبرو آترو مصروف وم چې ايراني فوځونه له موږ نه تېر شول، زه په نيول شوې خوا کې پاتې شوم او ملګری مې بلې خوا ته. زه د ايراني فوځ له ليکې نه د هېواد په لور راتېر شوم چې ناڅاپي يوه ايراني افسر راباندې ډزی وکړې، زه ودرېدم، هغه مې په نښه کړ، ډزی مې ورباندې وکړې، ولګېدو، په ځمکه پرېووت، ورغلم او د ده توپك او تمانچه مې رواخيسته او د خپلو ملګرو په لور وخوځېدم. دوی د يوه پاخه کاريز د خولې شا او خوا ولاړ ول، له ما نه ئې تپوس وکړ چې څه وکړو؟ په ځواب کې مې ورته وويل: په همدې کاريز کې سنګر نيسو، پرېږدو چې دښمن وړاندې راشي، چې کله دې سيمې ته راورسېدل له کاريز نه راوځو او تر ډزو لاندې ئې نيسو، دوی دا رأی ومنله او په همدې سره له خوبه راويښ شوم.

د دې خوب ډېری برخې رښتونې شوې، وبه ګورو چې د نورو برخو تعبير ئې څه دی؟

• موږ له شپږو مياشتو وروسته، له اطفائيې نه د دهمزنګ زندان ته انتقال او د "قلعه جديد" په هغه بلاك كې ځای په ځای شوو چې معمولاً به ئې خطرناك كسان په بېلو بېلو وړو وړو خونو كې د تړلو دروازو شاته ساتل. د همدې برخې د تور دهليز په پای كې يو كس په زنځيرونو تړل شوی، په لاس پښو كې ئې ولچك او زولانه وه او ويل كېدل چې ليونی دی. خوني له خسكو نه هومره ډكې وې چې نه ئې د شپې خوب ته پرېښودولو او نه د ورځې. ځيني زندانيان به مو ليدل چې ګهيځ وختي به ئې د زندان دننه كارځی ته بيول، لس ساعته به ئې په هغوی كار كاوو او مازديګر به د هر يوه په لاس كې د سيلو وچه مړۍ، خپلو خونو ته راګرځېدل، همدا د دوی اجوره او مزد وو او په همدې سره به هغوی ګوزاره كوله. دولت له زندانيانو سره هيڅ مرسته نكوله، كه چا كار نشوكولی او له خپلې كورنۍ نه ئې څه مرسته نه ترلاسه كوله، هغه به سؤال كولو ته اړ وو. په ياد مې ده چې يو وخت به ئې داسې زندانيان د دوشنبې او پنجشنبې په ورځو كې بازار ته ايستل، پوليسان به ورسره وو، په لاس، پښو او غاړو كې ئې ځينځيرونه، په دكانونو به ئې ګرځول، ترڅو له خلكو په سؤال څه ترلاسه كړي او پدې سره له مرګ نه وژغورل شي. دا صحنه به هومره دردونكې وه چې هيڅ ليدونكې هغه د ژوند تر پايه نشوی هيرولی.

• په زندان كې مو ځيني داسې كسان هم وليدل چې د ټولني خرابو شرائطو جنايت او جرم ته اړ كړي او له سالمې روزنې نه محروم پاتې شوي وو. داسې څوك ئې نه وو موندلی چې دوی ته سمه لار وښيې، ګناه ترې شوې، خو يا په ناپوهۍ كې او يا اوس نادم وو او د جبران په لټه كې. بسم الله كوچي د ننګرهار اوسېدونكې چې د سيمې خلكو هغه د يوې خطرناكې مسلح ډلې د مشر په نامه پيژاندو او د مسلح شوكو په اتهام نيول شوی وو او ټيپر د لوګر اوسېدونكی چې د سيمې لوی ووړ د ده له نامه سره آشنا وو، د همدې كسانو له جملې نه وو. پداسې كسانو موكار پيل كړ. د دوی روزنې ته مو خاصه پاملرنه درلوده، دواړو په اخلاص تعهد وكړ او د دې پرېكړه ئې وكړه چې خپله سابقه به جبرانوي. ټيپر

سواد نه درلود، له الف ب نه ئې کار پیل کړ، څو میاشتې وروسته ئې ټول قرآن ختم کړ، له زندان نه آزاد شو، په جهاد کې ئې برخه واخیسته او ټپي شو. بسم الله کوچي هم له زندان نه آزاد شو، په جهاد کې ئې برخه واخیسته او په سنگر کې په شهادت ورسېدو.

• اکثراً به له فجر نه د مخه د کلا د منځنۍ برخې په غولي کې گرځېدم او د قرآن په حفظ به لگیا وم. یوه زنداني د غولي لورې ته د یوې وړې کړکۍ خوا ته د دوو مرغیو قفس ځوړند کړی وو. هر سهار به مې لیدل چې د سباوون له راختو سره سم به لومړی یوه مرغۍ راویښه شوه، په خپلو وزرونو به ئې بله وهله او هغه به ئې هم راویښه کړه او بیا به دواړو په ډېر خوندور او خوږ غږ ناری پیل کړې او تر هغه به لگیا وې چې د لمر لومړۍ وړانگې به راڅرگندې شوې. دوی په ډېر منظم طور، د یوې د قیقی وروسته مخکې کېدو نه پرته، هر سحر همدا کارکولو، د ورځو لنډېدو او اوږدېدو سره به دوی خپل ځان عیاراوو. او همداسې د فجر له لومړی رڼا نه بیا د لمر د لومړیو وړانگو تر څرگندېدو به هره ورځ په همدې کار لگیا وې. د دوی منظم ژوند او له یوه بل سره مینې ته سخت حیران وم او خاص لذت مې ترې اخیست، شاید همدا وجه وه چې کله له زندان نه ووتم، یوه ورځ له ځینو ورونو سره د کابل باغ وحش هغې برخې ته ورغلو چې واړه مرغان پکې ساتل شوي وو، د دوی له ښایست، لطافت، له یوه بل سره مینې، الوتنې، ناستې پاستې هومره متأثره کړم چې بې اختیاره مې اوښکې په مخ وبهېدې.

• په همداسې یوه سباوون کې چې په هغه غولي کې گرځېدم او د قفس هغو دوو وړو آشنایانو تماشا مې کوله او د دوی له ښایسته او خوندور غږ سره مې خپل تلاوت هم یوځای کاوو، ناڅاپې د محبس له دیوار نه آخوا د کلشنکوفونو مسلسلې ډزې پیل شوې، ډزې زیاتې او موږ ته نږدې وې. ټول بندیان را ویښ شول او له یوه بل نه ئې د ډزو په هکله تپوس کاوو. هیڅوك نه پوهېدو چې څه روان دي او ډزې د څه لپاره. دا د سرطان ۲۲ تیاره سباوون وو، په کابل کې کودتا

شوې وه، ظاهرخان له هېواد نه بهر وو، کودتاچيانو ټول حساس ځايونه نيولي وو، له هيڅ مقاومت سره نه وو مخامخ شوي، هيڅا له منحط شاهي نظام نه د دفاع په خاطر يوه شېبه مقاومت ونکړ او د خپل توپك ماشې ته ئې لاس نکړ. د تورې شپې سپينه کودتا وه.

د سردار داؤد کودتا

د سرطان د **۲۲** شپې په یوې نیمي بجې، کودتاچیانو خپل عملیات پیل کړل، د زرهدارو **۱۵** او **۴** فرقو او د گارد، کوماندو او انضباط قطعاتو پدې عملیاتو کي محوری ونډه درلوده. په کودتا کي د برخي اخیستونکو قطعاتو سوق او اداره د لاندې افسرانو په لاس کي وه:

۱. حبیب الله د گارد د قطعې افسر چي د کودتا په ورځ ئې ټانك له لاري منحرف شو او د کابل په سیند کي پرېووت او په قتل ورسېدو.

۲. ضیاء مجید د سردار ولي محافظ او د انضباط د قطعې افسر چي د نوموړې قطعې اداره ئې په لاس کي وه.

۳. فیض محمد د کوماندو د قطعې افسر چي د کودتا په شپه ئې د دې قطعې اداره ترلاسه کړه.

۴. سرور نورستاني، مولی داد، محمد یوسف او شیرعلي خان د زرهدار د قطعاتو افسران چي ټانکونه ئې د کابل په لوري وخوځول.

۵. پاچا گل وفادار او عبدالحمید محتاط د هوایي قطعاتو د سوق او اداري وظیفه په غاړه درلوده.

۶. سید عبدالاله، عبدالقدیر او غوث الدین فایق چي له ځینو قطعاتو سره ئې د ارتباط دنده په غاړه وه.

د کودتا قومنده د سردار داؤد په لاس کي وه، د قومندې مرکز د ده کور وو، په یوې نیمي بجې ده د مخابرې له لاري قطعاتو ته د عملیاتو د شروع کولو قومنده ورکړه. ظاهر خان د سترګي د تداوي لپاره اروپا ته تللی وو. سردار ولي چي د شاه په غیاب کي د فوځ سوق او اداره د ده په اختیار کي وه او د کوماندو او انضباط دوه مهمي قطعې مستقیماً د ده تر واک لاندې وې، تر دوو بجو په خپل کور کي ونیولی شو. شهزاده احمدشاه هم له خپل کور نه او مارشال شاه ولي خان له پغمان نه ونیول شول او د عبدالقدیر کور ته انتقال او همالته تر نظارت لاندې وساتلی شول. نور نو نه په ټول هېواد کي داسي څوك وو چي له شاهي رژیم نه دفاع وکړي او نه دا سی عسکري قطعه وه چي د کودتاچیانو مخي ته راووځي. د سحر تر شپږو بجو کودتاچیان په ټول کابل مسلط شوي وو. په ۷ بجو سردار داؤد له خپل کور نه کابل راډیو ته ولاړ او خپله لنډه وینا ئې واوروله او ولس ته ئې د جمهوری نظام زیری ورکړ، هغه جمهوری نظام چي د کودتا له لاري مسلط شوی، هغه هم د شاهي کورنۍ د یوه مستبد غړي په لاس چي پدې نظام کي لس کاله صدراعظم وو او کلونه کلونه ئې د دفاع د وزارت دنده هم په غاړه وه، د پاچا د تره زوی وو او له وروستۍ لسیزی نه پرته د پاچا د اقتدار په ټول دوران کي د هېواد واګی د ده په اختیار کي وې. داسي جمهوریت چي نه په هغه کي انتخابات شته، نه منتخب جمهور رئیس، نه منتخب پارلمان، نه سیاسي احزاب، نه د قلم او وینا آزادي او آزاد مطبوعات!!!

موږ د دهمزنګ د محبس په هغې توری خونیکي د سردار داؤد د کودتا د بري خبر او د سردار داؤد لومړۍ وینا واورېده. ما ته تر هغه وخته د ژوند تر ټولو

ترخه او غمناکه خبره همدا وه. که له زندان نه بهر مي دا خبر اورېدلې وی شاید هومره راباندې سخته نه وی تمامه شوې. زموږ د شدید تشویش وجوهات دا وو.

• موږ تل سردار داؤد په هېواد کې د کمونیزم بانې اوحامې گڼلو او په خپلو تظاهراتو او اجتماعاتو کې به مو د ده په خلاف د کمونستې ډلو د مؤسس په نامه شعارونه ورکول.

• ده په خپلې لومړۍ وینا کې په ډېر صراحت سره وویل چې د اقدام اصلې لامل ئې دا وو چې پدې وروستیو کې مترقې ځواکونه د ارتجاعی ځواکونو تر بریدونو لاندې وو، د ځوانانو د مصئونیت او د ارتجاعی ځواکونو د ودې د مخنیوی لپاره باید دا اقدام ترسره شوی وی. موږ ته د ده د دې پیغام معنا ځرگنده وه، موږ پدې وینا کې د اسلامې نهضت لپاره د بربنډ گواښ نښې له ورایه لیدلې.

• د ده په کودتا کې د برخې اخیستونکو افسرانو ۹۵% هغه کسان وو چې یا د خلق او پرچم غړې وو، یا په روسیه کې تربیه شوې وو او یا د کمونستې افکارو تر تأثیر لاندې تللې وو او له کمونستانو سره ئې ملگرتیا وه . پدغې کودتا کې چې کومو ځېرو برخه درلوده، ځینو د ثور د اوومې په کودتا کې برخه واخیسته او ځینو په یوې او بلیمرحلې کې، په یوه او بل شکل د کمونستانو مرسته کړې.

• له کودتا نه د مخه موږ ته د هېواد د سیاسې جریاناتو وضعیت داسې معلومېدو چې روسان به حتماً په کوم اقدام لاس پورې کوې. د اسلامې نهضت چټکې او پراخې ودې، په ټولو علمې مؤسساتو د دې نهضت تسلط، د افغانې ټولنې د ځوان نسل او د منورینو لوی شمېر له هغه سره یو ځای کېدل، د کمونستې ډلو په شاتگ، ضعف او تیاری راتلونکې دوی وېرول او د دې بهیر توقف او د افغانستان په حالاتو کې د یوې داسې تبدیلې راوستلو ته ئې هڅول چې له یوې خوا د اسلامې نهضت د مزید تقویې او پراخوالې مخه ونیسې او له بلې خوا د کمونستانو د زوال مخنیوی وکړې او پدې ترتیب خپلې گټې پدې منطقې کې خوندې وساتې. له روسانو نه پرته بل داسې ځواك په نظر نه راتلو چې

پدې شرایطو کي دي په افغانستان کي د یوه سیاسي تحول ضرورت احساس کړي او د عسکري کودتا توان دي ولري.

• د کودتاچیانو د نومونو له مزید ځرګندېدو او د مرکزي کمیټې د غړو او د کابینې له اعلان سره زموږ تشویش لا زیات شو ، دې نتیجې ته ورسېدو چي دا د روسانو په اشاره او د کمونستو افسرانو په لاس ترسره شوې کودتا ده، د اسلامي نهضت د ټکولو دنده په غاړه لري، د کمونستانو کاملې سلطې لپاره به لار آواروي او زموږ هېواد به د مرکزي آسیا د نیول شویو هېوادو له برخلیك سره مخامخ کوي.

• ولس ته د خطاب ترنامه لاندې چي سردار داؤد کومه راډیوئی وینا درلوده، د هېواد د هغه وخت د سیاسي فرهنګ په اصطلاحاتو پوه کسانو دا وینا د ببرك کارمل د ویناګانو کاپی وګڼله، محتوی او الفاظ ئې داسي وو چي هر چا ګمان کولو چي دا وینا یا کارمل لیکلې او یا د ده له لیکنو نه کاپي شوې.

• روسیه او هند دوه هغه هېوادونه وو چي د داؤد جمهوریت ئې تر نورو د مخه په رسمیت وپېژاندو. د روسیې او هند مطبوعاتو سردار داؤد د افغانستان د مترقي نهضت "کمونستي بهیر " مؤسس او باني ګاڼو او د ده کلکه ستاینه ئې کوله.

• ګمان مو دا وو چي د سردار داؤد په لاس به نه یوازې د کمونیزم مخالف ځواکونه ټکول کېږي بلکي زموږ هېواد به له پاکستان سره په جګړې کي ښکیل کېږي او پدې ترتیب به افغانستان د روسانو په نظامي اډې بدلېږي.

• د سردار داؤد د کابینې جوړښت داسي وو:

۱ـ سردار داؤد ، جمهور رئیس، صدراعظم، د خارجه چارو وزیر او د دفاع وزیر.

۲ـ حسن شرق د صدراعظم معاون.

۳ـ ډاکتر عبدالمجید د عدلیې وزیر.

۴ـ عبدالاله د مالیی وزیر.

۵ـ فیض محمد د کورنیو چارو وزیر.

۶ـ پاچاگل وفادار د سرحداتو وزیر.

۷ـ ډاکتر نظرمحمد سکندر د صحت عامې وزیر.

۸ـ پوهاند عبدالقیوم وردك د صنایعو وزیر.

۹ـ نعمت الله پژواك د معارف وزیر.

۱۰ـ جیلاني باختری د زراعت وزیر.

۱۱ـ د پلان او تجارت وزارتونو چاري د همدې وزارتونو مخکنیو معاونینو ته وسپارل شوي.

پداسي حال کي چي سردار داؤد کوشش کاوو د کمونستانو له پېژندل شویو کسانو نه زیات شمېر په کابینه کي و نه نیسي تر څو د کمونستانو په ملگرتیا متهم نشي، سره لدې د ده د کابینې له غړو لاندې کسان د کمونستي ډلو ملگری وو.

۱ـ فیض محمد چي د خلق ډلي غړی وو، په روسیی کي ئې تحصیلات کړي وو، د کمونستانو په دوهمي کودتا کي ئې برخه واخیسته او په ځدرانو کي د یوه مجاهد په لاس هله په قتل ورسېدو چي د دولت له لوري سیمي ته لېږل شوی وو، د خپلي درې مشران ئې له خلقی دولت سره ملگرتیا ته چمتو کول او هغوی ته ئې له ځان سره ۲۸۰۰۰ ډالر وړي وو.

۲ـ عبدالحمید محتاط چي د کمونستانو د اقتدار په وخت کي تر پایه د دوی په څنگ کي وو، د دوی مرسته ئې کوله او په پای کي ئې د کمونستانو او مسعود ترمنځ د رابط وظیفه تر سره کړه.

۳ـ حسن شرق چي د نجیب په وخت کي د صدراعظم په حیث و ټاکل شو.

۴- پژواک چي تر پایه ئې د کمونستانو ملګرتیا وکړه.

۵- پاچا ګل وفادار چي تحصیلات ئې په روسیه کي ترسره کړي او همالته ئې واده کړی وو او خلقیانو هغه خپل غړی ګاڼو.

۶- غوث الدین فایق چي تر پایه د کمونستانو په څنګ کي پاتې شو.

په لاندې سطح کي د دولت ټول حساس پستونه د کمونستانو په لاس کي پرېوتل. د کورنیو چارو وزارت د دوی په اصلي اډې بدل شو. هغوی د فوځ په بېلا بېلو برخو خپلي منګولي داسي ټینګي کړې چي د خپلي دوهمي کودتا لپاره ئې لار اواره کړه.

ځیني حلقی داسي فکر کوي چي د سرطان د ۲۲ کودتا د سردار داؤد د ځان غوښتني او قدرت ته د رسېدو له تلوسی راولاړه شوې، ده له کمونستانو سره د ملګرتیا له لاري غوښتل قدرت ته ورسېږي، بل داسي ځواک ئې نه لیدو چي د هغوی په مرسته دا کودتا ترسره کړی. خو حقیقت دا دی چي د دغي کودتا پلان په مسکو کي جوړ شوی، د عملي کولو دنده ئې په کابل کي د روسیی سفارت ته سپارل شوې وه. د روسیی سفارت، هغه افسران چي په مسکو کي روزل شوي او د کمونست حزب غړي وو، مؤظف کړل چي د سردار داؤد تر قیادت لاندې کودتا کي برخي اخیستو ته ملا وتړی. په کابل کي د روسیی سفارت ته همدا راز دنده هغه وخت یو ځل بیا وسپارل شوه چي مسکو د سردار داؤد د لري کولو فیصله وکړه، دا ځل ئې وغوښتل چي حسن شرق د داؤد په خلاف یوې کودتا ته چمتو کړي. حسن شرق پدې هکله لیکي. "د ۱۳۵۴ کال د حوت په میاشت کي د شوروي اتحاد سفیر جلالتمآب پوزانف، د صدارت په مانۍ کې، پداسي حال کي چي ښاغلي ایرشف د سفارت مستشار هم د ترجمانۍ لپاره د ده ملګرتیا کوله، ما ته وړاندیز وکړ چي: د فوځ ځیني افسران او سیاسي شخصیتونه چي زموږ د هېوادونو ترمنځ د ښو علایقو سره خاصه علاقه لري، که تاسو تمایل لرئ د شوروي اتحاد سفارت حاضر دي دا کسان تاسو ته معرفي کړي، ترڅو ستاسو له

مشوری سره سم مبارزه وکړي... کرباس پوش ها... ۱۳۹ مخ"

همدغه سفارت سردار داؤد ته هم دا خبره کړې وه او هغه ئې یوې داسي کودتا ته چمتو کړی وو چي همدغو افسرانو او سیاسي شخصیتونو ترسره کړه.

روسانو د افغانستان اجتماعي جوړښت داسي ګاڼو چي کمونستان ئې د یوې لويي تبدیلي لپاره جوګه نه ګڼل. د دوی مجموعی شمېر ډېر محدود ورته برېښېدو. پدې موقعیت کي نه وو چي په یوازې سر نظام رانسکور او قدرت تر لاسه کړي او پدې هېواد حکومت وکړي شي. دوی سردار داؤد د دې لپاره انتخاب کړ چي هغه د شاهي کورنۍ غړی دی، افغان ولس به د ده په لاس تبدیلي د شاهي کورنۍ د داخلي منازعې نتیجه ګڼي او خاص عکس العمل او حساسیت به نه ښیي. د سردار داؤد په لاس باید مقدماتي کار ترسره شي او د کمونستانو د دوهمي کودتا لپاره لار آواره شي. پدې وخت کي د کمونستانو مجموعی شمېر په فوځ او له فوځ نه بهر تقریباً ۳۰۰۰ کسانو ته رسېدو، دې وړوکي ټولګي په افغانستان د حکومت کولو توان نه درلود. روسانو حتی د داؤد د راپرځولو لپاره هم کمونست حزب پداسي موقعیت کي نه ګاڼو چي یوازې اقدام وکړي او په برښنډه توګه په افغانستان حکومت وکړي که څه هم د سردار داؤد په راوستلو سره ئې د هېواد ټول ملکي او نظامي حساس پستونه ترلاسه کړي وو، د همدې لپاره ئې د حسن شرق په څېر یوکس د دې لپاره غوره ګاڼو چي د داؤد د راپرځولو لپاره د کمونستانو په مرسته کودتا وکړي. که څه هم کمونستانو د سردار داؤد تر سیوری لاندې خپل ګڼ شمېر مخالفین په ډېره بې رحمۍ وځپل، ځیني ئې اعدام کړل، ځیني ئې په اوږدو مودو بند محکوم کړل او ډېر نور ئې د هېواد پرېښودو ته اړ کړل.

له شاهي کورنۍ سره څه وشول؟

د شاهي کورنۍ ټول غړي د څه مودې لپاره په کابل کي وساتل شول. سردار

داؤد ډېر احتیاط کاوو چې د ده انقلابي ملګری د شاهي کورنۍ غړي توهین او تحقیر نکړي او مخصوصاً سردارولي ته صدمه و نه رسوي. که څه هم سردار ولي د ده ترټولو ستر رقیب وو. ده له نورو مخالفینو سره هره معامله جائزه ګڼله، د دوی اعدام، د اوږدې مودې لپاره بندي کول، ځورول، تحقیر، توهین او د شتمنیو مصادره، هرڅه ورته جائز برېښېدو خو له شاهي کورنۍ سره دا راز سلوك ئې نشو زغملي. ظاهر خان خپله استعفاء په لیکلې توګه را ولېږله، داؤد ته ئې د ورور خطاب وکړ او د ده د بریا هیله ئې څرګنده کړه، په مقابل کې سردار داؤد د ده کورنۍ ته له هېواد نه د وتلو اجازه ورکړه، د کابل تر هوايي ډګر پورې په ډېر اعزاز، احترام او احتیاط ورسول شوه، خو هلته د څارندوی د قومندان په امر د دوی ټول بکسونه او حتی جامې ولټول شول، ګاڼې، پیسې او جواهرات ترې واخیستل شول. داؤد د کمونستانو له لوري داسي محاصره شوی وو چې حتی د خپلې کورنۍ غړي ئې هم لداسي توهین او تحقیر نه نشو ژغورلی.

داؤد خان د پاچا لپاره د میاشتې ۵۰۰۰ دالر معاش وټاکو. پدې هکله په مرکزي کمیټې کې د بحث په دوران کې، عبدالحمید محتاط وویل: که پاچا ښه سړی وي او د دومره معاش مستحق وي نو ښه ده چې بېرته راوغوښتل شي او که نه نو د هېواد پدې بد اقتصادي حالت کې هره میاشت ۵۰۰۰ دالر هغه ته لېږل نامناسب کار دی!! که څه هم دا مقدار مالي مرسته د افغانستان په څېر هېواد لپاره له توانه زیاته وه، خو د ظاهرخان لپاره ئې کفایت نه کاوو، د ده انتظار دا وو چې د سعودي پاچا به د ده ستونزه حل کړي، له ریاض نه ئې د کافی مرستې طمع درلوده، خو داسي ونشول. د سعودي حکومت د ده پوښتنه هم ونکړه، د ده هیڅ لیك ته ئې ځواب هم ونه وایو او څه خواخوږی ئې هم ونښوده. په مقابل کې د ایران پاچا په روم کې خپل سفیر ته وظیفه ورکړه چې د ظاهرشاه مصارف په غاړه واخلي.

میر اسدالله علم د رضاشاه د دربار وزیر په خپل کتاب "یادداشتهای علم"

کي د هغه ليك متن نقل کړي چي په روم کي د ايران سفير د دربار خدمت ته لېږلی:

سفارت شاهنشاهي ايران

بيست و سوم فروردين ماه ۱۳۵۳

سرور معظم قربان حضرتعالي گردم

پس از تقديم عرض احترام مراتب زير را به طور مختصر به استحضار می‌رساند.

مطالبی را که طی نا مه اخير مرقوم فرموده بوديد به استحضارشان رسانيدم. عنايت مخصوص همايوني در مورد تهيه منزل، مژده سلامت سردار عبدالولي، اشتغال والاحضرت شاه محمود در ايران اير "شرکت هواپيمائی ايران" از مراحم اعليحضرت همايوني شاهنشاه مدت نيم ساعت با قيافه بسيار حق شناس سپاسگزاری نمودند و والاحضرت بلقيس نيز از خوشحالی گريه کرد و خواست که مراتب تشکر و حق شناسی خود و دخترانش را به پيشگاه ملوکانه تقديم دارم. والاحضرت بلقيس و شخص اعليحضرت محمد ظاهرشاه از ويلائی که پيدا شده بازديد نموده اند. ويلائی است با ۵ اطاق خواب، ۲ سالن و ناهار خوري، سه طبقه که بيش از ۴۰۰ متر زيربنا دارد. آقای خسروی با توجه به محرمانه بودن امر و اينکه واقعاً مرد مطمئن و قابل اعتماد است مأمور انجام و تعقيب کار شده است. نقشه و مشخصات ساختمان را خواسته ام.

قيمت آن در حدود يك مليون و دويست هزار تومان می‌شود که می‌گويند اکازيون است و شانس آنها بوده که درست مطابق احتياجات و سليقه شان می‌باشد. البته يکی دو نوع ماليات و تاکس و ۵ درصد حق آژانس نيز به آن تعلق می‌گيرد که قرار است با وکيل مذاکره و مشورت نمايند. البته مبلمان هم لازم دارد.

به دلائلی که مجدداً به تفصيل می‌گفتند از عدم توجه کشورهای مسلمان

بخصوص ملك فيصل بسيار نگرانند و تقاضا داشتند درصورتيكه اراده مبارك ملوكانه تعلق گيرد ، اقدامی شود كه دربار مغرب با ايشان در روم تماس بگيرد. جزئيات امر و نظرياتشان را هر موقع كه سعادت شرفيابی دست داد به عرض می‌رسانم و نامه ام را به درازا نمی‌كشم.

از ايران اير سؤال كردم هنوز دستوری برای استخدام شاه محمود نرسېده تحصيلات عاليه كمبريج دارد.

والاحضرت بلقيس تقاضای مقداری برنج و پسته ايراني دارد چنانچه ممكن باشد امر بفرمايند كار پردازی دربار به اسم سفارت ارسال دارند.

مشروب و سيگار و غيره(!!) به وسيله خسروی فرستادم. اعليحضرت محمد ظاهرشاه شخصاً تلفن فرمود ، از عنايات شاهنشاه تشكر كرد.

معظم سرور! له حضرت عالي نه جار شم.

د درنښت له وړاندي كولو نه وروسته په لنډه توگه عرض كوم:

كوم څه چي تاسو په وروستی ليك كي ليكلي وو هغه مي وررسول، د دوی په هكله د همايوني ذات خاص عنايت، د كور برابرول، د سردار ولي د روغوالي زيری او په ايران كي والاحضرت شاه محمود "د پاچا د زوی" د توظيف په وجه، تقريباً نيم ساعت د شاهنشاه له مراحمو او پيرزوينو نه ئې په حق پېژندونكې ځېرې مننه كوله او د والاحضرت بلقيس "د سردار ولي ښځې" له ډېری خوشحالۍ د مننې اوښكي په مخ وبهېدې او دا ئې وغوښتل چي د دې او د لوڼو مننه ئې ملوكانه ذات ته وړاندي كړم. والاحضرت بلقيس او په خپله اعليحضرت محمد ظاهرشاه هغه ويلايي كور وليدو چي موږ ورته غوره كړی، پنځه د خوب خوني، ۲ د ناستي او ډوډی خوړلو سالونونه، دري پوړيزه كور چي په ۴۰۰ متره ځمكه باندي جوړ شوی. ښاغلی خسروی چي مطمئن سړی دی، مؤظف شوی چي دا كار په پوره محرمانه ډول ترسره كړي، د كور نقشه او مشخصات مي راغوښتی دي.

قیمت ئې یو ملیون دوسوه زره تومانه کېږي، ویل کېږي چي داسي کور پدې بیه په نادره توګه ترلاسه کېدای شي، دوی ئې د خپلي سلیقی او احتیاج سره سم ګڼي. خو یوه دوه ډوله مالیه او ټکس او ۵% د نمایندګی کمیشن هم ورباندي اضافه کېږي. چي له وکیل سره به ورباندي خبري وشي. کور ضروري سامان ته هم اړ دی.

دوی"شاهي کورنۍ" د اسلامي هېوادونو مخصوصاً د ملك فیصل له عدم التفات او اعتناء نه ډېره اندیښنه درلوده، د دې عدم توجه دلایل ئې په مکرره توګه او په تفصیل سره بیانول. تقاضا ئې دا وه چي ملوکانه ذات د داسي څه کولو امر وکړي چي په روم کي د المغرب د دربار سفیر لدوی سره تماس ونیسي. د دې لیدني او د دوی د نظریاتو جزئیات به هلته عرض کړم چي ستاسو د ملاقات شرف ترلاسه کړم. خپل لیك نه اوږدوم.

والاحضرت بلقیس د ایراني پستو او وریجو تقاضا درلوده، که ممکن وي د دربار کوم کارمند ته امر وکړي چي د سفارت په نامه ئې راولېږي. د خسروي په لاس مي دوی ته شراب، سیګرېټ او نورا! ورولېږل. اعلیحضرت ظاهرشاه په خپله تلفون وکړ او د شاهنشاه د عنایاتو مننه ئې وکړه.

لومړی تصفیه

پس له هغه چې د سردار داؤد کمونست ملګری پدې وتوانېدل چې د دولت په حساسو ملکي او نظامي مقاماتو کې خپل اعتمادي غړي توظیف کړي، دوی ته دوهم مهم او اساسي کار د خپلو مخالفینو تصفیه وه. دا کار باید له ځنډ نه پرته ترسره شوی وی. د تصفیی لپاره ترټولو د مخه هاشم میوندوال په نښنه شو. د کمونستانو له نظره دی ترټولو خطرناك عنصر وو. په داخل او خارج کې د نوم خاوند وو، د دولت د مخالفینو لپاره په یوه مؤثر محور بدلېدی شو. له ملت پاله منورینو سره ئې ښې اړیکې درلودی. امریکا ته د منلو وړ وو. له روسانو سره ئې هم د نږدې اړیکو د ټینګولو هڅه کوله. کمونستانو ډېر د مخه هغه د "CIA" د جاسوس په حیث معرفیکړی او د ده په ضد ئې پراخ تبلیغات کړي وو. له کودتا نه لا څو اونۍ نه وې تېرې شوې چې د ده کور تر نظارت لاندې ونیول شو، ده سردار نعیم د داؤد ورور ته شکایت وکړ، خو ګټه ئې ونکړه. له کودتا نه دوه میاشتې وروسته د سنبلې د میاشتې په ۲۹ د کودتا په تور له ۴۲ نظامي او ملکي

شخصیتونو سره ونیول شو. مهم نیول شوي نظامیان دا وو:

خان محمد خان مرستیال، ډګرجنرال عبدالرزاق، جنرال ګلبهار، جنرال عبدالسلام ملکیار، جنرال نیك محمد سهاك، جنرال محمد رحیم ناصری، ډګروال زرغون شاه، ډګرمن نقیب الله، ډګرمن نوراحمد خان، ډګرمن سید هاشم کامه وال، ډګرمن محمد اکبر، ډګرمن محمد اکرم، ډګرمن ممتاز.

لاندې مخور قومي مشران او تجاران هم د همدې کودتا ترنامه لاندې ونیول شول:

سیف الرحمن خان د ولسی جرګې غړی، محمد عارف خان شینواري، جنت خان غروال د پښتني تجارتي بانك رئیس، د عبدالحکیم خان کټوازی دوه ورونه، سعدالله کمالي د مهمندرې وکیل، حاجي الله ګل هودخیل او وروړئی مولی‌ګل، حاجي حنان ځائی، حاجي فقیرمحمدخان او الله نظر خان دستوخیل .

اکثر نیول شوي کسان ئې هماغه قلعه جدید ته راوستل چې مور پکې اوسېدو. د قلعه جدید یوه برخه ئې د دوی لپاره تخلیه کړې وه. د شپې له خوابې دوی ورته راوستل، مور د دوی له وهلو ټکولو او دردوونکو چیغو نه پوه شوو چې دلته ئې داسې بندیان راوستی چې په کودتا تورن دي. وهل ټکول هومره وحشیانه او چیغی‌کوکاری هومره دردوونکې وې چې ګمان موکاوو ځیني به حتماً په همدې دوران کې له وهلو ټکولو مری. ډاکتر محمد عمر شهید په یوه دیوال وخوت او له کړکۍ نه ئې د یوه بندي د حالت د لیدو هڅه وکړه، موفق شو، د هغه پرېشان حالت ئې په سترګو ولید، تپوس ئې وکړ چې دا ولې؟ هغه ورته وویل: زه بې ګناه یم، له خپل کور نه ئې راوستی یم، د کودتا په تور، دا مې حالت دی... راکوز شو او مور ته ئې د خپلو سترګو لیدلی حالت بیان کړ، ویل ئې له ډېرو وهلو ئې سترګي پړسېدلې، مخ ئې تك شین وو او وینې ورباندې بهېدې.

د میزان د اتمې په ماښام مو له کابل راډیو نه واورېدل چې محمد هاشم میوندوال له خپلې نیکتائی نه په استفادې سره ځان وژنه کړې!

د دې وحشيانه تصفيې په هکله ځو خبرې د يادونې وړ دي.

• د کودتا خبره هسې يوه خندونکې ډرامه وه چې پرچميانو جوړه کړې وه. دوی د خلکو د غولولو لپاره داسې يو جعلي ليك خور کړ چې په پېښوری پښتو ليکل شوی وو او په هغه کې يوه نا معلوم پاکستاني مقام مولوي سيف الرحمن د شنوارو وکيل ته ليکلی وو چې که خلك د داؤد په هکله ستاسو دا تبليغات نه مني چې کافر شوی، نو ورته ووایاست چې: کودتاچيان خدای نه منونکي پرچميان دي!

ما ته د هغې دورې يوه مهم شخصيت چې د نوم نه ښرګندولو وعده مې ورسره کړې، پدې هکله وويل: دا خط د مصئونيت ملي يوه داسې افسر ليکلی وو چې د شنوارو اوسېدونکی وو او اوس په پېښور کې مېشت دی. دا کودتا سل په سلو کې جعلي وه. ټول هغه کسان ښه پېژنم چې دا ډرامه ئې د ميوندوال د نيولو لپاره جوړه کړې وه.

د دې کسانو نيونکي، تحقيقات کوونکي، تعذيبونکي او محاکمه کوونکي ټول پرچميان وو. د ميوندوال نيونه د جنرال نبي عظيمي په لاس ترسره شوې، د وهلو ټکولو دنده ئې د صمد اظهر په غاړه وه، تحقيقات ئې هغې ډلې ترسره کړي چې عبدالقدير د ژاندارم او پوليس قومندان ټاکلې وه او محاکمه ئې د هغې عسکري محکمې لخوا وه چې سرور نورستاني او د نبي عظيمي په شان پرچمي ئې غړي وو.

نبی عظيمي پدې هکله ليکي:

"من بنابر امر مستقيم محمد داؤد روز پنجشنبه حوالی ساعت دو بجه بعد از ظهر به منزل محمد هاشم ميوندوال رفته و مؤظف بودم تا نامبرده را با خود به ارگ رياست جمهوری برسانم. من افراد امنيتی را در مدخل دروازه منزلش که در شهر نو جنوب چهار راهی شهيد شهرنو واقع بود جابجا نموده و به نفر خدمت وی گفتم که چه کاره هستم و چه مي خواهم؟ وی بعد از چند لحظه کوتاهی مرا بداخل

منزل دعوت کرد، در محیط منزل او خاموشي و سکوت عجیبی حکمفرما بود. مرا در یك اتاقك کوچکی که در جنب عمارت اصلي واقع بود رهنمایی کرد، لحظاتی گذشت و بالآخره محمد هاشم میوندوال در حالیکه ریشش را چند روزی نگرفته بود، با چشمان سرخ و آماس کرده و ظاهر نه چندان خوش آیند، به اتاقك مذکور داخل شد و از دیر آمدن خود معذرت خواست. احساس کردم که نامبرده سخت مضطرب گردیده است، پرسید برادر چه کار داشتید. من خودم را معرفي کردم و گفتم رئیس صاحب دولت آرزو دارند تا همین لحظه شما را ملاقات نمایند. او گفت امروز رخصتي است شما بروید و به رئیس صاحب دولت بگوئید که روز شنبه مشرف می‌شوم. اضطراب او وقتی بیشتر شد که من برایش گفتم: صدراعظم صاحب! چون به من امر داده شده است که شما را همین اکنون به نزد رئیس صاحب دولت ببرم بناءً من نمی توانم خلاف امر عمل نمایم زیرا که من یك فرد نظامي هستم. نمی‌دانم در آن لحظات او به چه می‌اندیشید، دقایقی به فکر فرو رفت، به ریش خویش دست کشید و به سر و پای خویش نظاره کرده و بالآخره گفت، برادر پس اجازه دهید تا ریش خود را بگیرم و دریشي بپوشم، من گفتم بسیار خوب، من همینجا منتظر شما هستم. خیال من در مورد اینکه او فرار کرده نمی تواند، راحت بود، زیرا که بصورت غیر محسوس منزل او را محاصره کرده بودم. بعد از چند دقیقه او که دریشي سرمه ئي رنگی پوشیده بود و تر و تازه معلوم می‌شد مرا صدا زد و به سواری موتر به طرف ارگ ریاست جمهوری حرکت کردیم، محمد هاشم میوندوال در طول راه پرسید، قوماندان صاحب من بارها خواهش ملاقات با رئیس دولت را کرده بودم و همکاری بیدریغ خود را حین مسافرتم در خارج به ایشان اعلان نمودم، نمی‌دانم چرا نپذیرفتند و اکنون که روز پنجشنبه است، بدون اطلاع قبلی به این شکل مضحك مرا خواسته اند؟ من که جوابی برای گفتن نداشتم خاموش بودم.

موتر ما در مقابل کوتی باغچه ارگ توقف کرد. میوندوال گفت، رئیس صاحب دولت در گلخانه هستند شما چرا مرا به اینجا آورده اید؟ من چاره

نداشتم، برایش گفتم که شما بنابر امر رئیس دولت توقیف شده اید"

"زه د سردار داؤد د مخامخ امر په اساس د پنجشنبې په ورځ د ماپشین د دوو بجو په شا او خوا کي د محمد هاشم میوندوال کور ته ولاړم، وظیفه راکړی شوې وه چي هغه له ځان سره د جمهوری ریاست ارگ ته راورسوم. ما امنیتی غړي د ده دکور د وره خوا ته ځای په ځای کړل. دا کور د شهر نو د شهید څلور لاري جنوب ته پروت وو. د ده نفر خدمت ته مي ځان معرفي کړ او ورته ومي ویل چي څه غواړم. ده له څو شېبو ځنډ نه وروسته بلنه راکړه چي کور ته ننوځم. د ده په کور کي عجیب شانته چپتیا وه. زه ئې په یوه داسي وړوکي اطاق کي کښېنولم چي د اصل کور په اړخ کي پروت وو. څو شېبې وروسته محمدهاشم میوندوال پداسي حال کي راغی چي ږیره ئې څو ورځنۍ شوې وه، سترگي ئې سرې او پړسېدلې او وضع ئې ډېره په زړه پوري نه وه. له وروسته راتلو ئې بخښنه وغوښتله. د ده له وضعي مي داسي احساس کړه چي مضطرب شوی، ویې پوښتل: وروره! له ما سره مو څه کار درلود؟ ما خپل ځان معرفي کړ او ومي ویل: د دولت ښاغلی رئیس غواړي چي همدا اوس له تاسو سره ملاقات ولري. هغه وویل: نن خو رخصتي ده، ته ولاړ شه او رئیس صاحب ته ووایه چي د شنبی په ورځ به په لیدني مشرف شم. خو کله چي ما ورته وویل: صدراعظم صاحب! ما ته امر شوی چي همدا اوس تاسو د دولت رئیس صاحب ته بوځم، زه یو نظامي فرد یم، له امر نه مخالفت نشم کولی. پدې سره د ده اضطراب لا زیات شو. نه پوهیږم هغه وخت ده څه فکر کاوو، څو شېبې په ژوري اندیښنې کي ولاړ، په خپلي ږیري ئې لاس راوکاږو، ښکته پورته ئې ځانته وکتل او وئې ویل: نو وروره! اجازه راکړه چي خپله ږیره وخریم او دریشي راواغوندم. ما ورته وویل: ډېر ښه، زه همدلته منتظر یم. لدې ناحیې ډاډه وم چي تښتېدلی نشي ځکه د ده کور مي له شا او خوا په پټه محاصره کړی وو. له څو دقیقو وروسته پداسي حال کي راغی چي سرمه ئې دریشي ئې اغوستی وه او خوښ تازه معلومېدو. ماته ئې غږ کړ، د موټر په سورلۍ د جمهوری ریاست د ارگ په لوري وخوځېدو. د لاري په اوږدو کي میوندوال رانه وپوښتل: قومندان

صاحب! ما څو څو ځله د دولت له رئيس سره د ليدني غوښتنه وکړه، خارج ته د سفر په دوران کي مي د ملګرتيا او مرستي اعلان وکړ، نه پوهيږم ولې ئې نه منلم او نن چي د پنجشنبی ورځ ده، دا څنګه له مخکنۍ اطلاع نه پرته ئې پدې مضحك ډول د ملاقات لپاره غوښتی يم؟! ما د ويلو لپاره څه نه درلودل، نو ځکه ساکت وم. زموږ موټر د ارګ د کوټه باغچه مخي ته ودرېدو. میوندوال وويل: د دولت رئيس صاحب خو د ګلخانې په ماڼۍ کي دی تاسو ولې دې ځای ته راوستم؟ ما "نبی عظيمي" بله چاره نه درلوده، هغه ته مي وويل: تاسو د دولت د رئيس په امر توقيف شوي ياست.

• کودتا نه د تجارانو، بډايانو، وکيلانو کار دی او نه هم د جنرالانو. کودتا هغه افسران ترسره کولی شي چي د مسلح قطعاتو قومنده ئې مخامخ په لاس کي وي، د ټولي او کندك د قومندانانو له موافقې او برخي اخيستو نه پرته هيڅوك کودتا نشي کولی. که تاسو د داؤد کودتا او بيا د ثور د اوومي کودتا وڅېړئ و به ګورئ چي په دواړو کي مهمه ونډه د ورو ضابطانو، بريد منانو او تورنانو وه. د هاشم ميوندوال په څنګ کي د نيول شويو افسرانو يو کس هم داسي نشو موندلی چي عملاً ئې کومه قطعه ترقومندې لاندې وه.

• ويل کېږي چي د کودتا په نامه نيول شوي کسان ټول پښتانه وو. لدې نه په څرګنده معلومېږي چي د کودتا ډرامه د پرچميانو د هغې ډلي له خوا جوړه شوې وه چي له پښتنو سره د دښمني خپکۍ ورباندي سپره وه. له پرچميانو نه پرته بل چا ته ګوته نشي نيول کېدی. همدا دوی وو چي له دين سره د دښمنۍ ترڅنګ د شديد ژبني تعصب او د پښتنو په نسبت د ژوري کرکي په خبيثی بيماری مبتلا وو.

• له تورنو کسانو نه دا پنځه کسان په اعدام محکوم شول: تورنجنرال خان محمد خان مرستيال، ډګروال سيدامير، ډګروال ماما زرغون شاه، مولوي سيف الرحمن او عارف شينواری.

نور د بند په مختلفو مودو محکوم شول چي لدوی نه د جنت گل غروال، حنان ځاځی، الله نظر کوچي، الله گل او حاجي مولی‌گل شتمني هم مصادره شوې.

دوهمه تصفیه

سردار داؤد او پرچمي ملگرو ئې د دوهمي تصفيې لپاره اسلامي نهضت غوره کړی وو. د سردار د کودتا په ماهيت او د کودتا د روسي حاميانو په موخو پوه کسان پدې ښه پوهېدل چې د هاشم ميوندوال د ملگرو له ځپلو نه وروسته به کودتاچيان د هېواد په اسلامي نهضت بريد کوي او د خپل اصلي او تر ټولو خطرناك هغه حريف د ځپلو لپاره به متې رابډوهي چې د دوی په خاطر ئې د کودتا لار غوره کړه. دوی د سياسي مبارزې په ډگر کي د اسلامي نهضت په وړاندي ماتې خوړلې وه، روسانو ته د دې ماتې پايلي خطرناکي بريښېدې، له وضعيت سره د مقابلې لپاره ئې خپلو برېڅو ته د کودتا امر وکړ،اوس هغه وخت رارسېدلی وو چې د دې خطر د ختمولو لپاره بايد ډېر ژر په دوهمي تصفيې لاس پوري کړي. موږ هره شېبه د همداسي يوه بريد انتظار کاوو. هر چا دا تپوس کاوو چې موږ به لدې حالت سره د مقابلې او د نهضت د ژغورلو لپاره کومه لار غوره کوو؟ د سکوت، سازش او د مجهول مستقبل لپاره د انتظار له سياست سره اکثر غړي مخالف وو، له مسئولينو نه ئې غوښتل چې د دوی سوالونو ته ځواب ووايي او د

دوی تشویشونه رفع کړي. زه او ډاکتر صاحب محمدعمر شهید لا د دهمزنگ په زندان کي وو، نورو مسئولینو ورونو د ګڼ شمېر غونډو، جلسو او بېلابیلو پرېکړو نه وروسته، په تنظیمي برخو او د نوې تګلاري په اړه څه تصمیمونه نیولي وو چي تفصیلات ئې په هغې غونډې کي وڅېړل شوو چي له زندان نه د وتلو په لومړۍ شپه مو درلوده.

زموږ د حبس موده تکمیل شوه، له تنګ محبس نه ووتو، خو سردار او د ده پرچمي ملګرو له ټول هېواد نه لوی زندان جوړ کړی وو. ورونو ته مو ویلي وو چي له محبس نه د وتلو په وخت کي به له دوو دریو کسانو نه علاوه نه څوك زموږ له وتلو نه خبروي او نه به استقبال ته څوك راځي. ورونو داسي ترتیبات نیولي وو چي موږ به لومړی په کارته پروان کي د یوه ورور ځای ته ځو او بیا به ماښام له هغه ځایه جمال مېني ته د انجنیر صاحب کریم کور ته ځو. هلته د پنځه کسیزی شوری له غړو نه علاوه ځیني نور فعال ورونه هم رابلل شوي وو، د غونډې په پیل کي نصرتیار شهید، انجنیر حبیب الرحمن شهید ته مخ کړ او له هغه نه ئې وغوښتل چي د غونډې د پیل کولو لپاره څه ووایي، خو هغه دا کار په خپله د نصرتیار صاحب په غاړه واچاوو. د نصرتیارصاحب د تفصیلي خبرو مهمي برخي دا وې:

- تاسو ته ښه راغلاست وایو، په خوشي کېدو مو ټول خوشحاله شوي یو او همدې ته منتظر وو.
- موږ له یوه سخت امتحان سره مخامخ شوي یو، له الله ج نه توفیق غواړو چي پدې امتحان کي ناکام نه شو.
- د سردار داؤد کمونست ملګری به خامخا په موږ ګوزار کوي، د میوندوال نه وروسته زموږ وار دی.
- د دې حساسی‌مرحلې د غوښتنو په حکم مو له ګڼ شمېر داسي کسانو سره ولیدل چي د ملګرتیا طمع ترې کېده، خو تاسو پوهېږي چي د خطر پداسیمرحلې کي ډېر کم کسان ملګرتیا ته چمتو کېږي. ځینو په پټو غونډو کي د ملګرتیا

وعدې وکړي، موږ هغوی ته څه وظایف وسپارل، په تنظیم کې د فعالې ونډې اخیستو لپاره مو مکرر وهڅول، نوی تنظیم مو جوړ کړ، خو هغوی نه په خپلو ژمنو عمل وکړ او نه کوم واړه عملي کار ته تیار شول. د یوه داسي کس نوم ئې واخیست چې وروسته په پېښور کې د یوه تنظیم مشر شو او وئی ویل: ده ته مو د یوې مرامنامې د لیکلو او د کوم بل اسلامي تحریك د مرامنامې د ترجمې خبره وکړه، هغه دا وظیفه په غاړه واخیسته خو تر اوسه چې له هغه وخت نه څو میاشتې تېرېږي دا کار ئې ونکړ، هغه د ۲۰ افغانیو په مقابل کې د شرعیاتو د پوهنځي د مجلې لپاره مقالې لیکلی شي خو زموږ لپاره د ترجمې له کار نه هم ډډه کوي. دې نتیجی ته ورسېدو چې لدې نه وروسته لدغو خلکو نه د مرستې او ملګرتیا طمع ونکړو او فقط په خپلو مخلصو ملګرو اکتفاء وکړو.

- موږ د کارونو د ښه تنظیم لپاره انجنیر صاحب حبیب الرحمن د مشر په حیث غوره کړې، متأسف یو چې ستاسو په غیاب کې مو دا کار کړی، موږ بله چاره نه درلوده. غواړو پدې پوه شو چې زموږ لدې پرېکړې سره موافق یاست که څنګه؟

- د داؤد کودتا ډېر خلك همداسې یوه اقدام ته هڅولي، مخصوصاً د فوځ د هغو افسرانو په لیکو کې چې اسلامي احساسات لري او پر هېواد باندې د روسانو د لاس پوڅو تسلط نه مني. هغوی هرې خوا ته تماسونه نیسي، زموږ له ملګرو سره هم ډېرو کسانو خبرې کړې او په ورته اقدام کې د برخې اخیستو اشارې ئې ورکړې. د داسې کسانو شمېر ډېر زیات دی، د فوځ اکثر افسران له کمونستانو نه کرکه لري. کمونستانو چې له برې نه وروسته د بدمعاشۍ کوم سلوك غوره کړی او په څرګند او ډېر وقیحانه طور د خلکو په دیني او مذهبي شعایرو تېری او استهزاء کوي، د فوځ غیرتی او باایمانه افسران دا وضعیت نشي زغملی.

- تاسو به د څه وخت لپاره کور ته ځئ، امید دی ژر بېرته کابل ته راشې او

د دغو ارتباطاتو تنظیول په غاړه واخلي.

ما د نصرتیار شهید د وینا په ځواب کې په ځو لنډو جملو کې وویل:

- له کودتا نه وروسته د هېواد د وضعیت په هکله ستاسو له تحلیل سره کاملاً موافق یو، د داؤد کودتا په حقیقت کې د کمونستانو کودتا وه چې د روسانو په وینا او مرسته ترسره شوې، د کمونستانو لومړی مأموریت د هېواد د اسلامي نهضت ځپل دي، که موږ او ټول افغان ولس دا حقایق درک نکړو او له دې خطرناك وضعیت سره د مقابلې لپاره عاجل او مناسب اقدامات ونکړو، شاید له داسي عواقبو سره مخامخ شو چې چاره به ئې ممکنه نه وي، د مرکزي آسیا دردناك تاریخ زموږ مخي ته پروت دی.
- موږ ستاسو ټولي مخکنۍ پرېکړي تائیدوو.
- انجنیر حبیب الرحمن شهید ته مي مخ کړ او ورته ومي ویل: موږ ته ووایه څه وکړو، کور ته ولاړ شو که نه، د څومره وخت لپاره هلته پاتې کېدی شو؟

هغه په ځواب کې وویل: تاسو حتماً کور ته ولاړ شئ، خو هلته فقط یوه میاشت تېره کړي او بېرته کابل ته راستانه شئ، وضعیت حساس دی، دلته ستاسو شته والی ضروري دی. ما اطمئنان ورکړ او په همدې سره هغه غونډه پای ته ورسېده. دا باید ووایم چې د هغې تاریخي غونډې له ټولو غړو څخه نن فقط زه او انجنیر کریم د شهادت له افتخار څخه محروم پاتې شوي یو، نورو له الله سره په خپلو ژمنو صادقانه وفا وکړه او د الله په لار کي په شهادت ورسېدل. څه موده مخکي انجنیر صاحب تهران ته راغلی وو او هلته ئې ما ته وویل: په خپل ایمان وېرېږم چې د مبارزې ملګری مو ټول په شهادت ورسېدل او زه لا ژوندی یم.

ما ۲۸ ورځي له خپلي کورنۍ سره تېري کړې، که څه هم یو نیم کال وروسته د کورنۍ په لیدو موفق شوي وم، خو د وروڼو د وینا مخالفت مي نشو کولی، د دوی له غوښتني سره سم بېرته کابل ته راوګرځېدم. له کورنۍ سره د هغو شپو

ورځو یوه قصه ما ته نه هیرېدونکې ده او گمان کوم چې د مجاهدینو لپاره به ئې اورېدل مفید وي:

یوه ورځ پداسي حال کې چې د کورنۍ ټول غړي پلار، مور، وروڼه، خوندي، ښځه او ماشومان مې او د تره ټوله کورنۍ ئې په یوې خونې کې راغونډ شوي وو، پلار مې راته مخ کړ او وئی ویل: تا دا څه کارونه شروع کړي، ستا ئې له حکومت سره څه، چې ملایان، پیران، شیخان او نور څه نه وایي، د حکومت مخالفت نه کوي، نه اسلام په خطر کې گڼي او نه وضع د اسلام په خلاف بولي، ته څه ته دا خبرې کوې، سر له غره سره جنگوې، ولې ځان او ټوله کورنۍ تباه کوې، زموږ ئې له حکومت سره څه، یا لدې کارونو نه لاس واخله او یا دې کډه او ماشومان درسره واخله چې چېرې دې خوښه وي هلته ولاړ شه... هر یوه له یوې بلې گوښې دا خبرې تائیدولې او ما د ویلو لپاره هیڅ نه درلودل، داسي څه په نظر نه راتلو چې په ویلو سره ئې دوی قانع کړی شم، ساکت او حیران ناست وم او دا خبرې مې اورېدلې. تصمیم مې دا وو چې په هیڅ صورت کې به له مبارزې نه لاس نه اخلم، خدای ته مې سؤال وکړ چې صبر او استقامت راپه برخه کړي. زه گمان کوم چې د یوه مجاهد لپاره تر ټولو لویه او سخته آزموینه د کورنۍ مخالفت دی. عظیم الشأن قرآن د ابراهیم علیه السلام، نوح علیه السلام، لوط علیه السلام او یعقوب علیه السلام په لاربښودونکو قصو کې دغې سترې ابتلاء ته اشاره کړې. زما شهید پلار پداسي حال کې چې زما له مبارزې سره موافق نه وو، خو زما په خاطر ئې بې شمېره کړاوونه وگالل، درې کلونه ئې د سردار په واکمنۍ کې او پاتې عمر ئې د تره کي او امین د حکومت په دوران کې د زندان په تورو خونو کې تېر کړ او په پای کې د جلاد امین د بې رحمه ملگرو په لاس په ډېر مظلوانه طور په شهادت ورسېدو، هغه ئې د کندز او امام صاحب ترمنځ لویه دښته کې، ژوندی او په داسي حال کې چې په لاس پښو کې ئې زولنې وې په موټر پسې وتاړو او په کشولو کشولو ئې شهید کړ. له شهادت نه څو اونۍ مخکې ئې د یوه زنداني په لاس ما ته احوال لېږلی وو چې اوس درسره موافق یم او دعا درته کوم. ما ته لاتراوسه نه د ده قبر

معلوم دی او نه زما د دوو شهیدانو وروڼو.

کابل ته له راستنېدو وروسته، شهید انجنیر حبیب الرحمن په لومړۍ لیدني کي د فوځ د ځینو مسلمانو افسرانو د تماسونو په هکله راته وویل چي دوی له وضعیت او پایلو ئې ډېر مشوش دي، غواړي څه وکړي، اکثرو د خپلو هغو خپلوانو له لاري له موږ سره تماسونه نیولي چي زموږ ملگری دي، دوی وایي چي په اردو کي د مسلمانو او با احساسه افسرانو شمېر ډېر زیات دی او کمونستان ډېر کم او د گوتو په شمېر دی. وطن غوښتونکي افسران له کمونستانو نه کرکه لري، هغوی وطن پلورونکي گڼي او د دوی له سلطې نه د هېواد ژغورنه غواړي. موږ پدې توافق وکړ چي دې کار ته جدي توجه وکړو.

متأسفانه پس له څو میاشتو، شهید انجنیر حبیب الرحمن له ځینو افسرانو سره ونیول شو، د ده د نیوني په وجه د کارونو چټك بهیر د لنډې مودې لپاره مختل شو، خو الحمدلله موږ پدې وتوانېدو چي هم له ده سره ډېر ژر ارتباطات قائم کړو او هم له هغو کسانو سره چي نه وو نیول شوي، د دوی او د ارتباطی کسانو نومونه ئې انجنیر صاحب د هغه خطونو په ترڅ کي ماته راولېږل چي له زندان نه ئې په ډېر احتیاط او مهارت سره رالېږل. خطونه به د لاس پاکولو په نرم کاغذ لیکل شوي او د جامو په گنډه، گریوان یا لستوڼی کي به گنډل شوي وو، لومړی به شفر ولېږل شو او د شفر له رسېدو نه د مطمئن کېدو نه وروسته به خطونه تبادله کېدل. موږ د انجنیر حبیب الرحمن د نیول کېدو په هکله جدي څېړنه وکړه، معلومه شوه چي د ده د فعالیتونو په هکله عبدالمقتدر نومي کس دولت ته جاسوسی کړې وه، د مقتدر د نامه له اورېدو سره مي هغه صحنه سترگو ته ودرېده چي نوموړی مي د مرکزي لیلیی په یوه گوښه کي له ډاکتر نجیب سره پداسي حال کي په خبرو بوخت ولید چي دواړو یوه بل ته خندل او داسي معلومېده چي دوی نه یوازې په خپلو کي اختلاف نلري بلکي شاید ملگری وي، لدې صحنې نه زما انتباه دا وه چي د مقتدر په هکله باید احتیاط وشي. نه پوهیږم

چي حبیب الرحمن شهید څنګه په ده اعتماد کړی وو او له ځینو اسرارو ئې خبر کړی وو. دا کس د جهاد په وروستیو کلونو کي پېښور ته راغی خو موږ پدې خاطر هغه ته څه ونه ویل چي له جمعیت سره یوځای شوی وو.

ماته دا کار په ډېر سخت حالت کي په غاړه راولوېدو، هره شېبه د دې امکان وو چي د سردار پرچمي ملګری خپل برید پیل کړي او په پراخو نیونو لاس پوري کړي. باید د دوی له اقدام نه د مخه مو څه کړي وی. څو کارونه مي تر ټولو د مخه ضروري ګڼل:

- د اوسېدو څو سري او ډاډمن ځایونه
- له اعتمادي ورونړو سره سري لیدني، لدوی سره د وضعیت په هکله تفصیلي خبري، روحیه ئې معلومول، که پدې ظروفو کي له کار سره موافق وو، نو خاص وظایف ورکول، که په فوځ کي خپلوان لري یا مسلمان افسران پېژني د هغوی د لیدلو او کار ته د تیارولو وظیفه ورکول.
- د اردو له هغو افسرانو سره لیدني کتني چي د ورونړو له لوري معرفي کېږي، مقدماتې خبري ورسره شوې او د کار لپاره ئې چمتووالی ښودلی.

په کم وخت کي موږ ته ډېر مطمئن، فعال او د کار کسان په لاس راغلو. په دوی کي دوه کسان داسي وو چي یوازې دوی د یوه موفق عسکري اقدام لپاره کافی وو:

- جګتورن شیرعلي خان د زرهدارو د څلورمي فرقې رئیس ارکان چي د داؤد په کودتا کي ئې ډېره لویه ونډه وه او اوس په ډېر حساس موقعیت کي وو، دا فرقه د ده په واك کي وه. ده غوښتل خپله مخکنۍ غلطي جبران کړي، پدې ډېر ځورېدو چي په مخکنۍ کودتا کي ئې د داؤد په ګټه برخه اخیستی او نن د هېواد واګی د کمونستانو په لاس کي دي.
- ډګروال ضیاءالدین د هوایي قواوو د SU غونډ قومندان، چي زړه ور،

درونـد او بادرایـتـه افسر او په خپلو سیالانو کي منلی شخصیت وو. د ده په هکله ما ته شیرعلي خان، کله چي د نوموړي له ملګرتیا نه مو خبر کړ، وویل: یوازې زه او دی د اقدام لپاره کافی وو، تاسو هسې د شمېر په زیاتولو پسې ګرځېدئ!!

په فوځ کي زموږ د ملګرو شمېر او په قطعاتو کي د دوی موقعیت داسې وو چي نه یوازې د بریالي اقدام لپاره کافی وو بلکي د شهید شیرعلي خان په وینا له ضرورت نه زیات وو. متأسفانه د داسي کارونو په اړه هغه فراست او تجربه چي نن ئې لرو په هغه وخت کي مو نه درلوده، د ځینو ورونو د ټینګار په وجه مو د شمېر د زیاتولو هڅه کوله چي پدې سره د اسرارو د افشاء او د ضعیفو کسانو او حتی د جاسوسانو د نفوذ احتمالات تقویه کېدل. پدې جریان کي زموږ یوه افسر ملګری، لومړی بریدمن صادق د جبل السراج اوسېدونکي، له خپلو دوو داسې وطندارو افسرانو سره تماس نیولی وو چي په ظاهر کي ئې له ده سره د ملګرتیا وعده کړې وه خو په همغه ورځ ئې د خپلو آمرانو له لارې دولت ته اطلاع ورکړې وه، له لوړو مقاماتو نه دوی ته هدایت ورکړی شوی وو چي د مزید معلومات ترلاسه کولو لپاره هم له ما سره د ملاقات غوښتنه وکړي او هم د مسئولینو په سطح په ګډه غونډه ټینګار وکړي. ما له دوی سره ولیدل، یو ئې جګتورن عزیزالرحمن د قوای مرکز افسر او بل ئې جګتورن خلیل د مهتاب قلعې د توپچی افسر وو. دولت په موږ باندې خپل دوهم ګوزار او زموږ په ډله کي د پراخو نیونو پیل په فوځ کي زموږ د ملګرو تر پېژندلو پوري ځنډولی وو، دغو دوو جاسوسانو هغه څه په لاس ورکړو چي د نیونو د پیل لپاره ئې کافی ګڼل. د نیونو لړۍ پیل شوه، د ټولو پېژندل شوو کسانو د نیولو پرېکړه شوې وه، تقریباً پنځه سوه کسان په مرکز او ولایاتو کي ونیول شول، چي چا د ظاهرخان په وخت کي په کومي غونډې او مظاهرې کي یا خبري کړې وې، یا ئې شعار ورکړی وو، په کومي ورځپاڼې کي ئې له اسلام نه دفاع کړې وه او د کمونستانو په ضد ئې څه لیکلي وو، په جومات یا مدرسه او مکتب کي ئې پدې اړه څه ویلي وو او پرچمیانو پېژندلي وو، ټول په یوه وخت کي ونیول شول، د دوی په خپلوانو ئې هم رحم ونکړ. زما د نیولو لپاره

نیمه شپه د فرزې په ولسوالۍ کې د میر صفی الله پاچا کور ته راغلل. ما لدې نه یوه شپه د مخه خوب لیدلی وو چې د پاچا صاحب کور د کوماندو او پولیسانو له خوا محاصره شو، خو زه د کور شرقي لوري ته یوه ګڼ باغ ته واوشتم او له محاصرې نه ووتم، د همدې خوب په وجه مې دا شپه په بل ځای کې تېره کړه، سحر مې لمونځ په لومړي وخت کې وکړ او په تیاره کې د دې کور په لوري راوخوځېدم تر څو وګورم چې که له مرکز نه څوك راغلي وي او د وضعیت په هکله مې خبر کړي. چې کله د کور خوا ته راورسېدم نو د کور مخې ته د حوض په غاړه، تر ونو لاندې مې څه کسان ولیدل، ګمان مې وکړ چې دا به زموږ ملګري وي چې له کابل نه به راغلي وي، حال دا چې دوی د ولسوالۍ مربوط پرسونل وو او له کابل نه راغلې مسلح قطعې له ځان سره دلته راوستي وو، مسلح کسان کلا ته ننوتي او د کور په تلاشي لګیا وو، د دې کسانو له منځ نه د ولسوالۍ د امنیې قومندان راووت او پر ما ئې غږ وکړ چې دریش!! ما د ټوپك لټ وواهه او ورپسې مې تفنګچه راوایسته او ګولۍ مې پکې تېره کړه، د امنیې قومندان ځای په ځای ودرېدو او زه لکه څنګه چې مې په خوب کې لیدلي وو د هماغه باغ له دیوال نه واوښتم او د غره په لوري ولاړم.

د نیونو د پیل په شپه زه د شیرعلي خان په کور کې وم، هغه د استخباراتو بې دریشي کسانو مازدیګر له خپل کور نه بیولی وو، زه د ده له نیولو نه وروسته د ده کورته راغلم، له نفرخدمت نه مې د ده تپوس وکړ، راته وئې ویل چې له څو کسانو سره ووت، شاید راشي، زه هملته منتظر پاتې شوم، شپه مې تېره کړه، سحر له کور نه د وتلو په وخت کې متوجه شوم چې دا کور د استخباراتو له خوا تر څارنې لاندې دی. نور بیا

د مات وزرو خیل کې

هغه شپه مې هېره نه ده
آ سره، تیاره اوږده
ټول په ژور خوب وو ویده
هره خوا چوپه چوپتیا
هد برې شانته فضا
*****
د ژوندو دې هد برې کې
نه خوځښت شو چا لیدلی
نه ئې ځوږ شو اورېدلی
د مات ځلې په سر ناست کونګ
وازو سترګو سره ویښ وو
خو ساکت او یخ وهلی
****

سپینکۍ فاختې وې غلې
برگ کارغان شور نه لوېدلي
وزر مات د عقابانو
جگ پرواز نه وو لوېدلي
*****
سیلۍ یخې د سړې شپې
که هیبت د دې تیارې شپې
د ویدو د خوځولو په خاطر چا
د پرتو د هڅولو په غرض چا
نه پوهېږم چا راویښ کړم؟
نه پوهېږم څنگه ویښ شوم؟
****
د ویدو د ویښولو
د پرتو د هڅولو
د کاروان د خوځولو
په دې هیله او خاطر مې
خپل وزرونه وڅنډل کلك
په وار وار مې په اوچت غږ
په هرچا او په هر لوري
دا نارې کړلې اوچتې:
که په منډه راویښ نشو خوبولو

که خوځښت ته تیار نشو یخ وهلو
ټول وزرونه کرخت کېږي
لندې پښې مو کنګل کېږي
ننګین مرګ را ته کمین کي
سور صیاد را ته مرصاد کي
*****
باري ربه!
زما دا هیلې دي شېرازه
زما خوبونه دي رښتیا کړل
زما وزرونه دي پیاوړي
زما غړونه دي رسا کړل
*****
چي په چا کي څه شیمه وه
په کوم زړه کي د الوت چي تلوسه وه
په وزر کي ئې چي توان د الوتو وو
چي ئې عزم له تیارو نه د وتو وو
زما په غږ شو رابیداره
خپل وزر به ئې څنډلو
د الوت لپاره څرك او ناقراره
*****
د تیاره سباوون هغه شور او ځوږ

د الوت لپاره هغه تیاری
د یوه بل د هڅولو هغه هڅي
هله هله له هر لوري په جګ غږ
نه شور ځوږ د دې سحر د هېرېدو دئ
نه داستان د دې سفر د هېرېدو دئ
*****
زه اوچت شومه له ځمکي،
د سرلوړو خیل په ما پسې
ځنې نه پرته ټول اوچت شوو په هوا کي
هر یو پوه چي اوږد سفر لرو په مخکي
جګو غرو نه اوښتل لرو په مخکي
خړي وربځي مو په لار کي
د رڼا په لوري تګ دئ له تور تم نه
د خپلواك او ډاډه ژوند او تودې هیلي
ګران سفر دئ له ټاټوبي د ماتم نه
*****
ما ویل له دغو تورو غرونو آخوا
آ د سره شامار د ځالي،
جګي څوکي د مغرور غره
سر کوو بل لور ته اوړو
د سفر یاران هك پك شوو

لکه ځوک چې خپل وزر کې
نه د لوړ پرواز زور ګوري
نه سینه کې د اوږده سفر شور ګوري
خو نه کوز شول نه په شا شول
نه له خیل څخه جلا شول

*****

د نګ د نګ غرونه ټول زموږ تر نظر لاندې
لوړې ځوکې ټولې زموږ تر وزر لاندې
ټولو غرونو نه تېر شوي
مزل پای ته نږدې شوی
سرمنزل راته له لرې ځان ښودلو
زړونه شوق نه درببډلو
رڼې اوښکې د شادۍ مو
په لېمو کې رغړېدلې

*****

ناڅاپې له یوې ګوښې نه
یوه بوډا ، ضعیف، طماع
په پریوتې غږ ناري کړې
د سفر ستړو ملګرو!
نور وزر نشو وهلی
نور مزل نشو کولی

په یوې ساه خو اوړېد مزل نشو وهلی
مگر نگورئ چي لاندي په دې خوړ کي
د مرغانو سیل کوز شوی
که له رنگه تور تور بریښي
خو زموږ له خپله بریښي
*****
اندیښنې ئې راپیدا کړې
دې بلني د ستړیا او کوزېدا
له ضعیف زړه خوتېدلې دې وینا
مخ مي واړاوو ملگرو ته چي پام کړئ
د سفر صبور ملگرو اوچت گام کړئ
نه دا ځای د کوزېدو دئ
نه دا خیل د ملگرتیا
نور نو یو وزر وهل دئ تر هدفه
نور نو یوه ساه اخستل دئ تر تم ځایه
****
د ضعیف په رفاقت کي
د طماع متابعت کي
یو په بل پسې داسي کوز شول
چي ئې نه کتل زما خوا ته،
نه ئې غوږ وو زما وینا ته

نه ئې پام وو د دې ډلې دود دستور ته
چې له خپل امام نه مخکې کوزېدل ئې
حرام کړي دي هر چاته
*****
له ناچارې ورځې زه هم
هلته کوز شوم
پريشانۍ او انديښنې کې
د سپېره ډاګ يوې ګوښې کې
*****
کله زړه راته ويل چې دا خپل پرېږده
له درنې کرکې نفرت سره اعلان کړه
بې زارې د نيمې لارې له يارانو
يا پرواز کړه د الله په لور يوازې
يا په لټه د بل خپل شه
د ملګرو مصممو وفادارو
*****
زه لا نه وم فارغ شوی له دې فکره
چې ناڅاپه ډزې پیل شوې
له ښې لورې، له کيڼ لورې
له شماله، له جنوبه
له ختيزه، له لوېديزه

له هغو لوريو هم
چي پناه ځاى به مو ګڼلو
ځيني پرېوتل په ځمکه
ځينو وخوړل سرونه
د چا ماتې دواړه پښې شوې
د چا مات شولو وزرونه
ځيني والوتل پښې ماتې، وزر مات
سرو مرميو ئې بڼکې سوځولې،
د دښمن ناڅاپه ډزو وېرولي
زه هم والوتم ناچاره
د مات زړو ، مات وزرو په دې خېل کي
دا دئ ګورئ د هدف په لوري درومو
*****
په دې هيلي چي دا خېل به بيا جوړېږي
د وفا صفا ياران به بيا غونډېږي
تش ځايونه به ډکېږي
دا کاروان به روانېږي
هغه ټول به ئې په ليکو کي ودرېږي
چي پياوړي ئې وزرونه
له شوق او ميني ډک ئې تاوده زړونه
*****

بی رحمه ګاونډی

ګاونډ یه خو بې رحمه!
له میړاني او حیاء نه عاري خصمه!
د مظلوم ګاونډ په ضد دې
له ظالم سره لاس مل کړ
د خپل قصر له جګ بام دې
زما جونګړې کې اور بل کړ
د دې اور د لګولو اورلګیت دې
زما ناپوه ماشوم په جیب کې واچولو
د تالان لپاره راغلې
په پلمه د اور وژلو

*****

د دې مېنې په ویجاړو سردرو کې
سوځېدلي ئې کورونه
نسکور شوي دیوالونه

د یوه مات ځلي په څنګ کي
د یوې وچي وني لاندي
ورانې شوې خوني خوا کي
څو شېبې مي آرام پرېږده
لږ د غور فرصت راکړه
یا د کرکي د اظهار لږ مهلت راکړه
له هغو چي ملك ئې وران کړ
په خپل ولس کي ئې د وینو سیل روان کړ
زما د کلیو ورانولو په بها ئې
زما د ورونو د وژلو په قیمت ئې
د غلیم پوره ارمان کړ
*****
لږ مي پرېږده د ستومانه خلکو خوا کي
چي جګړو ځورولي،
فقر وهلي کړولي
ځوریدلي لږ د زړه خواله ته پرېږده
شړل شوي لږ خپل کور کاله ته پرېږده
له یوه بل نه ئې د درد پوښتو ته پرېږده
د زخمونو د علاج پوښتو ته پرېږده
پلار د زوی د پرهارو لیدو ته پرېږده
*****

هغه وران هیواد چي تل ئې په لمن کي
کله ګورو طوفانونه له ختیځه
کله تېزې سیلۍ راشي له لوېدیځه
کله سره سیلونه راشي له ښې لوري
کله واورو د مرګ چیغې له چپ لوري
ټول کورونه راویجاړ کړي
ټولې ځالې کړي راورانې
لږ موقع راکړه چي وو ایو په جګ غږ
لږ خاموش شئ سرو اورونو
لږ آرام شئ طوفانونو
ترڅو جوړې ورانې ځالې
ترڅو جوړ کړو وران کورونه
ترڅو وځنډو له مخ نه تور ګردونه

*****

ما تاوده سلام ته پرېږده
د سر لوړې سروې پښو کي
چي ئې سر وي تل اوچت
مخ ئې تل د آسمان لور ته
چي ئې نشي طوفانونه لړزولی
نه سیلۍ ئې شي د ملا تیر کږولی
نه سیلاب ئې شي له ځایه خوځولی

*****

د پښو ماتو وزر سوو په دې خېل کي
چي ئې ځالې طوفانونو ورانې کړې
سرو اورونو ئې منګولې وريتې کړې
نه د ونو په شاخونو کښېنستی شي
نه وهلی شي وزرونه
نه ګامونه اخيستی شي
پرېږده واورو فريادونه يو د بل
پرېږده پاك کړو سره وزرونه يو د بل
د دعا او اسوېليو په څپو
اووم اسمان کي د عرش ور وټکوو
او په چيغو چيغو وغواړو له خدايه
دا تياره شپه مو سبا کړې
د دښمن دا سرې لښکرې ټول په شا کړې
زموږ دا مېنه نور خوندې کړې
له سيليو له طوفانه
د دې مېنې زيړی منی
ته تلپاتې پسرلی کړې
او سمسوره پسرلی ئې
ته ايمن کړې له خزانه

*****

زما ګيله له غليم نشته

زه که ژاړم نو د دوست نادودې ژاړم
آ چې غوړ کې ورته وويل غليم پټ:
که ښيرازه ژوند دې خوښ وي زموږ خوا کې
که زموږ له غچ نه غواړې ځان پناه کې
د ياغيانو د باغيانو قطار پرېږده
د سرتېرو، بې پرواوو قمار پرېږده
د غليم په وينا بېل شو له دوستانو
په غوړو ئې کړه حلقه د غلامانو
دښمن خپل ټوپك د ده په اوږه کېښود
زموږ په لوري ئې خپل لاس په ماشه کېښود
دا دئ زموږ وزرونه پښې ئې کړې راماتې
وروستي نسل ته ئې تور تاريخ کړ پاتې

*****

فهرست

عنوان	صفحه
د ناشر وينا	أ
سريزه	١
نادري كورنۍ څنگه قدرت ته ورسېده؟	٧
د نادر خان پاچايي	٢١
د ظاهر خان واكمني	۴١
شاهي نظام او د يموكراسی	٢٧
اساسي قانون او سياسي احزاب	٨٢
د كمونستانو په وړاندي عكس العمل	١٠۴
د مبارزې پرېكړه	١٠٨
نشرات	١٢٢
د پوهنتون سياسي فضاء	١٢٨
د تودو مناقشو بحثونه	١۴٢
د قرآن بې حرمتی	١٧٧
د محصلينو اتحاديه	١٨١
له موږ او نورو سره د دولت چلند	١٩۴
د اسلامي نهضت قيادت	١٩٦
كمونستانو د ښتو لار غوره كړه	٢٠٣

د توقیف شپې ورځې --۲۱۵
د سردار داؤد کودتا --۲۲۵
لومړۍ تصفیه --۲۳۲
دوهمه تصفیه --۲۴۳
د مات وزرو خیل کې --۲۵۲
بی رحمه ګاونډی --۲۶۱